

ΣΕΙΡΑ: ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ – ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ – ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ Α΄+Β΄+Γ΄+Δ΄ –
ΕΣΔΡΑΣ Α΄ + Β΄ - ΝΕΕΜΙΑΣ – ΤΩΒΙΤ – ΙΟΥΔΙΘ – ΕΣΘΗΡ – ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ
Α΄+ Β΄+ Γ΄+ Δ΄ - ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ Α΄+ Β΄ - ΓΕΝΕΣΙΣ – ΕΞΟΔΟΔ –
ΛΕΥΙΤΙΚΟΝ – ΑΡΙΘΜΟΙ – ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟΝ – ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ – ΚΡΙΤΑΙ
– ΡΟΥΘ – ΨΑΛΜΟΙ – ΙΩΒ – ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ – ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ – ΑΣΜΑ
ΑΣΜΑΤΩΝ – ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ – ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ – ΩΣΗΕ – ΑΜΩΣ –
ΜΙΧΑΙΑΣ – ΙΩΗΛ – ΟΒΔΙΟΥ – ΙΩΝΑΣ – ΝΑΟΥΜ – ΑΒΒΑΚΟΥΜ – ΣΟΦΟΝΙΑΣ
– ΑΓΓΑΙΟΣ – ΖΑΧΑΡΙΑΣ – ΜΑΛΑΧΙΑΣ – ΗΣΑΙΑΣ – ΙΕΡΕΜΙΑΣ – ΒΑΡΟΥΧ –
ΘΗΡΗΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ – ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΕΡΕΜΙΟΥ – ΙΕΖΕΚΙΗΛ – ΔΑΝΙΗΛ –
ΑΠΟΚΡΥΦΑ – ΕΝΩΧ Α΄ - ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ – ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ και άλλα.

Βιβλίο Νο. 37 – Καινή Διαθήκη (Κείμενο Αρχαίο και Μετάφραση)

ΒΙΒΛΙΟ «ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ»

Πάνος Χαρ. Μανιατόπουλος - Ιδιωτική Έκδοση – 2021

Πηγή: <https://orthodoxoiorizontes.gr/>

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ Α' + Β' + Γ' + Δ'

ΕΣΔΡΑΣ Α' + Β'

ΝΕΕΜΙΑΣ

ΤΩΒΙΤ

ΙΟΥΔΙΘ

ΕΣΘΗΡ

ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ Α' + Β' + Γ' + Δ'

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ Α' + Β'

ΓΕΝΕΣΙΣ

ΕΞΟΔΟΣ

ΛΕΥΙΤΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΙ

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

ΚΡΙΤΑΙ

ΡΟΥΘ

ΨΑΛΜΟΙ

ΙΩΒ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

ΩΣΗΕ

ΑΜΩΣ
ΜΙΧΑΙΑΣ
ΙΩΗΛ
ΟΒΔΙΟΥ
ΙΩΝΑΣ
ΝΑΟΥΜ
ΑΒΒΑΚΟΥΜ
ΣΟΦΟΝΙΑΣ
ΑΓΓΑΙΟΣ
ΖΑΧΑΡΙΑΣ
ΜΑΛΑΧΙΑΣ
ΗΣΑΙΑΣ
ΙΕΡΕΜΙΑΣ
ΒΑΡΟΥΧ
ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΕΡΕΜΙΟΥ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ
ΔΑΝΙΗΛ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ
ΕΝΩΧ Α΄
ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ
ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ
ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ
ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ
ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ
ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ
ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄+ Β΄
ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ
ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ
ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ
ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α΄+ Β΄
και άλλα.

ΒΙΒΛΙΟ «ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ»

Πρόλογος

Αποκ. 1,1 **Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ,**

Αποκ. 1,1 **Ἀποκάλυψις τῆς θείας βουλῆς καὶ αποφάσεως περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Εκκλησίας του, τὴν ὁποῖαν ἀποκάλυψιν ἔδωκεν εἰς αὐτόν ὁ Θεός ὡς πρὸς ἀρχηγόν τῆς Εκκλησίας, διὰ νὰ δείξῃ καὶ φανερώσῃ στους πιστοὺς δούλους του ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε κατὰ τὴν θείαν βουλήν νὰ πραγματοποιηθοῦν συντόμως. Καὶ κατέστησεν αὐτὰ γνωστὰ στον Ἰωάννην, τὸν δούλον αὐτοῦ, διὰ μέσου τοῦ ἀγγέλου, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλε.**

Αποκ. 1,2 **ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδε.**

Αποκ. 1,2 **Αὐτός ὁ Ἰωάννης ἐφάνέρωσε καὶ εβεβαίωσε τὰς ἀποκαλύψεις αὐτάς, τὸν λόγον δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὅλα ὅσα εἶδε.**

Αποκ. 1,3 **μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.**

Αποκ. 1,3 **Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος πὺ ἀναγινώσκει, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀκούουν τὰ λόγια τῆς θείας αὐτῆς προφητείας καὶ τηροῦν με εὐλάβειαν καὶ πίστιν ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα εἰς αὐτήν· διότι ὁ καιρὸς, πὺ θα πραγματοποιηθοῦν αὐτά, εἶναι πολὺ κοντά.**

Χαιρετισμὸς στις ἐφτά Εκκλησίες

Αποκ. 1,4 **Ἰωάννης ταῖς ἐπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἐπτὰ πνευμάτων, ἃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ,**

Αποκ. 1,4 **Ὁ Ἰωάννης εἰς τὰς ἐπτὰ Εκκλησίας, πὺ υπάρχουν**

εις την Μικράν Ασίαν, εύχεται να είναι εις σας η χάρις και ειρήνη από τον Θεόν Πατέρα, ο οποίος υπάρχει εις τελείαν ύπαρξιν εξ ευατού πάντοτε και υπήρχε προ πάντων των αιώνων χωρίς καμμίαν ποτέ αρχήν και θα υπάρχη στο αιώνιον μέλλον χωρίς τέλος ποτέ, και από το Αγιον Πνεύμα με την πληρότητα και τελειότητα των απείρων πνευματικών του χαρισμάτων, που είναι εμπρός στον θρόνον του Θεού δια τον φωτισμόν και την εξυπηρέτησιν των ανθρώπων·

- Αποκ. 1,5** καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ,
- Αποκ. 1,5** και από τον Ιησούν Χριστόν, που είναι ο απολύτως αξιόπιστος μάρτυς και ενεστήθη πρώτος εκ των νεκρών και έγινεν αρχή αναστάσεως όλων των πιστών δια την νέαν ζωήν. Αυτός είναι ο αιώνιος εξουσιαστής και κύριος όλων των βασιλέων της γης. Εις αυτόν, που μας αγαπά με άπειρον αγάπην και μας έλουσε και μας εκαθάρισεν από τον ρύπον των αμαρτιών μας με το αίμα της σταυρικής του θυσίας,
- Αποκ. 1,6** καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ, αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.
- Αποκ. 1,6** και μας ανέδειξεν ιδικήν του θείαν πνευματικήν βασιλείαν, ιερεῖς δια να προσφέρωμεν πνευματικὰς θυσίας λατρείας προς τον Θεόν και Πατέρα του, εις αυτόν τον Θεάνθρωπον Σωτήρα και βασιλέα ανήκει η άπειρος δόξα και η ακατάλυτος εξουσία στους αιώνας των αιώνων· αμήν.
- Αποκ. 1,7** Ἴδου ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς καὶ οἴτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν, καὶ κόψονται ἐπ’ αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ναί, ἀμήν.
- Αποκ. 1,7** Ἰδού, έρχετε ο Κυριος με τας νεφέλας του ουρανού, σαν ένδοξος Θεός που είναι, και θα τον ίδη κάθε μάτι, όλοι ανεξαιρέτως και αυτοί, που δεν πιστεύουν, και εκείνοι που τον εσταύρωσαν και τον ελόγγισαν επάνω στον σταυρόν· και όλαι αι φυλαί

της γης, που ηρνήθησαν να πιστεύσουν εις αυτόν θα καταληφθούν από φόβον και τρόμον και θα θρηνολογήσουν με πικράν μεταμέλειαν δια την απιστίαν, που έδειξαν προς αυτόν. Ναι, αμήν.

Αποκ. 1,8 Έγώ είμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

Αποκ. 1,8 “Εγώ είμαι το Α και το Ω και κλείω στον άπειρον εαυτόν μου την αρχήν και το τέλος όλης της δημιουργίας”, λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος έχει από τον εαυτόν του προαιωνίαν και τελείαν ύπαρξιν και υπήρχε προαιωνίως χωρίς αρχήν και θα υπάρχη αιωνίως στο μέλλον χωρίς τέλος, ο εξουσιαστής και κύριος του παντός.

Η εμφάνιση του Χριστού στον Ιωάννη

Αποκ. 1,9 Έγώ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αποκ. 1,9 Εγώ ο Ιωάννης, ο αδελφός σας και συμμετοχος εις την θλίψιν, που δοκιμάζετε εξ αιτίας των διωγμών δια το όνομα του Χριστού, συμμετοχος όμως και εις την ένδοξον βασιλείαν, που θα απολαύσωμεν χάρις εις την υπομονήν μας δια του Ιησού Χριστού, ήλθα εις την νήσον, που λέγεται Πατμος, εξόριστος εξ αιτίας του λόγου του Θεού και της μαρτυρίας, που δίδω και διαλαλώ δια τον Ιησούν Χριστόν.

Αποκ. 1,10 ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος

Αποκ. 1,10 Κατά την ημέραν της Κυριακής περιέπεσα εις πνευματικὴν έκτασιν και άμεσον επικοινωνίαν με το Άγιον Πνεύμα και ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην και ισχυράν, σαν φωνήν σάλπιγγος,

Αποκ. 1,11 λεγούσης· ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς ἐπτὰ ἐκκλησίαις, εἰς Ἔφεσον καὶ εἰς Σμύρναν καὶ εἰς Πέργαμον καὶ εἰς Θυάτειρα καὶ εἰς Σάρδεις καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ εἰς Λαοδίκειαν.

Αποκ. 1,11 η οποία έλεγε· “γράψε αυτά, που τώρα βλέπεις, εις βιβλίον και στείλε αυτό το βιβλίον εις τας επτά

Εκκλησίας, που είναι εις την Εφεσον και εις την Σμύρνην και εις την Περγαμον και εις τα Θυάτεια και εις τας Σαρδεις και εις την Φιλαδέλφειαν και εις την Λαοδικείαν”.

- Αποκ. 1,12** Καὶ ἐκεῖ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἣτις ἐλάλει μετ’ ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσαῖς,
- Αποκ. 1,12** Καὶ ἐκεῖ ἐγύρισα πρὸς τα οπίσω νὰ ἴδω Αὐτόν, τοῦ οὐοίου ἤκουα τὴν φωνήν. Καὶ καθὼς ἐστράφην, εἶδα ἑπτὰ χρυσαῖς λυχνίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν, πὺ φωτίζουσι εἰς τὴν ἀλήθειαν τὸν κόσμον.
- Αποκ. 1,13** καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν ὅμοιον υἱῷ ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένον ποδήρη καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσην·
- Αποκ. 1,13** Καὶ στο μέσον τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν εἶδα ἐνδοξὸν πρόσωπον, πὺ ὠμοίαζε με υἱὸν ἀνθρώπου, καὶ ἐφορούσε ἐνδύμα, πὺ ἐφθανε ἕως τὰ πόδια τοῦ, καὶ ἦτο ζωσμένος κοντὰ στο στήθος με ολόχρυσον ζώνην.
- Αποκ. 1,14** Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡς ἔριον λευκόν, ὡς χιῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλόξ πυρός,
- Αποκ. 1,14** Ἡ κεφαλὴ τοῦ δε καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ ἦσαν ολόλευκαὶ σαν τὸ κάτασπρο μαλλί, σαν τὸ χιόνι· καὶ τὰ μάτια τοῦ σαν φλόγα φωτιάς, ἡ οὐοία φωτίζει καὶ βλέπει τὰ πάντα.
- Αποκ. 1,15** καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν,
- Αποκ. 1,15** Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ἦσαν ὅμοιοι, ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν στερεότητα, με μίγμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, σαν νὰ εἶχαν πυρακτωθῆ καὶ χυθῆ μέσα στο καμίνι, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἦτο ἰσχυρὰ ὡσαν τὴν βοήν πολλῶν ὑδάτων, πὺ πίπτουσι εἰς καταρράκτας.
- Αποκ. 1,16** καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ ἀστέρας ἑπτὰ, καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ.
- Αποκ. 1,16** Καὶ ἐκρατούσεν στο δέξι του χέρι ἑπτὰ ἀστέρια,

τους επισκόπους των επτά Εκκλησιών, και από το στόμα του έβγαινε δίκωπος και κοφτερή ρομφαία, που εσυμβόλιζε την δύναμιν του λόγου του και την απροκατάληπτον δικαιοσύνην του ως κριτού. Και το πρόσωπον αυτού ήτο ολόλαμπρον, όπως λάμπει ο ήλιος εις όλην του την δύναμιν και λαμπρότητα.

Αποκ. 1,17 Καί ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός, καὶ ἔθηκε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ’ ἐμὲ λέγων· μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος

Αποκ. 1,17 Καὶ ὅταν τον εἶδα, ἔπεσα εμπρὸς εἰς τα πόδια του σαν νεκρός, ἀπὸ φόβον καὶ κατάπληξιν. Καὶ ἔθεσε το δέξι του χέρι ἐπάνω μου καὶ εἶπε· “μὴ φοβείσαι· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος, διότι υπάρχω προ πάντων των αἰώνων καὶ ὁ ἔσχατος, διότι θα εἶμαι πάντοτε χωρὶς τέλος ποτέ.

Αποκ. 1,18 καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἄδου.

Αποκ. 1,18 Εἶμαι ἀκόμη ἐκεῖνος που ζῆ πάντοτε, που ἔχει ἀπὸ τον εἰσὸν του την τελείαν ζωὴν καὶ εἶναι πηγὴ τῆς ζωῆς. Καὶ ἐγίνα νεκρός (διότι παρέδωσα τον εἰσὸν μου εἰς θάνατον ἐπάνω στον σταυρόν δια την σωτηρίαν των ἀνθρώπων). Καὶ ἰδοὺ ὅτι ζῶ στους αἰῶνας των αἰώνων. Καὶ ἔχω τα κλειδιά του θανάτου καὶ του Ἄδου (διότι ἐνίκησα με την σταυρικὴν μου θυσίαν καὶ κατέλυσα την δύναμιν του θανάτου καὶ του Ἄδου).

Αποκ. 1,19 γράψον οὖν ἃ εἶδες, καὶ ἃ εἰσι καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα·

Αποκ. 1,19 Γράψε, λοιπόν, αὐτά, που εἶδες, καὶ αὐτά, που υπάρχουν τώρα, καὶ ἐκεῖνα που πρόκειται ὕστερα να γίνουν στο μέλλον.

Αποκ. 1,20 τὸ μυστήριον τῶν ἐπτὰ ἀστέρων ὧν εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου, καὶ τὰς ἐπτὰ λυχνίας τὰς χρυσᾶς. οἱ ἐπτὰ ἀστέρες ἄγγελοι τῶν ἐπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσι, καὶ αἱ λυχνίαι αἱ ἐπτὰ ἐπτὰ ἐκκλησίαι εἰσίν.

Αποκ. 1,20 Γράψε το συμβολικόν καὶ μυστικόν ὄραμα των ἐπτὰ ἀστέρων, που εἶδες στο δέξι μου χέρι, καὶ των ἐπτὰ χρυσῶν λυχνιῶν. Μαθε ὅτι οἱ ἐπτὰ ἀστέρες συμβολίζουν ἐπτὰ επισκόπους των ἐπτὰ Εκκλησιῶν, καὶ αἱ ἐπτὰ λυχνίαι συμβολίζουν τὰς ἐπτὰ Εκκλησίας.

Η επιστολή στην εκκλησία της Εφέσου

- Αποκ. 2,1** Τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·
- Αποκ. 2,1** Προς τον επίσκοπον της Εκκλησίας της Εφέσου γράψε· Αυτά λέγει εκείνος, που κρατεί στο δεξί του χέρι ως εξουσιαστής τους επτά επισκόπους, και που περιπατεί ως κυρίαρχος και κυβερνήτης, ανάμεσα εις τας επτά χρυσάς λυχνίας, αι οποίαι συμβολίζουν τας επτά Εκκλησίας.
- Αποκ. 2,2** οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνη βαστάσαι κακοὺς, καὶ ἐπίρασας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσί, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς·
- Αποκ. 2,2** Γνωρίζω καλά το ἔργον σου και τον κόπον σου στον οποίον ως επίσκοπος υποβάλλεσαι, και την υπομονήν που δικνύεις εις τας διαφόρους δοκιμασίας, και ότι χάρις εις την ηθικήν σου ευαισθησίαν δεν ημπορεῖς να ανέχεσαι τους κακοὺς. Και δι' αυτό ηρεύνησες με προσοχήν και εδοκίμασες εκείνους, που λέγουν τους εαυτοὺς των αποστόλους χωρίς να εἶναι, και τους ευρήκες ψευδεῖς.
- Αποκ. 2,3** καὶ ὑπομονὴν ἔχεις, καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐ κεκοπίακας.
- Αποκ. 2,3** Και ἔχεις υπομονήν εις τας διαφόρους δοκιμασίας και ἔδειξες αντοχήν δια το ὄνομά μου και δεν απέκαμες ἀπὸ τους κόπους, στους οποίους υπεβλήθης.
- Αποκ. 2,4** ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας.
- Αποκ. 2,4** Αλλ' ἔχω εναντίον σου, διότι αφήκες και έχασες κάπως την πρώτην σου αγάπην.
- Αποκ. 2,5** μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καὶ μετανόησον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχὺ και κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανόησης.
- Αποκ. 2,5** Να ενθυμήσαι, λοιπόν, συνεχῶς ἀπὸ που ἔχεις ξεπέσει και μετανόησε και κάμε πάλιν τα πρῶτα αγαθά ἔργα σου. Εἰ δ' ἄλλως θα ἔλθω πολὺ σύντομα προς σε και θα μετακινήσω την Εκκλησίαν σου ἀπὸ την θέσιν, που

κατέχει σήμερα, εάν όλοι σας δεν μετανοήσετε.

Αποκ. 2,6 **άλλα τούτο έχεις, ότι μισείς τὰ έργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ κάγω μισῶ.**

Αποκ. 2,6 **Εχεις όμως τούτο το πλεονέκτημα, ότι μισείς τα αισχρά σαρκικά έργα των Νικολαϊτών, τα οποία και εγώ μισώ.**

Αποκ. 2,7 **Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου.**

Αποκ. 2,7 **Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι με τας προφητείας αυτὰς λέγει το Πνεῦμα το Αγιον εις τας Εκκλησίας. Εις εκείνον που θα νικήση, αγωνιζόμενος κατά του πονηρού και της αμαρτίας, θα του δώσω να φάγη από το ξύλον της ζωής. Θα του δώσω τα αγαθά της αιωνίου ζωής μέσα στον Παράδεισον του Θεού και Πατρός, ο οποίος είναι και Θεός ιδικός μου κατά την ανθρωπίνην μου φύσιν.**

Η επιστολή στην εκκλησία της Σμύρνης

Αποκ. 2,8 **Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρνη ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν·**

Αποκ. 2,8 **Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας της Σμύρνης γράψε· Αυτά λέγει εκείνος που υπάρχει προαιωνίως πρώτος από όλα και θα υπάρχει αιωνίως ἔσχατος από όλα, που κλείει εις την άπειρον αυτού ύπαρξιν και παρουσίαν τα πάντα· αυτός που έγινε νεκρός δια της σταυρικής του θυσίας και ἔζησε πάλιν.**

Αποκ. 2,9 **οἶδά σου τὰ έργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτούς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.**

Αποκ. 2,9 **Γνωρίζω καλά τα έργα σου και την θλίψιν και την πτωχείαν εξ αιτίας των διωγμών. Αλλ' είσαι πλούσιος από απόψεως πνευματικών χαρισμάτων και δωρεών. Ειξεύρω ακόμη την ασεβή εναντίον της υπολήψεώς σου διαβολήν, που σου έγινε εκ μέρους εκείνων που λέγουν τον ευατόν των ότι είναι Ιουδαίοι, ενώ πραγματικώς δεν είναι, αλλ' είναι συναγωγή του σατανά.**

Αποκ. 2,10 **μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις παθεῖν. ἰδοὺ δὴ μέλλει βαλεῖν ὁ**

διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἔξετε θλίψιν ἡμέρας δέκα. γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

Αποκ. 2,10

Μη φοβείσαι καθόλου δι' ἐκεῖνα τα οποία πρόκειται να πάθης. Ἰδοὺ τώρα ο σατανάς μέλλει να ρίψη εἰς τὴν φυλακὴν μερικούς ἀπό σας, δια να δοκιμασθῆτε ἔτσι ὅλοι σας, και θα ἔχετε θλίψιν δέκα ἡμέρας, (δηλαδή ἐπὶ ὀλίγον διάστημα). Προσπάθησε και ἀγωνίσου να γίνης πιστὸς μέχρι και μαρτυρικού ἀκόμη θανάτου δια τὴν πίστιν σου και θα σου δώσω ως βραβεῖον των ἀγώνων σου τὸν στέφανον τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Αποκ. 2,11

Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἔκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.

Αποκ. 2,11

Εκεῖνος που ἔχει ἀνοικτά τα αὐτιά τῆς ψυχῆς του, ας ἀκούση τι λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Ὁ νικητῆς στους πνευματικούς ἀγῶνας δεν θα ἀδικηθῆ ἀπὸ τὸν πνευματικόν και αἰώνιον θάνατον, που σαν δεύτερος, ἀλλὰ ἀσυγκρίτως φοβερῶτερος μετὰ τὸν σωματικόν θάνατον, περιμένει τους ἀμαρτωλούς.

Ἡ ἐπιστολὴ στὴν ἐκκλησίαν τῆς Περγάμου

Αποκ. 2,12

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξεῖαν·

Αποκ. 2,12

Και στὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Περγάμου γράψε· Αὐτὰ λέγει ἐκεῖνος που ἔχει τὴν δίκκοπον και κοπτεράν ῥομφαίαν·

Αποκ. 2,13

οἶδα τὰ ἔργα σου και ποῦ κατοικεῖς· ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· και κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, και οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου και ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου ὁ σατανᾶς κατοικεῖ.

Αποκ. 2,13

Γνωρίζω καλά τα ἔργα σου και τὴν εἰδωλολατρικὴν περιοχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖς, ὅπου ἔχεις στήσει τὸν θρόνον του ο σατανάς. Και κρατεῖς στερεά τὸ ὄνομά μου και δεν ἠρνήθης τὴν πίστιν μου ἀκόμη και κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας του διωγμοῦ, κατὰ τὰς ὁποίας κατεδιώχθη ὁ πιστός μάρτυς μου ὁ Ἀντίπας, ὁ οποίος και ἐφονεύθη εἰς τὴν πόλιν σας ὅπου κατοικεῖ ὁ σατανάς.

Αποκ. 2,14

ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδαξε τὸν Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον

ένώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα καὶ πορνεῦσαι.

Αποκ. 2,14

Ἀλλ' ἔχω μερικά ἐναντίον σου· διότι ἔχεις ἐκεῖ μερικούς, που σέβονται καὶ κρατοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Βαλαάμ (μάγου καὶ μάντεως τῶν ἐθνικῶν), ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε καὶ προέτρεψε τὸν βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν Βαλάκ νὰ βάλῃ σκάνδαλον ἐμπρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, διὰ νὰ φάγουν εἰδωλόθυτα καὶ νὰ παρεκτραποῦν εἰς πορνείαν.

Αποκ. 2,15

οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως.

Αποκ. 2,15

Ἔτσι καὶ σὺ ἔχεις μερικούς, που κρατοῦν τὴν αἰσχρὰν διδασκαλίαν τῶν Νικολαϊτῶν, ὅπως τὴν ἐκράτησαν καὶ μερικοὶ Ἰουδαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Βαλαάμ.

Αποκ. 2,16

μετανόησον οὖν· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχὺ καὶ πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.

Αποκ. 2,16

Μετανόησε, λοιπόν· εἰ δ' ἄλλως ἔρχομαι ἐναντίον σου σύντομα καὶ θὰ πολεμήσω ἐναντίον αὐτῶν με τὴν ῥομφαίαν τοῦ στόματός μου.

Αποκ. 2,17

Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.

Αποκ. 2,17

Εκεῖνος που ἔχει ἀνοικτὰ τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς του, ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν νικητὴν τοῦ ἀγώνος κατὰ τῆς ἀμαρτίας θὰ τοῦ δώσω ἀπὸ τὸ μάννα, που εἶναι κρυμμένον στοὺς οὐρανοὺς, (δηλαδὴ τὴν κοινωνίαν τοῦ οὐρανοῦ Ἄρτου, που παρέχει αἰωνίαν ζωὴν). Καὶ ἀκόμη θὰ τοῦ δώσω λευκὴν, ἀθωωτικὴν ψῆφον, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ψῆφον θὰ εἶναι γεγραμμένον ἓνα νέον ὄνομα, αἰώνιον, ὄνομα, τὸ ὁποῖον κανένας δὲν γνωρίζει, παρά μόνος ἐκεῖνος που τὸ λαμβάνει.

Ἡ ἐπιστολὴ στὴν ἐκκλησίαν τῆς Θυατείρων

Αποκ. 2,18

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνω·

Αποκ. 2,18

Καὶ στὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Θυατείρων γράψε· Αὐτὰ λέγει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, που ἔχει τὰ μάτια αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, ὥστε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ

- Αποκ. 2,19 παρακολουθή τα πάντα, και του οποίου τα πόδια είναι στερεά και λαμπρά, όμοια με μίγμα αργύρου και χρυσού. οΐδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν διακονίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ τὰ ἔργα σου τὰ ἔσχατα πλείονα τῶν πρώτων.
- Αποκ. 2,19 Γνωρίζω τα έργα σου και την αγάπην και την πίστιν και την υπηρεσίαν, που προσφέρεις προς τους έχοντας ανάγκην, και την υπομονήν που δεικνύεις εις τας θλίψεις και τους διωγμούς. Και γνωρίζω ακόμη, ότι τα έργα σου της τελευταίας περιόδου είναι περισσότερα από τα της πρώτης.
- Αποκ. 2,20 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἀφεῖς τὴν γυναῖκά σου Ἰεζάβελ, ἣ λέγει ἑαυτὴν προφήτιν, καὶ διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς ἔμοῦς δούλους πορνεῦσαι καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα.
- Αποκ. 2,20 Ἀλλ' ἔχω ἐναντίον σου και ολίγας κατηγορίας, ότι δηλαδή αφίνεις την γυναίκα σου, που ομοιάζει κατά την ασέβειαν και αμαρτωλότητά της με την Ιεζάβελ, η οποία λέγει τον ευατόν της προφήτιν και με τα λόγια και τα έργα της διδάσκει ασεβείς διδασκαλίας και παρασύρει εις την πλάνην τους δούλους μου, να πορνεύσουν και να φάγουν ειδωλόθυτα.
- Αποκ. 2,21 καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ, καὶ οὐ θέλει μετανοῆσαι ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς.
- Αποκ. 2,21 Καὶ ἔδωκα εις αὐτὴν καιρόν, δια να μετανοήσῃ, και δεν θέλει να μετανοήσῃ και να απαρνηθῇ την διαφθοράν και ασέβειάν της.
- Αποκ. 2,22 ἰδοὺ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς,
- Αποκ. 2,22 Ἰδοὺ θα την ρίψω στο κρεβάτι τιμωρίας μεγάλης, πόνου και οδύνης. Και εκείνους που αμαρτάνουν μαζί της και όσους παρασύρονται εξ αιτίας της εις φαυλότητας, θα τους βάλω μαζί με αὐτήν και θα τους καταδικάσω εις μεγάλην θλίψιν, εάν δεν μετανοήσουν και δεν απαρνηθούν τα φαύλα έργα, εις τα οποία αὐτή τους παρεπλάνησε.
- Αποκ. 2,23 καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.
- Αποκ. 2,23 Καὶ τα παιδιά της θα τα φονεύσω με θανατηφόρον

επιδημίαν και έτσι θα μάθουν όλαι αι Εκκλησίαι, ότι εγώ είμαι εκείνος, που ερευνά και γνωρίζει νεφρά και καρδιές, (και τας πλέον απόκρυφα βάθη της ψυχής και διανοίας του ανθρώπου) και θα ανταποδώσω στον καθένα από σας, σύμφωνα με τα έργα σας.

Αποκ. 2,24

Ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βαθέα τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος·

Αποκ. 2,24

Λεγω δε εις σας τους υπολοίπους που κατοικείτε εις τα Θυάτειρα, όσοι δεν έχουν δεχθῆ την ασεβῆ και πλανεμένην αὐτὴν διδασκαλίαν, τας δῆθεν βαθυτέρας αληθείας ὅπως τας παρουσιάζουν οι αιρετικοί και φαύλοι, πράγματι δε σατανικὰς πλάνας. Δεν θα σας επιβάλω ἄλλας υποχρεώσεις, εκτός ἀπὸ εκείνας που γνωρίζετε.

Αποκ. 2,25

πλὴν ὃ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἦξω.

Αποκ. 2,25

Πλην ὅμως εκείνο που σας ἔχει παραδοθῆ ἀπὸ τους Αποστόλους, τὴν ἀλήθειαν δηλαδή του Ευαγγελίου, κρατήσατέ τὴν καλὰ μέχρις ὅτου ἔλθω.

Αποκ. 2,26

Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν,

Αποκ. 2,26

Και εκείνος που θα νικήσῃ και θα τηρήσῃ μέχρι τέλους του βίου του τα ἔργα μου, εγώ θα δώσω εις αὐτόν ἐξουσίαν ἐπάνω εις τα ειδωλολατρικά και πολέμια ἔθνη.

Αποκ. 2,27

καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾶ, ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται, ὡς κάγω εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου,

Αποκ. 2,27

Και θα ποιμάνῃ και θα υποτάξῃ τους εθνικούς και ειδωλολάτρας με ῥάβδον σιδερένιαν και θα συντριβούν οι σκληροί και ανυπότακτοι σαν τα πήλινα σκεύη. Και θα ἀποκτήσῃ αὐτός τέτοιαν ἐξουσίαν και δύναμιν, ὡσάν εκείνην που εγώ ο ἴδιος ἔχω λάβει ἀπὸ τον Πατέρα μου.

Αποκ. 2,28

καὶ δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωῖνόν.

Αποκ. 2,28

Και θα του δώσω ἀκόμη το λαμπρό πρωῖνό αστέρι, (τὴν θεῖαν δηλαδή λαμπρότητα και αἴγλην) ὡστε να γίνῃ και αὐτός φως.

Αποκ. 2,29

Ὁ ἔχων οὐς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Αποκ. 2,29

Εκείνος που ἔχει ανοικτά τα αὐτιά της ψυχῆς του, ας ἀκούσῃ τι λέγει το Πνεῦμα το Ἅγιον εις τας Εκκλησίας.

Η επιστολή στην εκκλησία των Σάρδεων

- Αποκ. 3,1** Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ.
- Αποκ. 3,1** Καὶ στον ἐπίσκοπον τῆς Εκκλησίας τῶν Σαρδεων γράψε τα εξῆς· Αυτὰ λέγει ἐκεῖνος που ἔχει το Ἅγιον Πνεῦμα με τα ἀναρίθμητα αὐτοῦ χαρίσματα καὶ τοὺς ἐπτὰ ἀστέρας, τοὺς ἐπτὰ δηλαδὴ ἐπισκόπους τῆς Εκκλησίας. Γνωρίζω καλὰ τα ἔργα σου καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἀτελῶν ἔργων σου σου λέγω, ὅτι ὄνομα μόνον ἔχεις που δηλώνει ὅτι ζῆς, καὶ ὁμως εἶσαι νεκρὸς.
- Αποκ. 3,2** γίνου γρηγορῶν, καὶ στήρισον τὰ λοιπὰ ἃ ἔμελλον ἀποθνήσκειν· οὐ γὰρ εὔρηκά σου τὰ ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου.
- Αποκ. 3,2** Γίνε ἀγρυπνὸς καὶ προσεκτικὸς, καὶ στήριζε τοὺς υπολοίπους πιστοὺς, οἱ οἱ οἱ ολίγον ἔλειψε να ἀποθάνουν· διότι μέχρι σήμερα δεν εὐρήκα τα ἔργα σου ὡς ἐπισκόπου πλήρη καὶ τέλεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ οἱ οἱ ο κατά το ἀνθρώπινον εἶναι καὶ ἰδικὸς μου Θεός.
- Αποκ. 3,3** μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκουσας, καὶ τήρει καὶ μετανόησον. ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσης, ἤξω ἐπὶ σὲ ὡς κλέπτῃς, καὶ οὐ μὴ γνώσῃ ποῖαν ὥραν ἤξω ἐπὶ σέ.
- Αποκ. 3,3** Να ἐνθυμήσαι λοιπόν, με ποῖον ζήλον ἔχεις παραλάβει καὶ ἤκουσες το κήρυγμα τοῦ Ευαγγελίου καὶ φυλάττε αὐτό που ἤκουσες, καὶ μετανόησε δια τὴν μέχρι σήμερον ραθυμίαν καὶ ἀμέλειάν σου. Εἰάν ὁμως δεν ἐξυπνήσης καὶ δεν γίνῃς προσεκτικὸς ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, θα ἔλθω εἰς σε ἔξαφνα, εἰς ὥραν που δεν περιμένεις, ὅπως ἐρχεται ὁ κλέπτῃς, καὶ δεν θα γνώρισῃς ποῖαν ὥραν θα ἔλθω να σε παραλάβω δια τοῦ θανάτου.
- Αποκ. 3,4** ἀλλὰ ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα ἐν Σάρδεσιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς, ὅτι ἄξιοί εἰσιν.
- Αποκ. 3,4** Ἐχεις ὁμως μερικὸς πιστοὺς εἰς τὰς Σαρδεῖς, οἱ οἱ οἱ ο δεν ἐμόλυναν τὰ ἐνδύματά τῶν με τὸν ρύπον τῆς ἀμαρτίας. Καὶ θα περιπατήσουν μαζή μου ντυμένοι ὀλόλευκα (εἰς συμβολισμόν τῆς ἀγνότητός τῶν) διότι τοὺς ἀξίζει να εἶναι μαζή μου.
- Αποκ. 3,5** Ὁ νικῶν οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ

ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

Αποκ. 3,5 Οποιοσδήποτε, που δια μέσου των αιώνων θα νικά, θα περιβάλλεται ἔτσι ολόλευκα λαμπρά ενδύματα, και δεν θα σβήσω ποτέ το ὄνομα του από το βιβλίον της ζωῆς και θα διαλαλήσω το ὄνομά του εμπρός στον Πατέρα μου και εμπρός στους αγγέλους, διακυρήσων τας αρετάς του και την πίστιν του προς εμέ.

Αποκ. 3,6 Ὁ ἔχων οὐς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Αποκ. 3,6 Εκείνος που ἔχει τα αυτιά της ψυχῆς του ανοικτά, ας ακούση τι λέγει το Πνεῦμα το Ἅγιον εἰς τας Εκκλησίας.

Ἡ ἐπιστολή στην ἐκκλησία της Φιλαδέλφειας

Αποκ. 3,7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖν τοῦ Δαυΐδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίξει·

Αποκ. 3,7 Και στον ἐπίσκοπον της Εκκλησίας, που εἶναι εἰς την Φιλαδέλφειαν, γράψε· Αὐτά λέγει ο ἀπολύτως ἅγιος, ο ἀπολύτως ἀληθινός Κυριος, ο οποίος ἔχει την μεσσιανικὴν ἐξουσίαν και βασιλείαν, ὅπως προεικονίσθη και προανηγγέλθη δια του κατά σάρκα προγόνου του Δαυΐδ. Και με την ἐξουσίαν αὐτήν, σαν με ἄλλο κλειδί, ἀνοίγει την θύραν της βασιλείας των ουρανῶν και κανεὶς δεν ἠμπορεῖ να την κλείση· την κλείει και κανεὶς δεν ἠμπορεῖ να την ἀνοίξη.

Αποκ. 3,8 οἶδά σου τὰ ἔργα· ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεωγμένην, ἣν οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν· ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

Αποκ. 3,8 Γνωρίζω τα ἔργα σου· ἰδοὺ ἔχω δώσει εμπρός σου θύραν ἀνοικτήν, (ἐλευθερίαν και τα μέσα να ἐργασθῆς χωρὶς ἐμπόδια). Και αὐτήν την θύραν κανεὶς δεν ἠμπορεῖ να την κλείση. Εγὼ σου ἀνοίξα την θύραν, διότι συ ἔχεις μικρὰν δύναμιν, και ἐν τούτοις ἐτήρησες το θέλημά μου και δεν ἠρνήθης την πίστιν στο ὄνομά μου κατά τον καιρόν του διωγμοῦ.

Αποκ. 3,9 ἰδοὺ δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ ψεύδονται·

ἰδοὺ ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἤξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε.

Αποκ. 3,9 Ἰδοὺ, σου δίδω τῶρα μερικοὺς ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τοῦ σατανᾶ, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι λέγουν με κομπασμὸν δια τὸν εἰσεαυτὸν τῶν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται. Ἰδοὺ, θὰ τοὺς κατευθύνω καὶ θὰ τοὺς κάμω νὰ ἔλθουν καὶ νὰ προσκυνήσουν ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια σου, ὡς πρὸς ἄξιον ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας μου καὶ νὰ μάθουν ὅτι ἐγὼ σε ἔχω ἀγαπήσει.

Αποκ. 3,10 ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγὼ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 3,10 Καὶ τούτο, διότι συ ἐτήρησες τὸν λόγον μου, που ομιλεῖ περὶ τῆς υπομονῆς εἰς τὰς θλίψεις καὶ τοὺς διωγμούς. Καὶ ἐγὼ θὰ σε προφυλάξω ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ καὶ τῆς ταλαιπωρίας, που μέλλει νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἀπλωθῇ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, δια νὰ θέσῃ εἰς δοκιμασίαν αὐτοῦς, που κατοικοῦν εἰς τὴν γῆν.

Αποκ. 3,11 ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

Αποκ. 3,11 Ἐρχομαι γρήγορα· κράτει καλὰ καὶ σταθερὰ τὸν θησαυρὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πίστεως, που ἔχεις, δια νὰ μὴ πάρῃ κανεὶς τὸν στέφανον τῆς νίκης σου.

Αποκ. 3,12 Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι, καὶ γράψω ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ἰερουσαλήμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

Αποκ. 3,12 Ἐκείνον που νικά τοὺς πειρασμούς τῆς ἀμαρτίας καὶ τὰς θλίψεις τῶν διωγμῶν, θὰ τὸν κάμω στῦλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, που εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν θὰ βγῇ ποτέ πλέον ἔξω ἀπὸ τὴν μακαρίαν αὐτὴν περιοχὴν. Καὶ θὰ γράψω ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἰερουσαλήμ, ἣ ὁποία ολόλαμπρος καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦ Θεοῦ μου. Καὶ θὰ γράψω ἀκόμη εἰς αὐτὸν τὸ νέον μου ὄνομα (τοῦ Θεανθρώπου λυτρωτοῦ καὶ Μεσσίου, δια νὰ φαίνεται

Αποκ. 3,13 στους αιώνας των αιώνων ότι αυτός είναι ιδικός μου).
Αποκ. 3,13 Ὁ ἔχων οὐς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
Εκεῖνος που ἔχει τα αὐτιά της ψυχῆς του ανοικτά, ἀς ἀκούσῃ τι λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἰς τὰς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπιστολὴ στὴν ἐκκλησίαν τῆς Λαοδικείας

Αποκ. 3,14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἄμην, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

Αποκ. 3,14 Καὶ στὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαοδικείας γράψε· Αὐτὰ λέγει ὁ Ἄμην, ὁ ἀπολύτως ἀξιόπιστος καὶ ἀληθινός μάρτυς, ἡ ἀναρχὸς καὶ δημιουργικὴ αἰτία καὶ ἀρχὴ τῆς ορατῆς καὶ ἀοράτου δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 3,15 οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἢς ἢ ζεστός.

Αποκ. 3,15 Γνωρίζω καλὰ τὰ ἔργα σου, τὰ ὀλίγα, τὰ ἀτελῆ καὶ χλιαρά. Αὐτὰ καὶ μαρτυροῦν, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι ὡς πρὸς τὴν πίστιν, οὔτε θερμός. Εἶθε νὰ ἦσουν ψυχρὸς (διότι υπήρχεν ἐλπίς νὰ μετανοήσῃς καὶ θερμανθῆς) ἢ νὰ ἦσουν ζεστός καὶ θερμός.

Αποκ. 3,16 οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου.

Αποκ. 3,16 Ἔτσι ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρὸς καὶ δὲν εἶσαι οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, πρόκειται νὰ σε ἐμέσω ἀπὸ τὸ στόμα μου, (νὰ σε ἀποδοκιμάσω καὶ σε ἀποκόψω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μου).

Αποκ. 3,17 ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα καὶ οὐδενὸς χρεῖαν ἔχω, -καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ὁ ἐλεεινὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός,-

Αποκ. 3,17 Διότι παρὰ τὴν πνευματικὴν σου πτωχείαν, λέγεις ὅτι εἶμαι πλούσιος εἰς ἀρετάς καὶ ἔχω πλουτήσῃ εἰς πνευματικούς θησαυρούς καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε. Καὶ δὲν γνωρίζεις ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα σὺ εἶσαι ὁ ταλαίπωρος καὶ ὁ ἐλεεινός καὶ ὁ πτωχός εἰς πνευματικότητα καὶ ὁ τυφλός εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ὁ γυμνός εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.

Αποκ. 3,18 συμβουλεύω σοὶ ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπευρωμένον ἐκ πυρὸς ἵνα πλουτήσῃς, καὶ ἱμάτια λευκὰ ἵνα περιβάλῃ καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνῃ τῆς γυμνότητός σου, καὶ κολλύριον ἵνα ἐγχρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου ἵνα

βλέπης.

Αποκ. 3,18

Σε συμβουλεύω να προμηθευθής από εμέ ολοκάθαρον χρυσίον, που έχει λυώσει και καθαρισθή στο καμίνι της φωτιάς, τον πνευματικόν δηλαδή πλούτον, δια να γίνης έτσι πλούσιος εις την αρετήν. Να προμηθευθής ακόμη από εμέ αγνότητα και καθαρότητα ψυχής, που σαν ολόλευκα ενδύματα να περιβληθής, ώστε να μη γίνη φανερά η εντροπή της πνευματικής σου γυμνότητος. Να προμηθευθής και το φως της διδασκαλίας μου, δια να χρίσης, σαν με κολλύριον, τα μάτια της ψυχής σου, ώστε να βλέπης την κατάστασίν σου και τον δρόμον, που πρέπει να ακολουθήσης.

Αποκ. 3,19

ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλευε οὖν καὶ μετανόησον.

Αποκ. 3,19

Σου απευθύνω αυτούς τους ελέγχους από αγάπην, διότι εγώ όσους αγαπώ τους ελέγχω δια τα σφάλματα των και τους παιδαγωγώ δια την πνευματικὴν των μόρφωσιν. Προσπάθησε, λοιπόν, να έχης ζήλον και μετανόησε.

Αποκ. 3,20

ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐὰν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

Αποκ. 3,20

Ἰδού, έχω σταθῆ έξω από την θύραν και κτυπώ δυνατά. Εάν κανείς ακούση την φωνήν μου και ανοίξη την θύραν της καρδιάς του, τότε εγώ θα εισέλθω εις αὐτόν και με πολλήν αγάπην και οικειότητα θα φάγω μαζή του και εκείνος θα φάγη μαζή μου (και θα χαρώμεν και οι δύο δια την επιστροφὴν και σωτηρίαν του).

Αποκ. 3,21

Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κάγῳ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.

Αποκ. 3,21

Εις εκείνον που νικά, θα του δώσω το ανεκτίμητον δικαίωμα και δώρον να καθίση μαζή μου στον ολόλαμπρον θρόνον μου, όπως και εγώ, όταν σαν άνθρωπος ενίκησα τον πονηρόν, εκάθισα μετά την ανάληψίν μου μαζή με τον Πατέρα μου στον ένδοξον θρόνον του.

Αποκ. 3,22

Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Αποκ. 3,22

Εκείνος που έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Άγιον εις τας Εκκλησίας.

Η ουράνια λειτουργία

- Αποκ. 4,1** Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ θύρα ἀνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ πρώτη ἦν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐμοῦ, λέγων· ἀνάβα ὧδε καὶ δεῖξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα.
- Αποκ. 4,1** Ἐπειτα ἀπὸ αὐτά, που ἤκουσα ἀπὸ τον Θεάνθρωπον Κυριον δια τους επισκόπους των επτά Εκκλησιών, εἶδα ἄλλο ὄραμα· καὶ ἰδοὺ θύρα ανοικτὴ στον ουρανόν καὶ ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν προηγουμένως εἶχα ἀκούσει σαν σάλπιγγα να συνομιλή με ἐμέ, μου εἶπε· “ἀνέβα ἐδῶ καὶ θα σου δεῖξω ἐκεῖνα, που πρέπει να γίνουν μετὰ ταῦτα, σύμφωνα με τὴν βουλήν του Θεοῦ”.
- Αποκ. 4,2** καὶ εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καὶ ἰδοὺ θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος,
- Αποκ. 4,2** Καὶ ἀμέσως περιέπεσα εἰς ἑκτασιν καὶ ἐφωτίσθη τὸ πνεῦμα μου ἀπὸ το Πνεῦμα του Θεοῦ καὶ ἀνέβηκα ἐν πνεύματι στον ουρανόν. Καὶ ἰδοὺ θρόνος εἶχε στηθὴ στον ουρανόν καὶ ἐπάνω στον θρόνον καθήμενος ἦτο ὁ Θεός.
- Αποκ. 4,3** ὅμοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρκίῳ· καὶ ἴρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου, ὁμοίως ὄρασις σμαραγδίνων.
- Αποκ. 4,3** Ἐφαίνετο ὅμοιος σαν ολόλαμπρον διαμάντι, πρὸς συμβολισμόν τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ αγιότητος καὶ καθαρότητος, σαν κόκκινο ἀστραφετὸ πετράδι των Σαρδεων εἰς συμβολισμόν τῆς δικαιοσύνης του. Καὶ ολόγυρα ἀπὸ τον θρόνον του ἀκτινοβολούσε τα ολόγλυκα χρώματα τῆς ἰριδος σαν σμαράγδια, πρὸς συμβολισμόν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.
- Αποκ. 4,4** καὶ κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνοι εἴκοσι τέσσαρες, καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους τοὺς εἴκοσι τέσσαρας πρεσβυτέρους καθήμενους, περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς.
- Αποκ. 4,4** Καὶ γύρω ἀπὸ τον θρόνον ἦσαν στημένοι εἴκοσι τέσσαρες ἄλλοι θρόνοι καὶ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς εἶδα να κάθωνται εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνδεδυμένοι με λευκά ἐνδύματα, πρὸς συμβολισμόν τῆς αγιότητος καὶ ἀγνότητός των, καὶ ἔχοντες εἰς τὰς κεφαλὰς των ολόχρυσά στεφάνια, σύμβολα τῆς νίκης των στους πνευματικούς των ἀγῶνας. (Αὐτοὶ ἐκπροσωποῦν τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν των ουρανῶν).

- Αποκ. 4,5** καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύονται ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου, αἱ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ·
- Αποκ. 4,5** Καὶ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἐξέρχονται ἀστραπές καὶ φωνές καὶ βροντές. Καὶ ἑπτὰ πύρινες λαμπάδες καίουσι συνεχῶς ἐμπρὸς στὸν θρόνον, αἱ ὁποῖαι λαμπάδες συμβολίζουν τὰ ἀναρίθμητα χαρίσματα τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ποὺ συνεχῶς φωτίζουν καὶ θερμαίνουν καὶ ζωογονοῦν.
- Αποκ. 4,6** καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου ὡς θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν·
- Αποκ. 4,6** Καὶ ἐμπρὸς στὸν θρόνον ὑπῆρχε σαν γυάλινη διαφανῆς θάλασσα, ποὺ εμοιάζει με κρύσταλλο, (δια νὰ συμβολίζῃ, ὅτι ολόκληρος ἡ ορατὴ καὶ ἀόρατος δημιουργία εἶναι ολοφάνερη ἐμπρὸς στὸν παντεπόπτην καὶ παντογνώστην Θεόν). Καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου καὶ γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον ὑπῆρχαν τέσσαρα ζωντανὰ πνευματικὰ ὄντα, γεμάτα μάτια ἐμπρὸς καὶ πίσω (δια νὰ συμβολίζουν τοὺς ἀγίους ἀγγέλους, ποὺ υπηρετοῦν τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ ἀγρυπνοὶ καὶ προσεκτικοί).
- Αποκ. 4,7** καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετομένῳ.
- Αποκ. 4,7** Καὶ τὸ πρῶτον ζῶον ομοιάζει με λέοντα, δια νὰ συμβολίζῃ τὴν βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ομοιάζει με μόσχον, δια νὰ συμβολίζῃ τὴν δύναμιν, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχει σαν πρόσωπον ἀνθρώπου, δια νὰ συμβολίζῃ τὴν νόησιν καὶ τὴν σοφίαν, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ομοιάζει πρὸς αετόν, ποὺ πετά, δια νὰ συμβολίζῃ τὴν ταχύτητα καὶ πνευματικὴν ἀνάτασιν.
- Αποκ. 4,8** καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, ἐν καθ' ἑνὸς αὐτῶν ἔχον ἀνὰ πτέρυγας ἕξ, κυκλόθεν καὶ ἔσωθεν γέμουσιν ὀφθαλμῶν, καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς λέγοντες· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος.
- Αποκ. 4,8** Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, ποὺ τὸ καθ' ἑνὸς ἀπὸ αὐτὰ εἶχε εἰς

πτέρυγας, δια να συμβολίζεται η ταχύτης των εις την εκτέλεσιν του θείου θελήματος, είναι γεμάτα μάτια ολόγυρα και από μέσα, δια να βλέπουν το κάθε τι. Και ανάπαυσιν δεν έχουν. Ημέραν και νύκτα ασταμάτητα δοξολογούν τον Θεόν, λέγοντα· Άγιος, άγιος, άγιος, Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, που υπήρχε προ πάντων των αιώνων και υπάρχει εις όλους τους αιώνας και θα υπάρχη εις την ατελείωτον αιωνιότητα.

Αποκ. 4,9 Καὶ ὅταν δῶσι τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

Αποκ. 4,9 Και κάθε φοράν, που θα δώσουν τα ζῶα δόξαν και τιμὴν και ευχαριστίαν εις Εκείνον, που κάθεται επάνω στον θρόνον και ζη στους αιώνας των αιώνων, χωρὶς αρχὴν και τέλος,

Αποκ. 4,10 πεσοῦνται οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου λέγοντες·

Αποκ. 4,10 θα προσπίπτουν εις λατρευτικὴν προσκύνησιν οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι εμπρός στον καθημενον επί του θρόνου και θα προσκυνούν αὐτόν, που ζη στους αιώνας των αιώνων, και θα αποθέτουν ευλαβῶς τους στεφάνους των εμπρός στον θρόνον, λέγοντες·

Αποκ. 4,11 ἄξιος εἶ, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν.

Αποκ. 4,11 Ἄξιος είσαι συ, ο Κυριος και Θεός μας, να λάβης κάθε δόξαν και τιμὴν και δύναμιν, διότι συ ἔκτισες τα πάντα, ορατά και ἀόρατα, και διότι, σύμφωνα με το άγιον και πανάγαθον θέλημά σου, ἐκτίσθησαν και υπάρχουν.

Το βιβλίον και το Αρνίον

Αποκ. 5,1 Καὶ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτὰ.

Αποκ. 5,1 Και είδα εις την δεξιάν απλωμένην χείρα του Θεού, ο οποίος εκάθητο επάνω στον θρόνον, βιβλίον γραμμένον και εις τας δύο σελίδας του κάθε φύλλου του, κατεσφραγισμένον με επτά σφραγίδας.

Αποκ. 5,2 καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ·

τίς ἄξιός ἐστιν ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ λῦσαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ;

Αποκ. 5,2 Καὶ εἶδα ἓνα δυνατὸν ἄγγελον νὰ διαλαλή με μεγάλην φωνήν· “ποιός εἶναι ἰκανός νὰ ἀποσφραγίσῃ τὸ βιβλίον τούτο καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ μυστηριώδη σχέδια τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι γραμμένα εἰς αὐτό;”

Αποκ. 5,3 καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε ὑποκάτω τῆς γῆς ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.

Αποκ. 5,3 Καὶ κανεὶς, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀγίους τοῦ οὐρανοῦ, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς, οὔτε ἀπὸ τοὺς νεκρούς καὶ τὰς ὑποχθονίους δυνάμεις, ἠμπόρεσε νὰ κατανοήσῃ τὸ βιβλίον, οὔτε καν καὶ νὰ ἀτενίζῃ αὐτό.

Αποκ. 5,4 καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολὺ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιός ἐυρέθη ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.

Αποκ. 5,4 Καὶ ἐγὼ ἔκλαια, ἔκλαια πολὺ, διότι δὲν εὐρέθη κανεὶς ἰκανός νὰ κατανοήσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου, οὔτε καν καὶ νὰ ἀτενίσῃ αὐτό.

Αποκ. 5,5 καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· μὴ κλαῖε. ἰδοὺ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ρίζα Δαυὶδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ τὰς ἑπτὰ σφραγίδας αὐτοῦ.

Αποκ. 5,5 Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους μοὺ λέγει· “μὴ κλαίης· ἰδοὺ ἐνίκησε ἰσχυρὸς σαν λέων αὐτός ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἰούδα, ὁ ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὥστε νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ λύσῃ τὰς ἑπτὰ σφραγίδας τοῦ”.

Αποκ. 5,6 Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἄρνιον ἐστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ, ἃ εἰσὶ τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Αποκ. 5,6 Καὶ εἶδα στὸ μέσον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν τεσσάρων ζώων καὶ στὸ μέσον τῶν πρεσβυτέρων, ποὺ ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ στέκεται γεμάτο ζωὴν ἓνα Ἄρνιον, ποὺ ἐφαίνετο σαν σφαγμένο, διότι εἶχε σημάδια τῆς σφαγῆς τοῦ. Καὶ αὐτὸ εἶχε ἑπτὰ κέρατα (σύμβολα τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας καὶ δυνάμεώς τοῦ) καὶ ἑπτὰ μάτια, ποὺ συμβολίζουν τὰ ἀναρίθμητα χαρίσματα τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀποστέλλονται στους

πιστούς όλης της γης. (Το αρνίον ήτο ο Ιησούς Χριστός, που εσφάγη επί του σταυρού και ετάφη και ανεστήθη και εδοξάσθη στον θρόνον του Πατρός και έλαβε και ως άνθρωπος βασιλικήν εξουσίαν και στέλλει το Πνεύμα το Άγιον με τα ανεκτίμητά του χαρίσματα προς τους ανθρώπους).

Αποκ. 5,7 καὶ ἦλθε καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Αποκ. 5,7 Καὶ ἦλθε καὶ ἐπήρε τὸ κατεσφραγισμένον βιβλίον ἀπὸ τοῦ δέξι χέρι ἐκείνου, που ἐκάθητο στὸν ἐνδοξὸν θρόνον.

Αποκ. 5,8 καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάραν καὶ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἱ εἰσὶν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων·

Αποκ. 5,8 Καὶ ὅταν ἐπήρε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι (κατανοήσαντες πλέον ὅτι αὐτὸ ἦτο ἄξιον νὰ ανοίξη τὸ βιβλίον) ἔπεσαν εἰς προσκύνησιν ἐμπρὸς στὸ Ἀρνίον. Καὶ εἶχε ὁ κάθε πρεσβύτερος κιθάραν, δια νὰ ψάλλῃ ὕμνους δοξολογίας, καὶ φιάλες χρυσῆς, γεμάτες ἀπὸ εὐώδη θυμιάματα, τὰ ὁποῖα εἶναι αἱ προσευχαὶ τῶν Χριστιανῶν.

Αποκ. 5,9 καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· ἄξιός ἐστι λαβεῖν τὸ βιβλίον καὶ ἀνοίξαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγη καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους,

Αποκ. 5,9 Καὶ ψάλλουν οἱ πρεσβύτεροι νέαν δοξολογίαν, λέγοντες πρὸς τὸ Ἀρνίον· “ἄξιός εἶσαι συ νὰ πάρῃς τὸ βιβλίον, νὰ ἀνοίξης τὰς σφραγίδας του, νὰ το ἐννοήσης καὶ νὰ το ἐρμηνεύσης, διότι ἐσφάγη ἐπάνω στὸν σταυρόν καὶ με τὸ τίμιον αἷμα σου μᾶς ἐξηγόρασες ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ πονηροῦ, δια νὰ μᾶς παραδώσης στὸν Θεόν, ὡς λυτρωμένα τέκνα του, ὅλους ὅσοι, ἐπίστευσαν εἰς σε, ἀπὸ κάθε φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαόν καὶ ἔθνος.

Αποκ. 5,10 καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 5,10 Καὶ κατέστησες αὐτοὺς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ βασιλεύσουν μαζὴ του εἰς τὴν ἀγωνιζομένην ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς τὴν θριαμβεύουσαν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν του”.

Αποκ. 5,11 καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλω τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων,

Αποκ. 5,11 Καὶ εἶδα καὶ ἤκουσα ἰσχυροτάτην φωνὴν πολλῶν ἀγγέλων ολόγυρα ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν φωνὴν τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν εἰκόσι τεσσάρων πρεσβυτέρων· καὶ ἦτο ἀναρίθμητον τὸ πλῆθος αὐτό, μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων.

Αποκ. 5,12 λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· ἄξιόν ἐστι τὸ ἄρνιον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.

Αποκ. 5,12 Καὶ ἔλεγον με φωνὴν μεγάλῃν· “ἔξιον εἶναι τὸ Ἀρνίον, ποῦ ἔχει σφαγὴν, νὰ λάβῃ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐλογίαν”.

Αποκ. 5,13 καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστί, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἄρνιῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 5,13 Καὶ κάθε κτίσμα, ποῦ εἶναι ἐπάνω στὸν οὐρανόν καὶ κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ὑποκάτω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα ὅσα υπάρχουν εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς, ἤκουσα νὰ λέγουν ὅλοι μαζή, ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, ἠνωμένος ὁ οὐράνιος καὶ ἐπίγειος κόσμος· “στὸν Θεόν, ποῦ κάθεται ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ στὸ Ἀρνίον, τὸν ἐνανθρωπήσαντα Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀνήκει τὸ κάθε ἐγκώμιον καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ ἐξουσία στους αἰῶνας τῶν αἰώνων”.

Αποκ. 5,14 καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον, ἀμήν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν.

Αποκ. 5,14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· “ἀμήν”. Καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ ἐπροσκύνησαν.

Οἱ ἐφτά σφραγίδες

Αποκ. 6,1 Καὶ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἄρνιον μίαν ἐκ τῶν ἐπτὰ σφραγίδων· καὶ ἤκουσα ἐνδὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· ἔρχου.

Αποκ. 6,1 Καὶ εἶδα, ὅτι τὸ Ἀρνίον ἤνοιξε πράγματι τὴν πρώτην

από τας επτά σφραγίδας. Και ήκουσα το πρώτον από τα τέσσαρα ζώα, που διακονούν στο θέλημα του Θεού, να λέγη με φωνήν ισχυράν, σαν βροντήν· “έλα”.

Αποκ. 6,2 καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ’ αὐτὸν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξήλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ.

Αποκ. 6,2 Και είδα· και ιδού ένα κατάλευκο άλογο. Και εκείνος που εκάθητο επάνω εις αυτό, είχε τόξον, σύμβολον της δυνάμεώς του. Και του εδόθη στέφανος, σύμβολον της νίκης του και της βασιλικής εξουσίας του. Και αμέσως μόλις εξήλθε, ήρχισε να νικά και θα εξακολουθή να νικά μέχρι συντελείας των αιώνων. (Η εικών συμβολίζει το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίον απ' αρχής νικά και θα νικά το κακόν και τον πονηρόν εις σωτηρίαν των ανθρώπων. Είναι η νίκη, η νικήσασα τον κόσμον).

Αποκ. 6,3 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος· ἔρχου.

Αποκ. 6,3 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την δευτέραν σφραγίδα, ήκουσα το δεύτερον ζώον να λέγη· “έλα”.

Αποκ. 6,4 καὶ ἐξήλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ’ αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι, καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

Αποκ. 6,4 Και εβγήκεν άλλος ίππος κόκκινος, (που συμβολίζει τους αιματηρούς εξωτερικούς και εμφυλίους πολέμους), και εις εκείνον, που εκάθητο επάνω εις αυτόν τον ίππον παρεχωρήθη από τον Θεόν η άδεια, να αφαιρέση την ειρήνην από την γην και να σφαγούν μεταξύ των οι άνθρωποι. Και εδόθη εις αυτόν μάχαιρα μεγάλη (σύμβολον του ολέθρου).

Αποκ. 6,5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τρίτην, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ’ αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ·

Αποκ. 6,5 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την τρίτην σφραγίδα, ήκουσα το τρίτον ζώον να λέγη· “έλα”. Και είδα· και ιδού ένα μαύρο άλογο (που συμβολίζει τας στερήσεις και τους λιμούς) και εκείνος που εκάθητο επάνω του, είχε ζυγαριά στο χέρι του.

Αποκ. 6,6 καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοῖνικες

κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης.

Αποκ. 6,6 Καὶ ἤκουσα σαν φωνὴν ανάμεσα ἀπὸ τα τέσσαρα ζῶα να λέγη· “ἓνα κιλόν σίτου ἐφθασε να πωλήται, λόγω του λιμοῦ, ἓνα δηνάριον και τρία κιλά κριθαριού, ἓνα δηνάριον. Το ἔλαιον ὅμως και τον οἶνον μη τα στερήσης· ας τα ἔχουν με κάποιαν αφθονίαν”.

Αποκ. 6,7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγοντος· ἔρχου.

Αποκ. 6,7 Καὶ ὅταν το ἀρνίον ἤνοιξε τὴν τετάρτην σφραγίδα, ἤκουσα τὴν φωνὴν του τετάρτου ζώου να λέγη· “ἔλα”.

Αποκ. 6,8 καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ, ὄνομα αὐτῷ ὁ θάνατος, καὶ ὁ ἄδης ἠκολούθει μετ’ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἀποκτεῖναι ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

Αποκ. 6,8 Καὶ εἶδα· Καὶ ἰδοὺ ἓνα κίτρινο ἄλογο, (που συμβολίζει τὰς ἐπιδημίας και το θανατικό) και ἐκεῖνος που ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτό, εἶχεν ὄνομα του· Ο θάνατος. Καὶ ἀκολουθοῦσε μαζή του ο Ἄδης, δια να μαζεύη τὰς ψυχὰς ἐκεῖνων, που θα ἐπέθαιναν. Καὶ παρεχωρήθη εἰς αὐτόν ἀπὸ τον Θεόν ἡ ἐξουσία ἐπάνω στο τέταρτον των κατοίκων τῆς γῆς, να τους φονεύση με τὴν μάχαιραν και με τον λιμόν και με το θανατικό και με τα θηρία τῆς γῆς, που θα κατασπαράξουν μερικούς.

Αποκ. 6,9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγίδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρνίου ἦν εἶχον·

Αποκ. 6,9 Καὶ ὅταν το Ἀρνίον ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγίδα, εἶδα κάτω ἀπὸ το ουράνιον θυσιαστήριον τὰς ψυχὰς των μαρτύρων, που εἶχαν σφαγή κατὰ τους διωγμούς δια τον λόγον του Θεοῦ και δια τὴν μαρτυρίαν του Ἀρνίου, τὴν ὁποίαν εἶχαν παραλάβει και ἐκρατοῦσαν ὡς ἀνεκτίμητον θησαυρόν.

Αποκ. 6,10 καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;

Αποκ. 6,10 Καὶ ἔκραξαν με φωνὴν μεγάλην λέγοντες· “ἕως πότε, συ Κυριε, ο ἀπόλυτος ἐξουσιαστής και κυρίαρχος των πάντων, ο ἅγιος και ἀληθινός, δεν κάμνεις δικαίαν κρίσιν

και δεν παίρνεις εκδίκησιν και δεν επιβάλλεις τιμωρίαν δια το αίμα μας, που εχύθη αδίκως από τους κατοίκους της γης;”

Αποκ. 6,11 καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκάστω στολή λευκή, καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρόν, ἕως πληρώσωσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.

Αποκ. 6,11 Και εδόθη εις καθένα από αυτούς στολή λευκή, αγγελική (που συμβολίζει τον θρίαμβον και την δόξαν), και ελέχθη εις αυτούς να αναπαυθούν και περιμένουν ολίγον ακόμη χρόνον, ἕως ὅτου συμπληρώσουν τον αριθμόν των μαρτύρων και των αγίων οι σύνδουλοί των και οι αδελφοί των, που ἔμελλον να μαρτυρήσουν και φονευθούν από τους διώκτας, ὅπως εμαρτύρησαν και αυτοί.

Αποκ. 6,12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἕκτην, καὶ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος μέλας ἐγένετο ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα,

Αποκ. 6,12 Και όταν το Αρνίον ἤνοιξε την ἕκτην σφραγίδα, εἶδα συνταρακτικά γεγονότα στον φυσικόν κόσμον. Ἐγινε σεισμὸς μέγας, που συνεκλόνησε την γην, και ο ἥλιος ἔχασε το φως του, εσκοτίσθη και ἔγινε μαύρος σαν σάκκος τρίχινος, και ὅλη η επιφάνεια της σελήνης ἔγινε κατακόκκινη σαν αἷμα.

Αποκ. 6,13 καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλουσα τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη,

Αποκ. 6,13 Και τα αστέρια του ουρανοῦ ἔπεσαν εις την γην, ὅπως η συκιά, που συγκλονιζομένη από σφοδρόν άνεμον ρίχνει τα άγουρα σύκα της.

Αποκ. 6,14 καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἐλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν·

Αποκ. 6,14 Και ο ουρανός ἐξέκοψε και εχωρίσθη σαν βιβλίο, που τυλίγεται. Και κάθε ὄρος και κάθε νήσος μετεκινήθησαν από τον τόπον των.

Αποκ. 6,15 καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλίαρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πᾶς δοῦλος καὶ ἐλεύθερος ἔκρυσαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων,

Αποκ. 6,15 Και οι βασιλεῖς της γης και οι μεγιστάνες και οι

άρχοντες των στρατών και οι πλούσιοι και οι ισχυροί και κάθε δούλος και κάθε ελεύθερος έκρυσαν τους εαυτούς των εις τα σπήλαια και ανάμεσα από τις πέτρες των ορέων·

Αποκ. 6,16 καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· πέσατε ἐφ’ ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἁρνίου,

Αποκ. 6,16 και έλεγαν εις τα όρη και στους βράχους· “πέσατε επάνω μας και κρύψατέ μας από το φοβερόν πρόσωπον εκείνου, που κάθεται επάνω στον θρόνον, και από την οργήν του Αρνίου”.

Αποκ. 6,17 ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

Αποκ. 6,17 Διότι ήλθε η μεγάλη ημέρα, που θα εκσπάση και θα εκδηλωθή η οργή αυτού. Και ποιός ημπορεί να σταθή εις τα πόδια του, εμπρός στον δικαίως ωργισμένον Θεόν; (Τα συμβολικά αυτά γεγονότα υποδουλώνουν τας δια μέσου των αιώνων αναστατώσεις της φύσεως και τας θεομηνίας, τα δε τελευταία και συνταρακώτερα όλων υποδηλώνουν εκείνα, που θα προηγηθούν από την Δευτέραν Παρουσίαν του κριτού).

Η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων

Αποκ. 7,1 Καὶ μετὰ τοῦτο εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἐστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.

Αποκ. 7,1 Υστερα από το άνοιγμα της έκτης σφραγίδος και πριν ανοιχθή η εβδόμη σφραγίς, είδα τέσσαρας αγαθούς αγγέλους να στέκωνται εις τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος και να κρατούν τους τέσσαρας ανέμους της γης, δια να μη φυσά άνεμος επάνω εις την γην, ούτε επάνω εις την θάλασσαν, ούτε εις κανένα δένδρον (δια να προληφθούν έτσι καταστροφαί και επικρατήση ηρεμία).

Αποκ. 7,2 καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγίδα Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις, οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

Αποκ. 7,2 Και είδα άλλον άγγελον να ανεβαίνη από την ανατολήν του ηλίου (από την περιοχήν δηλαδή του παραδείσου, του φωτός και της ζωής). Αυτός είχε την

σφραγίδα του Θεού, ο οποίος είναι η ζωή και η πηγή της ζωής, και εφώναξε στους τέσσαρας αγγέλους, στους οποίους είχε δοθή άδεια και εξουσία να εξαπολύσουν τους ανέμους και να προξενήσουν καταστροφάς εις την γην και την θάλασσαν,

Αποκ. 7,3 λέγων· μη άδικήσητε τήν γήν μήτε τήν θάλασσαν μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὔ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

Αποκ. 7,3 και τους είπε· “περιμένετε, μη εξαπολύσετε ακόμη καταστροφήν εις την γην, ούτε εις την θάλασσαν, ούτε εις τα δένδρα, μέχρις ότου σφραγίσωμεν με την σφραγίδα του ζώντος Θεού και σημαδέψωμεν επάνω εις τα μέτωπά των τους πιστούς δούλους του Θεού μας, ώστε να μη επέλθουν εναντίον αυτών αι καταστροφαί”.

Αποκ. 7,4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων· ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ·

Αποκ. 7,4 Και ήκουσα τον αριθμόν των εσφαγισμένων· ήσαν εκατόν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες σφραγισμένοι από όλας τας φυλάς των απογόνων του Ισραήλ.

Αποκ. 7,5 ἐκ φυλῆς Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι, ἐκ φυλῆς Ῥουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,5 Από την φυλήν του Ιούδα δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι, από την φυλήν Ρουβήν δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Γαδ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,6 ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,6 από την φυλήν Ασήρ δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Νεφθαλείμ δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Μανασσή δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,7 ἐκ φυλῆς Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Λευί δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰσάχαρ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,7 από την φυλήν Συμεών δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Λευί δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Ισάχαρ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,8 ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.

Αποκ. 7,8 από την φυλήν Ζαβουλών δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Ιωσήφ δώδεκα χιλιάδες, και από την φυλήν

Βενιαμίν δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι. (Οι σφραγισμένοι αυτοί των δώδεκα φυλών του Ισραήλ συμβολίζουν τους Εβραίους, που δια μέσου των αιώνων θα πιστεύσουν στον Χριστόν και των οποίων ο αριθμός θα είναι μεγάλος).

Το αμέτρητο πλήθος των πιστών

- Αποκ. 7,9** Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκάς, καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·
- Αποκ. 7,9** Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ εἶδα, καὶ ἰδοὺ πολὺς λαός, τον ὁποῖον κανεὶς δεν ἠμποροῦσε νὰ ἀριθμῆσῃ. Καὶ ὁ ἀπροσμέτρητος αὐτὸς λαὸς προήρχετο ἀπὸ κάθε ἔθνος καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς φυλάς καὶ τοὺς λαοὺς καὶ τὰς γλώσσας τῆς οἰκουμένης. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ (που ἀποτελοῦν τὴν ἐνδοξὸν καὶ θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν τῶν οὐρανῶν) ἐστέκοντο ὡς οἰκεῖοι καὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ ἐμπρὸς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμπρὸς τὸ Ἀρνίον καὶ ἐφοροῦσαν λευκὰς στολὰς (σύμβολον τῆς νίκης κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς νέας, καθαρὰς καὶ φωτεινῆς ζωῆς) καὶ ἐκρατοῦσαν εἰς τὰ χέρια τῶν φοίνικας (σύμβολα τοῦ θριάμβου τῶν καὶ τῆς αἰωνίας πλησίον τοῦ Θεοῦ ζωῆς).
- Αποκ. 7,10** καὶ κράζουσι φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ.
- Αποκ. 7,10** Καὶ κράζουν με μεγάλην τὴν φωνήν, λέγοντες· “ἡ σωτηρία μας οφείλεται στὸν Θεὸν μας, που κάθεται ἐπάνω στὸν θρόνον καὶ στὸ Ἀρνίον, που εθουσιάσθη διὰ τὴν λύτρωσίν μας”.
- Αποκ. 7,11** καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι εἰστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ
- Αποκ. 7,11** Καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐστέκοντο ὀλόγυρα ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ γύρω ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα. Καὶ ἔπεσαν κατὰ πρόσωπον πρηνεῖς ἐμπρὸς τὸν θρόνον καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεόν
- Αποκ. 7,12** λέγοντες· ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ

εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Αποκ. 7,12 λέγοντες· “πράγματι ἡ σωτηρία ὅλων προέρχεται ἀπὸ αὐτόν· πλήρης καὶ ἀπόλυτος ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς ἀνήκει στὸν Θεόν μας στους ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν”.

Αποκ. 7,13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων μοι· οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον;

Αποκ. 7,13 Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους (ἐκφράζων ἰδικὴν μου ἀπορίαν) ἀπεκρίθη καὶ μοι εἶπε· “αὐτοί, ποὺ φοροῦν τὰς λευκὰς στολὰς, ποῖοι εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ ἦλθον;”

Αποκ. 7,14 καὶ εἶρηκα αὐτῷ· κύριέ μου, σὺ οἶδας. καὶ εἶπέ μοι· οὗτοι εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁρνίου.

Αποκ. 7,14 Καὶ εἶπα εἰς αὐτόν· “κύριέ μου, σὺ το γινώριζεις αὐτό”. Καὶ ἐκεῖνος μοι εἶπε· “αὐτοί εἶναι οἱ πιστοὶ καὶ ἀτρόμητοι μάρτυρες, ποὺ ἐρχονται ἀπὸ τὴν θλίψην τὴν μεγάλην τοῦ διωγμοῦ καὶ ὅλων τῶν διωγμῶν, ποὺ θα γίνουν δια μέσου τῶν αἰώνων. Καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς τῶν καὶ τὰς ἐλεύκαναν με τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου (Ἡ νίκη τῶν κατὰ τῆς αμαρτίας, ἡ καθαρὴ ἀγιότης καὶ ἀγιότης τῆς ζωῆς τῶν καὶ ὁ θησαυρὸς τῶν ἀρετῶν τῶν οφείλεται εἰς τὴν λυτρωτικὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ).

Αποκ. 7,15 διὰ τοῦτο εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ’ αὐτούς.

Αποκ. 7,15 Δια τούτο εὐρίσκονται τώρα ὡς υιοὶ τοῦ Θεοῦ ἐμπρὸς στὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουν αὐτόν ἡμέραν καὶ νύκτα στὸν ἐπουράνιον ναόν. Καὶ αὐτὸς ποὺ κάθεται ἐπάνω στὸν ἐνδοξὸν θρόνον, θα κατοικήσῃ ἀνάμεσα τῶν (διότι εὐαρεστεῖται καὶ ἐπαναπαύεται εἰς αὐτούς).

Αποκ. 7,16 οὐ πεινάσουσιν ἔτι οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδ’ οὐ μὴ πέση ἐπ’ αὐτούς ὁ ἥλιος οὐδὲ πᾶν καῦμα,

Αποκ. 7,16 Καὶ δὲν θα πεινάσουν πλέον καὶ δὲν θα διψάσουν πλέον καὶ δὲν θα πέση ἐπάνω τοὺς καυστικὸς ὁ ἥλιος, οὔτε κανένα ἄλλο καῦμα (Δὲν θα δοκιμάσουν ποτέ πλέον καμμίαν θλίψιν, δὲν θα στερηθοῦν ἀπὸ τίποτε, ἀλλὰ θα

χορτάσουν από την χαράν και την δόξαν και την μακαριότητα του Θεού).

Αποκ. 7,17 ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνά μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτούς, καὶ ὁδηγήσει αὐτούς ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων, καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Αποκ. 7,17 Διότι το Αρνίον, ο Θεάνθρωπος λυτρωτής και ποιμὴν που εἶναι στο μέσον του θρόνου του Θεού, θα τους ποιμαίνει με στοργήν και αγάπην και θα τους οδηγήσῃ εἰς τὰς ανεξαντλήτους πηγὰς τῶν ὑδάτων, που ἔχουν ζωὴν και δίδουν ζωὴν. Και θα εξαλείψῃ ο Θεός από τα μάτια των κάθε δάκρυ και κάθε θλίψι (Διότι θα τους ἔχη δώσει την αιωνίαν μακαριότητα και χαράν της βασιλείας των ουρανῶν).

Η ἑβδόμη σφραγίδα και το χρυσό θυμιατό

Αποκ. 8,1 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμῶριον.

Αποκ. 8,1 Και ὅταν το Αρνίον ἤνοιξεν την εβδόμην σφραγίδα, ἐγένετο σιγή στον ουράνιον κόσμον, περίπου μισήν ὥραν, δια την κρισιμότητα των συνταρακτικῶν γεγονότων, που ἔντος ολίγου θα επακολουθούσαν.

Αποκ. 8,2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστήκασι, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

Αποκ. 8,2 Και εἶδα τους επτά επισήμους ἀγγέλους, που στέκονται πάντοτε εμπρός στον Θεόν, και ἐδόθησαν εἰς αὐτούς επτά σάλπιγγες.

Αποκ. 8,3 καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλά, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

Αποκ. 8,3 Και ἕνας ἄλλος ἀγγελος ἦλθε και ἐστάθη στο ἐπουράνιον θυσιαστήριον, κρατῶν εἰς τα χέρια του ολόχρυσον θυμιατήριον. Και ἐδόθησαν εἰς αὐτόν πολλά θυμιάματα, αἱ προσευχαὶ των ἁγίων, που εὐρίσκονται στους ουρανοὺς, δια να προσφέρῃ και συνενώσῃ αὐτάς με τὰς προσευχὰς των πιστῶν της στρατευομένης Εκκλησίας στο ολόχρυσον θυσιαστήριον, που εἶναι εμπρός στον θρόνον του Θεού.

Αποκ. 8,4 καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 8,4 Και η ευωδία των θυμιαμάτων αὐτῶν μαζή με τὰς προσευχὰς των πιστῶν, που ἀγωνίζονται εἰς την γην,

ανέβη από το χέρι του αγγέλου εμπρός στον Θεόν.

Αποκ. 8,5

καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν. καὶ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

Αποκ. 8,5

Και ἐπήρην ὁ ἄγγελος τὸ θυμιατήριον καὶ τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν φωτιάν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐρρίψεν αὐτὴν τὴν φωτιάν εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἀμέσως τότε ἐγένον βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός. (Εἶναι αἱ θλίψεις, αἱ ὁποῖαι δια μὲν τοὺς πιστοὺς ἀποτελοῦν παιδαγωγίαν πρὸς τὴν ἀρετὴν, δια δὲ τοὺς ἀπίστους τιμωρίαν καὶ ὄλεθρον).

Οἱ τέσσερις πρώτες σάλπιγγες

Αποκ. 8,6

Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας ἠτοίμασαν ἑαυτοὺς ἵνα σαλπίσωσι.

Αποκ. 8,6

Μετά τὸ γεγονός αὐτό καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι, ποὺ εἶχαν τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας, ἠτοίμασαν τοὺς εαυτοὺς τῶν, δια νὰ σαλπίσουν.

Αποκ. 8,7

Καὶ ὁ πρῶτος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μεμιγμένα ἐν αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς κατεκάη, καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

Αποκ. 8,7

Καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἐγένετο χαλάζι καὶ φωτιά, ἀνακατεμένα με αἷμα, καὶ ἐρρίφθησαν με ὁρμὴν εἰς τὴν γῆν. Καὶ τότε τὸν ἐν τρίτον τῆς γῆς κατεκάη καὶ τὸ ἐν τρίτον τῶν δένδρων ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς καὶ κάθε πράσινο χορτάρι κατεκάη. (Θεομηνία μερικὴ, δια νὰ συνέλθουν καὶ μετανοήσουν οἱ ἄνθρωποι).

Αποκ. 8,8

Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα,

Αποκ. 8,8

Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἐρρίφθη με ὁρμὴν εἰς τὴν θάλασσαν κάτι σαν μεγάλο βουνό, ποὺ ἐκαίετο. Καὶ ἐγένετο τὸ ἐν τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα.

Αποκ. 8,9

καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσσει, τὰ ἔχοντα ψυχάς, καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρη.

Αποκ. 8,9

Καὶ ἀπέθανε τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὰ κτίσματα, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔχουν ζωὴν καὶ τὸ ἐν τρίτον τῶν πλοίων, ποὺ πλέουν εἰς τὰς θαλάσσας,

κατεστράφη ολοκληρωτικώς. (Μετά την ξηράν επηκολούθησε θεομηνία και εις την θάλασσαν).

Αποκ. 8,10

Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἄστηρ μέγας καϊόμενος ὡς λαμπάς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Αποκ. 8,10

Και ο τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ουρανοῦ μεγάλο ἀστέρι, που ἐφλέγετο καὶ ἐκαίετο σαν λαμπάδα. Καὶ ἔπεσεν στο ἐν τρίτον των ποταμῶν καὶ εις τὰς πηγὰς των ὑδάτων.

Αποκ. 8,11

καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται ὁ Ἄψινθος. καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.

Αποκ. 8,11

Και τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος αὐτοῦ λέγεται ὁ Ἀψινθος, δια τὴν πικρίαν τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τὰ ὕδατα. Καὶ ἐγένετο τότε τὸ ἐν τρίτον των ὑδάτων πικρὸν σαν τὴν ἀψιθιάν καὶ δηλητηριασμένον. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ νερά αὐτά, διότι ἐδηλητηριάσθησαν.

Αποκ. 8,12

Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ τὸ τρίτον αὐτῆς μὴ φανῇ ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ ὁμοίως.

Αποκ. 8,12

Και ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἐκτυπήθη καὶ ἐχάθη τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ὥστε νὰ μειωθῇ τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης τοῦ καὶ τὸ ἐν τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ ἐν τρίτον των ἀστέρων, ὥστε νὰ σκοτισθῇ καὶ νὰ χαθῇ τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὸ φῶς των ουρανίων αὐτῶν σωμάτων. Καὶ ἡ ἡμέρα ἔχασε τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὸ φῶς τῆς καὶ ἡ νύκτα ἐπίσης ἔχασε τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιά τῆς καὶ ἀπὸ τὸ σεληνόφως.

Αποκ. 8,13

Καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ἐνὸς ἀετοῦ πετομένου ἐν μεσουρανήματι, λέγοντος φωνῇ μεγάλῃ· οὐαὶ, οὐαὶ, οὐαὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

Αποκ. 8,13

Καὶ εἶδα καὶ ἤκουσα τότε ἓνα αετὸν (ἄγγελον τοῦ Θεοῦ) νὰ πετᾷ εἰς τὰ μεσουράνια καὶ νὰ φωνάζῃ με φωνὴν μεγάλῃν· “αλλοίμονον, αλλοίμονον, αλλοίμονον στοὺς ἀπίστους καὶ ἀσεβεῖς, που κατοικοῦν εἰς τὴν γῆν, δια τὰς ἄλλας συμφορὰς που θὰ ἐπακολουθήσουσιν εἰς τὰς

φωνάς της σάλπιγγος των τριών αγγέλων, οι οποίοι πρόκειται με την σειράν των να σαλπίσουν”.

Η πέμπτη σάλπιγγα

- Αποκ. 9,1** Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου,
- Αποκ. 9,1** Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ εἶδα ἓνα ἀστὲρ ἵνα ἔχη πέσει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, τὸν σατανάν τὸν ἐπαναστάτην ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν τὸ κλεῖδι καὶ τοῦ παρεχωρήθη ἡ ἀδεια νὰ ανοίξῃ τὸ πηγάδι τῆς κατασκότεινης ἀβύσσου.
- Αποκ. 9,2** καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου καιομένης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀῆρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.
- Αποκ. 9,2** Καὶ ἤνοιξε πράγματι τὸ πηγάδι τῆς φρικτῆς ἀβύσσου καὶ ἀναρίθμητον πλῆθος πονηρῶν πνευμάτων, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ φυλακισμένα, ξεπετάχθησαν καὶ ἀνέβηκαν ὡς πυκνὸς καπνὸς καιομένης καμίνου καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας ἀπὸ τοῦ καπνοῦ τοῦ πηγαδιοῦ.
- Αποκ. 9,3** καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς·
- Αποκ. 9,3** Καὶ ἀπὸ τοῦ καπνοῦ αὐτῶν, τῶν δαιμονικῶν πνευμάτων, ἐξεχώρισαν καὶ ἐβγήκαν πρὸς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς ἀκρίδες, κακοποιὰ δηλαδὴ πνεύματα, καὶ παρεχωρήθη εἰς αὐτὰ τυραννικὴ καὶ κακοποιὸς ἐξουσία, ὡς αὐτὴν ποὺ ἔχουν οἱ σκορπιοὶ εἰς τὴν γῆν, νὰ βασανίζουσιν τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τὰ δηλητηριώδη κεντριά των.
- Αποκ. 9,4** καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσιν τὸν χόρτον τῆς γῆς οὐδὲ πᾶν χλωρὸν οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
- Αποκ. 9,4** Καὶ ἐλέχθη εἰς αὐτὰ νὰ μὴ βλάψουν τὸ χορτάρι τῆς γῆς, οὔτε κάθε πρᾶσινον φυτὸν οὔτε κανένα δένδρον, παρά μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔχουν εἰς τὰ μέτωπα των τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 9,5** καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ’ ἵνα βασανισθῶσιν μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς

βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παΐση ἄνθρωπον.

Αποκ. 9,5 Και εδόθη εἰς αὐτὰ ἡ διαταγή νὰ μὴ φονεύσουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ τοὺς βασανίσουν ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα, που συμβολίζεται με τὸν ἀριθμὸν τῶν πέντε μηνῶν. Καὶ ὁ ψυχικὸς καὶ σωματικὸς αὐτὸς βασανισμὸς καὶ πόνος θὰ εἶναι σαν τὸν φρικτὸν πόνον, που φέρνει ὁ σκορπιός, ὅταν κεντρίσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Αποκ. 9,6 καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐ μὴ εὐρήσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ἀπ' αὐτῶν ὁ θάνατος.

Αποκ. 9,6 Και κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας οἱ ἄνθρωποι, ἐξ αἰτίας τῶν φρικτῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν οδυνηῶν καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν θὰ ἔχουν ἐλπίδα θεραπείας, θὰ ζητήσουν ἐπάνω εἰς τὴν ἀπόγνωσίν των τὸν θάνατον καὶ δὲν θὰ τὸν εὐρουν, καὶ θὰ ἐπιθυμήσουν νὰ πεθάνουν, καὶ ὁ θάνατος θὰ φεύγῃ ἀπὸ αὐτοὺς.

Αποκ. 9,7 καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἠτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσίῳ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων,

Αποκ. 9,7 Και αἱ μορφαὶ τῶν δαιμονικῶν αὐτῶν ἀκρίδων εἶναι καὶ τρομακτικαὶ καὶ δελεαστικαί. Ὁμοιάζουν με ἄλογα ετοιμασμένα δια τὸν πόλεμον. Καὶ ἐπάνω εἰς τὰ κεφάλια τῶν ἔχουν στεφάνους σαν ἀπὸ χρυσάφι, καὶ τὰ πρόσωπά των εἶναι σαν πρόσωπα ἀνθρώπων.

Αποκ. 9,8 καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν,

Αποκ. 9,8 Και εἶχαν τρίχας, σαν τρίχας γυναικῶν· καὶ τὰ δόντια τῶν ἦσαν σαν δόντια λεόντων (διὰ νὰ συμβολίζουν τὴν θηριωδίαν των καὶ τὸ καταστρεπτικὸν των ἔργον).

Αποκ. 9,9 καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἀρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.

Αποκ. 9,9 Και εἶχαν στήθη σαν σιδερένιους θώρακας. Καὶ ὁ θόρυβος ἀπὸ τῶν πτέρυγές των, σαν θόρυβος καὶ βοή πολλῶν ἀρμάτων, που τὰ σέρνουν ἵπποι καὶ τρέχουν εἰς τὴν μάχην.

Αποκ. 9,10 καὶ ἔχουσιν οὐρὰς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουσι τοῦ ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.

Αποκ. 9,10 Και έχουν ουρές, σαν τις ουρές των σκορπιών, και κεντριά εις τις ουρές των. Και τους παρεχωρήθη η άδεια να βασανίζουν με τις δηλητηριώδεις ουρές των τους ανθρώπους επί πέντε μήνες, εις περιωρισμένον δηλαδή χρονικόν διάστημα.

Αποκ. 9,11 ἔχουσι βασιλέα ἐπ’ αὐτῶν τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ ἐβραϊστὶ Ἀβαδδών, ἐν δὲ τῇ ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

Αποκ. 9,11 Εχουν δε βασιλέα και αρχηγόν της πονηράς παρατάξεως των τον άγγελον της αβύσσου. Το όνομα αυτού εις την Εβραϊκήν είναι Αβαδδών, εις δε την Ελληνικήν ονομάζεται Απολλύων, δηλαδή εξολοθρευτής.

Αποκ. 9,12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

Αποκ. 9,12 Και αφού τα δαιμονικά αυτά πνεύματα εβασάνιζαν φρικτά τους ανθρώπους κατά τους πέντε αυτούς μήνας, η πρώτη ουαί, δηλαδή η πρώτη πληγή, επέρασε. Ιδού έρχονται δύο ακόμη ουαί, δύο πληγαί, ύστερα από αυτά.

Η έκτη σάλπιγγα

Αποκ. 9,13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

Αποκ. 9,13 Και ο εκτός άγγελος, εσάλπισε. Και ήκουσα μίαν φωνήν, που έβγαινε από τα τέσσαρα κέρατα του χρυσού θυσιαστηρίου, το οποίον ευρίσκεται ενώπιον του Θεού,

Αποκ. 9,14 λέγοντος τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ· ὁ ἔχων τὴν σάλπιγγα, λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.

Αποκ. 9,14 να λέγη στον έκτον άγγελον· “συ που έχεις την σάλπιγγα, λύσε τους τέσσαρας αγγέλους, που είναι δεμένοι κοντά στον μεγάλο ποταμόν, τον Ευφράτην”.

Αποκ. 9,15 καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ εἰς τὴν ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἑνιαυτόν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

Αποκ. 9,15 Και ελύθησαν οι τέσσαρες άγγελοι, οι οποίοι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού ήσαν προετοιμασμένοι δια την ωρισμένην ώραν και ημέραν και τον μήνα και το έτος, ως εκδικητικά όργανα της θείας δικαιοσύνης, δια να φονεύσουν το ένα τρίτον των ανθρώπων.

- Αποκ. 9,16** και ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ ἵππου δύο μυριάδες μυριάδων· ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.
- Αποκ. 9,16** Και τα στρατεύματα των αποτελούντο από αναρίθμητον ιππικόν. Ἦκουσα, ὅτι ὁ ἀριθμὸς των ἦτο δύο μυριάδες μυριάδων, δηλαδή διακόσια εκατομμύρια.
- Αποκ. 9,17** καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὄρασει καὶ τοὺς καθημένους ἐπ' αὐτῶν, ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.
- Αποκ. 9,17** Και ἔτσι εἶδα εἰς τὴν ὀπτασίαν αὐτὴν τα αναρίθμητα ἄλογα καὶ τοὺς πολεμιστάς, που ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς αὐτά καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν πυρίνους θώρακας, ἐνῶ ἀπὸ τα στόματα των ἵππων ἐβγαίνε καπνός, που εἶχε σαν χρῶμα υακίνθου καὶ ἦταν καπνὸς θειοφιοῦ. Αἱ δε κεφαλαὶ των ἵππων ἦσαν σαν κεφαλαὶ λεόντων καὶ ἀπὸ τα στόματα αὐτῶν βγαίνει πρὸς τα ἔξω με ὀρμὴ φωτιά καὶ καπνός καὶ θειάφι (Τα αναρίθμητα αὐτά κακοποιὰ στρατεύματα συμβολίζουν τοὺς τρομεροὺς βαρβάρους ἐπιδρομεῖς, που θα ἐπῆρχοντο με καταστρεπτικὴν μανίαν ἐναντίον διαφορῶν λαῶν).
- Αποκ. 9,18** ἀπὸ τῶν τριῶν πληγῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.
- Αποκ. 9,18** Και ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτάς πληγὰς, ἀπὸ τὴν φωτιά, τὸν καπνὸ καὶ τὸ θειάφι, που ἐβγαίνε ἀπὸ τα στόματα των βαρβάρων ἐπιδρομέων, ἐφονεύθησαν τὸ ἐν τρίτον ἐκ των ἀνθρώπων.
- Αποκ. 9,19** ἢ γὰρ ἐξουσία τῶν ἵππων ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἐστὶ καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλὰς, καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.
- Αποκ. 9,19** Διότι ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις των ἵππων αὐτῶν υπῆρχε στο στόμα των, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς οὐράς των. Διότι αἱ οὐραὶ των ὠμοίαζον με φείδια, που εἶχαν κεφάλια, καὶ με τὸ δηλητήριον αὐτῶν ἐβασάνιζαν καὶ ἐβλαπταν τοὺς ἀνθρώπους.
- Αποκ. 9,20** καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια καὶ τὰ εἰδῶλα τὰ χρυσοῦ καὶ τὰ ἀργυροῦ καὶ τὰ χαλκοῦ καὶ τὰ

λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται οὔτε ἀκούειν οὔτε περιπατεῖν,

Αποκ. 9,20

Και ἐν τούτοις παρά τὴν σκληρὰν αὐτὴν τιμωρίαν, οἱ υπόλοιποι ἀπὸ τοὺς αμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφονεύθησαν ἀπὸ τὰ θανατηφόρα κτυπήματα τῶν ἵππων, δὲν συνησθάνθησαν τὴν ἐνόχην τῶν καὶ δὲν μετενόησαν καὶ δὲν ἀπὴρνήθησαν τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, ποὺ τὰ κατεσκεύαζαν οἱ ἴδιοι με τὰ χέρια τῶν, ὥστε νὰ μὴ προσκυνήσουν πλέον τὰ δαιμόνια καὶ τὰ χρυσὰ καὶ τὰ ἀργυρὰ καὶ τὰ χαλκὰ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα εἰδῶλα καὶ τὰ ὁποῖα οὔτε νὰ βλέπουν ἠμποροῦν, οὔτε ν' ἀκούουν, οὔτε νὰ περιπατοῦν.

Αποκ. 9,21

καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

Αποκ. 9,21

Καὶ δὲν μετενόησαν οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ καὶ δὲν ξέκοψαν ἀπὸ τοὺς φόνους τῶν, οὔτε ἀπὸ τὰς μαγείας τῶν, οὔτε ἀπὸ τὰς πορνείας τῶν, οὔτε ἀπὸ τὰς κλοπὰς τῶν. (Ἐμείναν σκληροὶ καὶ ἀμετανόητοι μέσα εἰς τὴν διαστροφήν καὶ φαυλότητά τῶν).

Ο ἄγγελος με τὸ ἀνοιχτὸ βιβλίον

Αποκ. 10,1

Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην, καὶ ἡ ἴρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός,

Αποκ. 10,1

Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν νὰ κατεβαίῃ ἀπὸ τοῦ οὐρανό. Καὶ ὅπως ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, εἶχε καὶ αὐτὸς ὀλόγυρά του σύννεφον καὶ τὸ οὐράνιον τόξον ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο λαμπρὸν καὶ ἀκτινοβολοῦσεν ὡς ὁ ἥλιος, καὶ τὰ πόδια του ἦσαν σαν στῦλοι πυρός,

Αποκ. 10,2

καὶ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλίον ἀνεωγμένον. καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς,

Αποκ. 10,2

καὶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια του βιβλίον ἀνοιγμένον. Καὶ ἔβαλε τὸ ἓνα τοῦ πόδι, τὸ δεξιόν, ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δεξιὸν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Αποκ. 10,3

καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη ὡσπερ λέων μὲν κᾶται. καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.

Αποκ. 10,3

Καὶ ἔκραξε με βροντερὴν φωνήν, σαν τὸν λέοντα ποὺ

βρυχάται. Και όταν έκραξε, ωμίλησαν οι επτά έγγελοι με τας ισχυράς φωνάς των, που ήσαν ωσάν βρονταί.

Αποκ. 10,4

Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἐπτὰ βρονταί, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἐπτὰ βρονταί, καὶ μὴ αὐτὰ γράψῃς.

Αποκ. 10,4

Και όταν ελάλησαν οι επτά αυτοί μεγαλόφωνοι άγγελοι, ετοιμαζόμουν εγώ να γράψω τους λόγους των. Και ήκουσα τότε φωνήν από τον ουρανό να λέγη· “σφράγισε και κρύψε αυτά, που είπαν οι επτά μεγαλόφωνοι άγγελοι και μη τα γράψῃς”.

Αποκ. 10,5

Καὶ ὁ ἄγγελος, ὃν εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιὰν εἰς τὸν οὐρανὸν

Αποκ. 10,5

Και ο άγγελος ο ισχυρός και μέγας, τον οποίον είδα να στέκεται επάνω εις την θάλασσαν και επάνω εις την γην, ύψωσε προς τον ουρανό τον δεξι του χέρι

Αποκ. 10,6

καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται,

Αποκ. 10,6

και με τον επίσημον αυτόν τρόπον ωρκίσθη εις Εκείνον, τον αιώνιον και αναλλοίωτον, που ζη στους αιώνας των αιώνων, στον Θεόν, ο οποίος έκτισε τον ουρανό και όσα υπάρχουν εις αυτόν και την γην και όσα υπάρχουν εις αυτήν και την θάλασσαν και όσα υπάρχουν εις αυτήν. Ωρκίσθη και επισήμως διεβεβαίωσεν, ότι δεν υπολείπεται πλέον καιρός (δια την πραγματοποίησιν της τελικής βουλής του Θεού περί του κόσμου).

Αποκ. 10,7

ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλη σαλπίζειν, καὶ ἐτελέσθη τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφῆτας.

Αποκ. 10,7

Αλλά κατά τας ημέρας, που θα ακουσθή η φωνή του εβδόμου αγγέλου, όταν αυτός θα σαλπίσῃ, θα εκτελεσθή η μυστηριώδης τελική βουλή του Θεού περί του κόσμου, όπως ο ίδιος ο Θεός, σαν εξαιρετικώς χαρμόσυνον αγγελίαν, την προείπεν στους δούλους του, τους προφήτας της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης.

Αποκ. 10,8

Καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσα μετ' ἐμοῦ καὶ λέγουσα· ὕπαγε λάβε τὸ βιβλιδάριον τὸ ἀνεωγμένον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἐστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 10,8 Και η φωνή, την οποίαν προηγουμένως ήκουσα από τον ουρανό, ελάλησε πάλιν προς εμέ και είπε· “πήγαινε, πάρε το βιβλιαράκι το ανοιγμένον, που είναι στο χέρι του αγγέλου, ο οποίος στέκεται επάνω εις την θάλασσαν και επάνω εις την γην”.

Αποκ. 10,9 καὶ ἀπῆλθα πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ δοῦναί μοι τὸ βιβλιδάριον. καὶ λέγει μοι· λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό, καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ’ ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.

Αποκ. 10,9 Και επήγα προς τον άγγελον και του είπα· να μου δώση το βιβλιαράκι. Και εκείνος μου είπε· “πάρε το και φάγε το ολόκληρο (Κατενόησε καλά, αφομοίωσε και βάλε μέσα στον νουν και την καρδιά σου την προφητείαν, που περιέχει το βιβλιαράκι). Και θα σου πικράνη την κοιλίαν, αλλά στο στόμα σου θα είναι γλυκό σαν το μέλι”. (Θα είναι γλυκό και ευχάριστον το άγγελμα της προσεχούς ολοκληρώσεως του θείου σχεδίου και της βεβαίας απολυτρώσεως, θα γεννά όμως και το αίσθημα της πικρίας και της θλίψεως εξ αιτίας των δοκιμασιών, που θα το συνοδεύουν).

Αποκ. 10,10 καὶ ἔλαβον τὸ βιβλίον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ κατέφαγον αὐτό, καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκὺ· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

Αποκ. 10,10 Και επήρα το βιβλίον από το χέρι του αγγέλου και το κατέφαγα. Και ήτο πράγματι στο στόμα γλυκό σαν μέλι. Όταν όμως το έφαγα, εγέμισε πικρίαν η κοιλία μου.

Αποκ. 10,11 καὶ λέγουσί μοι· δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

Αποκ. 10,11 Και μου είπαν τότε ο ισχυρός άγγελος και οι άλλοι επτά· “τώρα που κατενόησες πλέον την προφητείαν, πρέπει να την αναγγείλης πάλιν στους λαούς και εις τα έθνη και εις τας γλώσσας της οικουμένης και εις πολλούς βασιλείς”.

Οι δυο μάρτυρες

Αποκ. 11,1 Καὶ ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ, λέγων· ἔγειρε καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ·

Αποκ. 11,1 Και μου εδόθη ένας κάλαμος όμοιος με ράβδον και ένας άγγελος μου είπε· “σήκω και μέτρησε τον ναόν του Θεού και το θυσιαστήριον, που είναι εμπρός εις αυτόν,

και εκείνους που προσκυνούν στον ναόν αυτόν τον αληθινόν Θεόν και ανήκουν στον Χριστόν.

Αποκ. 11,2 καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσης, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

Αποκ. 11,2 Τὴν δε αὐλὴν τὴν ἐξωτερικὴν, που περιβάλλει τὸν ναόν, βγάλε τὴν ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον καὶ μὴ τὴν μετρήσης, διότι αὐτὴ παρεχωρήθη εἰς τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, που μαζὴ με τοὺς ἀπιστοῦντας Εβραίους δὲν θὰ ἔχουν πιστεύσει στὸν Χριστόν, καὶ θὰ καταπατήσουν τὴν ἁγίαν πόλιν σαράντα δύο μῆνας, διάστημα δηλαδὴ προκαθορισμένον ἀπὸ τὸν Θεόν.

Αποκ. 11,3 καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκου.

Αποκ. 11,3 Καὶ ἐγώ, ὁ Χριστός, θὰ δώσω φωτισμόν καὶ δύναμιν στοὺς δύο μαγάλους μάρτυράς μου (ὅπως ἄλλοτε ἔδωσα στὸν Ἡλίαν καὶ στὸν Μωϋσέα) καὶ θὰ προφητεύσουν καὶ θὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας, σαράντα δύο δηλαδὴ μῆνας, καὶ θὰ φοροῦν σάκκου, δια να συμβολίζεται ἡ μετάνοια, τὴν ὁποίαν θὰ κηρύσσουν”.

Αποκ. 11,4 οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἐστῶσαι.

Αποκ. 11,4 Οἱ δύο αὐτοὶ προφῆται θὰ εἶναι σαν δύο κατάκαρποι ἐλαῖαι καὶ σαν δύο αναμμένοι λύχνοι, που εἶναι στημένοι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς.

Αποκ. 11,5 καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θέλει αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.

Αποκ. 11,5 Καὶ εἴαν κανεὶς σκεφθῆ καὶ θελήσῃ νὰ τοὺς παρενοχλήσῃ καὶ κακοποιήσῃ, φωτιά ξεπετιέται ἀπὸ τὸ στόμα τῶν καὶ κατατρώγει τοὺς ἐχθροὺς τῶν. Καὶ εἴαν κανεὶς επιχειρήσῃ νὰ τοὺς βλάψῃ καὶ κακοποιήσῃ, αὐτός, σύμφωνα με τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ φονευθῆ. (Διότι τὸ παντοδύναμον χερὶ τοῦ Θεοῦ προστατεύει τοὺς δύο προφῆτας).

Αποκ. 11,6 οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν τὸν οὐρανὸν κλεῖσαι, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχη τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν, καὶ ἐξουσίαν

ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὅσάκις ἐὰν θελήσωσι.

Αποκ. 11,6

Αυτοὶ ἔχουν πάρει ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ κλείσουν, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἡλίας, κατὰ θαυματουργικὸν τρόπον τοῦ οὐρανοῦ, δια νὰ μὴ στέλλῃ βροχὴν κατὰ τὰς ἡμέρας, που αὐτοὶ θὰ κηρύττουν καὶ θὰ προφητεύουν. Καὶ ἔχουν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξουσίαν εἰς τὰ νερά τῆς γῆς νὰ τὰ μεταβάλλουν εἰς αἷμα καὶ νὰ κτυπήσουν τὴν γῆν με κάθε εἰδὸς πληγῆς, ὅσες φορές θὰ θελήσουν.

Αποκ. 11,7

καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον καὶ νικήσει αὐτοὺς καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς.

Αποκ. 11,7

Καὶ ὅταν ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴν τῶν καὶ κηρύξουν τὴν μαρτυρίαν τῶν καὶ συμπληρωθῶν οἱ σαράντα δύο μῆνες, τότε τὸ θηρίον, που ἀναβαίνει ἀπὸ τοῦ Ἄδου, ὁ ἀντίχριστος, θὰ κάμῃ πόλεμον ἐναντίον αὐτῶν καὶ θὰ τοὺς νικήσῃ καὶ θὰ τοὺς φονεύσῃ.

Αποκ. 11,8

καὶ τὸ πτώμα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη.

Αποκ. 11,8

Καὶ τὰ πτώματα τῶν θὰ ἀφεθῶν ἄταφα εἰς τὴν πλατείαν τῆς μεγάλης πόλεως τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη, καὶ ἡ ὁποία δια τὴν φαυλότητα καὶ εἰδωλολατρικὴν ζωὴν τῶν κατοίκων τῆς ὀνομάζεται ἀλληγορικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος.

Αποκ. 11,9

καὶ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἔθνων τὸ πτώμα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἡμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνήμα.

Αποκ. 11,9

Καὶ βλέπουν οἱ ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀμετανόητοι ἀπὸ τοὺς διάφορους λαοὺς καὶ τὰς φυλάς καὶ τὰς γλώσσας καὶ τὰ ἔθνη τὰ πτώματα αὐτῶν τρεῖς κατὰ συνέχειαν καὶ μισὴ ἡμέρας, (διάστημα, που συμβολίζει τριάμιση ἔτη, ὅσον θὰ ἔχη διαρκέσει καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν δύο αὐτῶν μαρτύρων), καὶ δὲν θὰ ἀφήσουν νὰ τεθῶν τὰ πτώματα εἰς μνήμα, (δια νὰ δείξουν ἔτσι τὴν περιφρόνησίν τοὺς πρὸς αὐτούς).

Αποκ. 11,10

καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαίρουσιν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εὐφρανθήσονται καὶ δῶρα πέμπουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο προφῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς

γῆς.

Αποκ. 11,10

Και οι αμετανόητοι αυτοί κάτοικοι της γης θα χαίρουν δια τον τραγικόν θάνατον των δύο αυτών μαρτύρων και θα ευφρανθούν και θα ανταλλάξουν μεταξύ των δώρα, διότι έλειψαν πλέον οι δύο αυτοί προφήται, που συνεκλόνησαν και κατέθλιψαν με το ελεγκτικόν τους κήρυγμα τους αμετανοήτους κατοίκους της γης.

Αποκ. 11,11

καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἡμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.

Αποκ. 11,11

Υστερα όμως από τρεις ημέρας και μισή, Πνεύμα ζωοποιόν, που εκπορεύεται από τον Θεόν, εισήλθεν στους δύο νεκρούς μάρτυρας και εστάθηκαν ζωντανοί και ισχυροί εις τα πόδια των και φόβος μεγάλος έπεσε και κατεβάρυνε εκείνους, που έβλεπαν αυτούς αναστημένους.

Αποκ. 11,12

καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν αὐτοῖς· ἀνάβητε ὧδε. καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

Αποκ. 11,12

Και ήκουσα μεγάλην φωνήν από τον ουρανό να λέγη προς αυτούς· “ανεβήτε εδώ”. Και ανέβησαν στον ουρανό με την νεφέλην και τους είδαν και κατεπτόθησαν οι εχθροί των.

Αποκ. 11,13

Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτὰ, καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.

Αποκ. 11,13

Και κατά την ημέραν εκείνην έγινε μεγάλος σεισμός και το εν δέκατον της αμαρτωλής πόλεως, που εφόνευσε τους μάρτυρας, εκρημνίσθη και εφονεύθησαν με τον σεισμόν επτά χιλιάδες άνθρωποι (όχι όλοι οι αμαρτωλοί, δια να δοθή δίδαγμα και ευκαιρία στους υπολοίπους, όπως μετανοήσουν). Και οι άλλοι, όταν είδαν την τιμωρίαν αυτήν της θείας δικαιοσύνης, κατελήφθησαν από φόβον και υπό την κυριαρχίαν αυτού εδόξασαν τον Θεόν του ουρανού.

Αποκ. 11,14

Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἰδοὺ ἔρχεται ταχύ.

Αποκ. 11,14 Η ουαί, δηλαδή η πληγή η δευτέρα επέρασε. Η πληγή η τρίτη ιδού έρχεται σύντομα.

Η έβδομη σάλπιγγα

Αποκ. 11,15 Καί ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ ἐγένοντο φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαι· ἐγένετο ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 11,15 Και τότε εσάλπισεν ο έβδομος άγγελος. Και έγιναν φωναί μεγάλοι, αλαλαγμοί θριάμβου στον ουρανό, που έλεγαν· “επραγματοποιήθη και επεκράτησεν οριστικώς η βασιλεία του Κυρίου μας και του Χριστού του επί όλου του κόσμου και θα βασιλεύση χωρίς διακοπήν στους απεράντους αιώνας των αιώνων”.

Αποκ. 11,16 καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι οἱ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, οἱ κάθηνται ἐπὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ

Αποκ. 11,16 Και οι εικόσι τέσσαρες πρεσβύτεροι, που κάθηνται επάνω στους θρόνους των, εμπρός στον θρόνον του Θεού, έπεσαν με τα πρόσωπα κατά γης και επροσκύνησαν τον Θεόν

Αποκ. 11,17 λέγοντες· εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὅτι εἴληφας τὴν δυνάμιν σου τὴν μεγάλην καὶ ἐβασίλευσας,

Αποκ. 11,17 λέγοντες· “σε ευχαριστούμεν, Κυριε ο Θεός ο Παντοκράτωρ, σε που υπάρχεις εξ εαυτού πάντοτε και υπήρχες προ πάντων των αιώνων χωρίς καμμίαν ποτέ αρχήν και θα υπάρχης στο αιώνιον μέλλον χωρίς τέλος ποτέ, διότι ανέλαβες την δυνάμιν σου την μεγάλην και εβασίλευσες.

Αποκ. 11,18 καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου καὶ ὁ καιρὸς τῶν ἐθνῶν κριθῆναι καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις καὶ τοῖς ἁγίοις τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς μικροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας τὴν γῆν.

Αποκ. 11,18 Και τα ειδωλολατρικά ασεβή έθνη κατελήφθησαν από μανίαν και παραφοράν εναντίον σου και ήλθεν η δικαία σου οργή, που τα ετιμώρησε. Και ήλθε επίσης ο καιρός της αναστάσεως όλων των νεκρών, δια να κριθούν και να

δώσης σου, ως δίκαιος κριτής, την ανταμοιβήν στους δούλους σου, στους προφήτας και τους αγίους, εις όλους που φοβούνται το όνομά σου, στους μικρούς και στους μεγάλους, και δια να εξολοθρεύσης εκείνους, οι οποίοι με την προκλητικήν των φαυλότητα διαφθείρουν την γην”.

Αποκ. 11,19

Καὶ ἤνοιγη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὤφθη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης Κυρίου ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

Αποκ. 11,19

Και τότε ανοίχθηκε ο αχειροποίητος ναός του Θεού, που είναι στον ουρανό, και όλοι είδαν την κιβωτόν της διαθήκης του Κυρίου, που ευρίσκεται μέσα στον ναόν (είδαν τον τελικόν θρίαμβον του Χριστού και την ένδοξον βασιλείαν, την ητοιμασμένην από καταβολής κόσμου) και έγιναν αστραπαί και φωναί και βρονταί και σεισμὸς και χάλαζα πυκνή και χονδρή (που εσυμβόλιζαν, όπως και στο όρος Σινά κατά την παράδοσιν του Νομου, την παντοδύναμον παρουσίαν του Θεού).

Η γυναίκα και ο δράκοντας

Αποκ. 12,1

Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα,

Αποκ. 12,1

Και εφάνη στον ουρανό ένα έκτακτον και καταπληκτικόν σημεῖον, εφάνη δηλαδή μία γυναίκα, που είχε ολόγυρά της, σαν ολόλαμπρο ένδυμα, τον ήλιον, και η σελήνη ήτο κάτω από τα πόδια της σαν υποπόδιόν της, και επάνω στο κεφάλι της υπήρχαν, σαν ολόφωτο στεφάνι, δώδεκα αστέρια. (Και συμβολίζει αυτή την λάμπουσαν από αγιότητα βασιλείαν του Θεού, την οποίαν λαμπρύνει ως ήλιος αυτός ο Χριστός και ως δώδεκα φωτεινοί αστέρες οι δώδεκα Απόστολοι).

Αποκ. 12,2

καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἔκραζεν ὠδίνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν.

Αποκ. 12,2

Και η γυναίκα αυτή ήτο έγκυος και έκραζε, διότι ησθάνετο τους πόνους του τοκετού και εβασανίζετο, δια να γεννήση τον Μεσσίαν (να ενθρονίση δια της Εκκλησίας τον Κυριον Ιησούν Χριστόν εις τας καρδίας

των ανθρώπων).

Αποκ. 12,3

καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ δράκων πυρρὸς μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα,

Αποκ. 12,3

Και εφάνη ἄλλο σημεῖον στον ουρανό. Και ἰδοὺ ἓνας μέγας κόκκινος δράκων, που εἶχε ἑπτὰ κεφάλια και δέκα κέρατα και ἐπάνω εἰς τα ἑπτὰ κεφάλια του ἑπτὰ διαδήματα, (το ἀπαίσιον αὐτό τέρας συμβολίζει τον μοχθηρότατον ἀνθρωποκτόνον διάβολον με τα πολυάριθμα ὄργανα του και την τεραστίαν δια την ἀμαρτωλότητα των λαῶν ἐξουσίαν του ἐπὶ του κόσμου).

Αποκ. 12,4

καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν. καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναίκος τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα, ὅταν τέκη, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγη.

Αποκ. 12,4

Και η ουρά αὐτοῦ σύρει το ἐν τρίτον ἀπὸ τα ἀστέρια του ουρανοῦ, τους ἀγγέλους δηλαδή που ἐπανεστάτησαν μαζή του ἐναντίον του Θεοῦ, και τους οποιῶς ἐρριψε κάτω εἰς την γην. Και ο δράκων αὐτός ἐστάθη ἐμπρός εἰς την γυναίκα, που ἐπρόκειτο να γεννήσῃ, δια να καταφάγη το τέκνον της ὅταν το γεννήσῃ. (Ο σατανάς με μανίαν και λύσσαν ἐστράφη ἐναντίον του Μεσσίου, δια να τον ἐξοντώσῃ με την φονικὴν ἀπόφασιν του Ηρώδου, με τους ἰδικούς του μεγάλους πειρασμούς και με την θεοκτόνον μανίαν των Εβραίων).

Αποκ. 12,5

καὶ ἔτεκεν υἴον ἄρρῆνα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἠρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Αποκ. 12,5

Και ἐγέννησεν η γυναίκα παιδί ἀρσενικό, που μέλλει να ποιμάνῃ τα ἔθνη με σιδηρὰν ράβδον. Και ἠρπάσθη το τέκνον αὐτῆς πλησίον του Θεοῦ και στον θρόνον αὐτοῦ (ο Μεσσίας διέφυγε την ἐξοντωτικὴν μανίαν του διαβόλου και των οργάνων του, ἐτελείωσε το ἔργον του και ἀνελήφθη ἐνδοξος στον ουρανό).

Αποκ. 12,6

καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἠτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.

Αποκ. 12,6

Και η γυναίκα ἐφυγεν εἰς την ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἠτοιμασμένον ἀπὸ τον Θεόν, δια να την τρέφουν τα ὄργανα του Θεοῦ χιλίας διακοσίας ἐξήντα ἡμέρας,

τριάμηση ἔτη. (Ἡ Ἐκκλησία διωκομένη ἀπὸ τον αμαρτωλὸν κόσμον χωρίζεται ἀπὸ αὐτὸν ὄχι τοπικῶς ἀλλὰ πνευματικῶς, ἀσφαλιζέται ὁμως και υπάρχει και δρα εις τας καλοπροαιρέτους ψυχὰς με την χάριν του ιδρυτοῦ της).

Αποκ. 12,7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ -τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ,

Αποκ. 12,7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος στον ουρανό. Ο Μιχαὴλ και οι ἄγγελοι αὐτοῦ ἦλθαν να πολεμήσουν εναντίον του δράκοντος, του διαβόλου (ο οποίος εἶχε επαναστατήσει κατά του Θεοῦ και ηγωνίζετο να αποσπάσει τους ανθρώπους ἀπὸ τον ἀληθινὸν Θεὸν και να τους υποτάξει στον εαυτὸν του και την ειδωλολατρίαν). Και ο δράκων μαζή με τους ἀγγέλους του ἐπολέμησε.

Αποκ. 12,8 καὶ οὐκ ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπος εὐρέθη αὐτῷ ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ.

Αποκ. 12,8 Καὶ δεν υπερίσχυσεν, ἀλλὰ ἐνίκηθη ολοσχερῶς και η ἥττα του ἦτο τόσο μεγάλη, ὡστε δεν εὐρέθη πλέον τόπος δι' αὐτὸν στον ουρανό.

Αποκ. 12,9 καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων, -ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν.

Αποκ. 12,9 Καὶ ἐρρίφθη αὐτὸς ὁ δράκων, ὁ μέγας, ὁ παλαιὸς ὄφις, που ἐξηπάτησε τους πρωτοπλάστους, ὁ καλούμενος διάβολος και σατανᾶς, ὁ οποίος παραπλανᾷ στο ψεῦδος και την αμαρτίαν ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν και μαζή με αὐτὸν ἐρρίφθησαν και οι πονηροὶ ἄγγελοί του.

Αποκ. 12,10 καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν· ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός.

Αποκ. 12,10 Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην στον ουρανό να λέγη· “τώρα πλέον ἐπραγματοποιήθη ἐξ ολοκλήρου ἡ σωτηρία των ἀνθρώπων και ἡ δύναμις και ἡ βασιλεία του Θεοῦ μας και ἡ δύναμις και ἡ κυριαρχία του Χριστοῦ του, διότι κατερρίφθη ὁ κατήγορος των ἀδελφῶν μας, που εἶναι εἰς

την γην, αυτός που τους κατηγορούσε ενώπιον του Θεού μας συνεχώς ημέραν και νύκτα.

Αποκ. 12,11 καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἁρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.

Αποκ. 12,11 Και αυτοί, οι πιστοί στον Χριστόν αδελφοί μας, τον ενίκησαν χάρις στο αίμα και την θυσίαν του Αρνίου και χάρις στο κήρυγμα της μαρτυρίας των ενώπιον του κόσμου, και οι οποίοι δεν ηγάπησαν και δεν επροτίμησαν την ζωήν των μέχρι και του μαρτυρικού ακόμη θανάτου δια την πίστιν των και την μαρτυρίαν των υπέρ του Χριστού.

Αποκ. 12,12 διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

Αποκ. 12,12 Δια τούτο ευφραίνεσθε ουρανοί και όσοι κατοικούν εις αυτούς. Αλλοίμονον όμως εις την γην και την θάλασσαν, διότι κατέβηκε ο διάβολος προς σας με μανίαν μεγάλην, γνωρίζων καλά, ότι ολίγον ακόμη καιρόν έχει εις την διάθεσιν του διότι η σκοτεινή κυριαρχία του θα καταλυθῆ ἔντος ολίγου.

Αποκ. 12,13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἣτις ἔτεκε τὸν ἄρρῆνα.

Αποκ. 12,13 Και όταν ο δράκων εἶδεν ότι ερρίφθη εις την γην, κατεδίωξεν με μανίαν την γυναίκα, που εγέννησε το αρσενικόν τέκνον. (Κατεδίωξε με τα ὄργανά του την Εκκλησίαν του Χριστού).

Αποκ. 12,14 καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπως τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἡμισυ καιροῦ ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.

Αποκ. 12,14 Και ἐδόθησαν εις την γυναίκα οι δύο φτερούγες του αετού του μεγάλου, δια να πετά εις την ἔρημον, στον τόπον της, που εἶχεν ορισθῆ ἀπό τον Θεόν και να τρέφεται ἐκεῖ ασφαλῆς και ἀπρόσβλητος ἀπό την μανίαν του ὄφεως ἕνα ἔτος και δύο ακόμη ἔτη και μισό ἔτος. (Δεν θα ηττηθῆ ούτε θα καταβληθῆ ἀπό τους διωγμούς, ἀλλά φρουρουμένη και ενισχυομένη ἀπό τον Θεόν θα τους υπερνικήσῃ).

- Αποκ. 12,15** καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφης ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὕδωρ ὡς ποταμόν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφόρητον ποιήσῃ.
- Αποκ. 12,15** Καὶ τότε ὁ ὄφης ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἔρριψε πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα ὕδατα πολλὰ, σαν ποτάμι, δια να τὴν παρασύρῃ μέσα εἰς αὐτὸ καὶ τὴν πνίξῃ. (Ποτάμι ἔρρευσαν τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἠθέλησεν ὁ σατανὰς να πνίξῃ καὶ ἐξολοθρεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν).
- Αποκ. 12,16** καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καὶ κατέπιε τὸν ποταμόν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.
- Αποκ. 12,16** Καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τὴν γυναῖκα, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ (κατὰ διαταγὴν Θεοῦ) τὸ στόμα τῆς καὶ κατέπιε τὸν ποταμόν, τὸν ὁποῖον ὁ δράκων ἔρριψε ἀπὸ τὸ στόμα του. (Οἱ διωγμοὶ καὶ οἱ διώκται δὲν θα ἐπιτύχουν τίποτε ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ θα συντριβοῦν καὶ θα εξαφανισθοῦν εἰς τὴν γῆν).
- Αποκ. 12,17** καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ.
- Αποκ. 12,17** Καὶ κατελήφθη ἀπὸ μανίαν ὁ δράκων ἐναντίον τῆς γυναικὸς καὶ ἐπήγε να κάμῃ πόλεμον ἐναντίον τῶν υπολοίπων ἀπογόνων τῆς (τῶν ἀνθρώπων, που θα ἐπίστευαν στὸν Χριστὸν καὶ θα ἦσαν ἀδελφοὶ αὐτοῦ), οἱ ὁποῖοι θα ἐτήρουν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ θα εἶχαν σταθεράν καὶ ἀκλόνητον τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τῶν στὸν Ἰησοῦν Χριστὸν.

Τα δύο θηρία

- Αποκ. 13,1** Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· καὶ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καὶ κεφαλὰς ἑπτὰ, καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας.
- Αποκ. 13,1** Καὶ ἐστάθηκα εἰς τὴν ἀμμουδιά τῆς θαλάσσης καὶ εἶδα να ἀνεβαῖνῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν (ἡ ὁποία συμβολίζει τὴν ἄβυσσον τοῦ Ἄδου καὶ τὸν τεταραγμένον ἀμαρτωλὸν κόσμον) θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε δέκα κέρατα καὶ ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ ἐπάνω εἰς τὰ κέρατα δέκα διαδήματα,

(σύμβολα της κυριαρχίας του επάνω εις τας βασιλείας του κόσμου) και εις τας κεφαλάς αυτού ήσαν γραμμένα ονόματα βλασφημίας. (Ονόματα θεοποιηθέντων αυτοκρατόρων της Ρωμης και άλλων κυριάρχων εις τα βασίλεια της γης).

Αποκ. 13,2 καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἐξουσίαν μεγάλην· -

Αποκ. 13,2 Και το θηρίον, το οποίον είδα ήτο όμοιον με πάνθηρα και τα πόδια του σαν της αρκούδας και το στόμα του σαν στόμα λέοντος. (Δια των θηρίων αυτών, που εκφράζουν την αιμοβορίαν, την λαιμαργίαν, την θηριωδίαν και αλαζονείαν συμβολίζεται η απανθρωπία, η απληστία και η αλαζονεία των διεφθαρμένων κοσμικών αυτοκρατοριών και ειδικώτερα της Ρωμης). Και ο δράκων έδωκε εις αυτό το θηρίον, που συμβόλιζε τον θηριώδη αντίχριστον, την δύναμιν του και τον θρόνον του και την μεγάλην εξουσίαν του (εφ' εσον άλλωστε θα το εχρησιμοποιούσε ως όργανον του εναντίον της Εκκλησίας).

Αποκ. 13,3 καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον. καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.

Αποκ. 13,3 Και είδα μίαν από τας κεφαλάς του σαν σφαγμένην κατά ένα τρόπον θανατηφόρον. Αλλ' η θανάσιμος αυτού πληγή εθεραπεύθη (προφανώς από τον σατανά) και εθαύμασεν όλη η οικουμένη και ηκολούθησεν οπίσω από το θηρίον.

Αποκ. 13,4 καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδωκότι τὴν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;

Αποκ. 13,4 Και επροσκύνησαν τον δράκοντα, τον σατανά, ο οποίος έδωκε αυτήν την εξουσίαν στο θηρίον, στον αντίχριστον. Και επροσκύνησαν ακόμη το θηρίον, λέγοντες· “ποιός είναι όμοιος με το θηρίον και ποιός ημπορεί να πολεμήση εναντίον του;”

Αποκ. 13,5 καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

- Αποκ. 13,5** Και εδόθη εις αυτό από τον σατανάν βέβηλον στόμα, το οποίον λαλεί αλαζονικάς καυχησιολογίας και βλασφημίας εναντίον του Θεού. Και εδόθη εις αυτό (κατά παραχώρησιν Θεού) η άδεια και η εξουσία να κάμη πόλεμον επί τρία έτη και μισό.
- Αποκ. 13,6** καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.
- Αποκ. 13,6** Και ἤνοιξε το στόμα του εις βλασφημίας εναντίον του Θεού, δια να βλασφημήση το άγιον όνομα του Θεού και την ουράνιον κατοικίαν του και όλους τους αγγέλους και τους αγίους, που κατοικούν μαζή του στον ουρανό (με την μοχθηράν διάθεσιν να εξαλείψη το όνομα του Θεού από την γην και να θεοποιήση τον φαύλον εαυτόν του).
- Αποκ. 13,7** καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.
- Αποκ. 13,7** Και εδόθη στο θηρίον αυτό, κατά παραχώρησιν Θεού, η άδεια να κάμη πόλεμον εναντίον των Χριστιανών και να τους νικήση· και του εδόθη ακόμη η εξουσία να κυριαρχήση εις κάθε φυλήν και λαόν και γλώσσαν και έθνος (και να γίνη έτσι η Ρωμη, που συμβολίζεται με το θηρίον, με τον αντίχριστον, κοσμοκράτειρα).
- Αποκ. 13,8** καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.
- Αποκ. 13,8** Και θα προσκυνήσουν αυτόν, που αλαζονικώς θα παριστάνη τον ευατόν του Θεόν, όλοι οι κάτοικοι της γης, εκείνοι δηλαδή, των οποίων το όνομα από καταβολής κόσμου δεν έχει γραφή στο βιβλίον της ζωής του σφαγμένου Αρνίου.
- Αποκ. 13,9** Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.
- Αποκ. 13,9** Οποίος έχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχής του, ας ακούση.
- Αποκ. 13,10** εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτέννει, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.
- Αποκ. 13,10** Οποιος σύρει άλλους εις αιχμαλωσίαν, βαδίζει και ο

ίδιος εις αιχμαλωσίαν. Οποιοσ φονεύσει με μαχαίρι, πρέπει και αυτός σύμφωνα με την δικαιοσύνην του Θεού, με μαχαίρι να φονευθή. (Τα εγκλήματα και τα αδικήματα θα πληρωθούν και θα τιμωρηθούν με το ίδιο μέτρον). Εδώ φαίνεται η υπομονή και η πίστις των Χριστιανών.

Αποκ. 13,11

Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.

Αποκ. 13,11

Και είδα άλλο θηρίον να ανεβαίνει από την γην· και είχε δύο κέρατα, που εμοιαζαν σαν κέρατα αρνίου· ωμιλούσε όμως σαν δράκων. (Εσυμβόλιζε τους ψευδοπροφήτας, οι οποίοι σαν αθώα πρόβατα ομιλούν με γλυκύτητα, αλλ' έχουν την καρδίαν και τα φρονήματα του διαβόλου).

Αποκ. 13,12

καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Αποκ. 13,12

Υποτάσσεται δε και εκτελεί όλην την εξουσίαν του πρώτου θηρίου, πειθαρχικόν σαν εκτελεστικόν όργανον εμπρός εις αυτό. Παρασύρει δε και κάμνει την γην και εκείνους που κατοικούν εις αυτήν να προσκυνούν το πρώτον θηρίον, του οποίου η θανάσιμος πληγή έχει θεραπευθή.

Αποκ. 13,13

καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, καὶ πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαῖνη εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Αποκ. 13,13

Και κάμνει, το προβατόσχημον αυτό θηρίον (με την δύναμιν του διαβόλου) μεγάλα και τερατώδη σημεία, ώστε και από τον ουρανόν να κατεβαίνει εις την γην εμπρός εις τα μάτια των ανθρώπων φωτιά (κατά μίμησιν του προφήτου Ηλιού).

Αποκ. 13,14

καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς εἶχε τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας καὶ ἔζησε.

Αποκ. 13,14

Και παρασύρει εις την πλάνην τους κατοίκους της γης με τα αγυρτικά αυτά θαύματα, δια τα οποία του εδόθη άδεια εκ μέρους του Θεού να τα κάμη, λέγων και προτρέπων τους κατοίκους της γης να κάμουν είδωλον και να θεοποιήσουν το θηρίον, τον Αντίχριστον, το οποίον καίτοι είχε λάβει την πληγήν της μαχαίρας, εν

τούτοις έζησε.

Αποκ. 13,15 καὶ ἔδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἢ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἔαν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι.

Αποκ. 13,15 Καὶ του παρεχωρήθη ἄδεια νὰ δώσῃ ζωὴν στο εἰδωλον του θηρίου, ὡστε νὰ ομιλήσῃ το εἰδωλον του θηρίου. Ἀκόμη δε του ἐπετράπη νὰ ἐνεργήσῃ, ὡστε νὰ φονευθοῦν ὅσοι δεν θα ἠθελαν νὰ προσκυνήσουν το εἰδωλον του θηρίου.

Αποκ. 13,16 καὶ ποιεῖ πάντα, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν,

Αποκ. 13,16 Παρασύρει δε και πείθει ὅλους, τους μικροὺς και τους μεγάλους, τους πλουσίους και τους πτωχοὺς, τους ἐλευθέρους και τους δούλους, νὰ προσκυνήσουν το εἰδωλον και νὰ υποταχθοῦν στο θηρίον και νὰ τους δώσουν ανεξάλειπτον χαραγμένην σφραγίδα στο δέξι των χέρι και εις τα μέτωπά των, ὅπως γίνεται με τους δούλους, (δια νὰ διαλαλοῦν ἔτσι την ισόβιον υποταγήν των στο θηρίον).

Αποκ. 13,17 καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Αποκ. 13,17 Καὶ δια νὰ θλίψῃ και ταλαιπωρήσῃ τους Χριστιανοὺς, πειθαναγκάζει, κανεῖς νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ, ἐκτός ἐκεῖνων που ἔχουν το χάραγμα και την σφραγίδα του θηρίου, ἢ ὁποία σφραγίς εἶναι το ὄνομα του θηρίου ἢ ὁ ἀριθμὸς, που συμβολίζουν τα γράμματα του ὀνόματός του.

Αποκ. 13,18 Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς.

Αποκ. 13,18 Ἐδῶ εἶναι ἡ θεία σοφία· ἐκεῖνος που ἔχει φωτισμένον και καθαρὸν νοῦν ἀς υπολογίσῃ το σύνολον των ἀριθμῶν, που συμβολίζουν τα γράμματα του ὀνόματός του. Διότι εἶναι ἀριθμὸς ὀνόματος ἀνθρώπου. Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτός, που βγαίνει, ἀπὸ την ἀθροισιν των γραμμάτων λαμβανομένων ὡς ἀριθμῶν, κατὰ το ἐλληνικὸν σύστημα, εἶναι ἐξακόσια ἐξήκοντα ἐξ ἢ χξστ'. Εἶναι δε το ὄνομα του Ἀντιχρίστου.

Το άσμα των λυτρωμένων

- Αποκ. 14,1** Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἄρνιον ἐστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
- Αποκ. 14,1** Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ τὸ Ἀρνίον, τὸ ὁποῖον ἐστέκετο ἐπάνω στο ὄρος τῆς νέας Σιών, τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας, καὶ μαζή με αὐτὸ πολυάριθμοι ἐκλεκτοὶ πιστοὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, που συμβολίζονται με τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες καὶ ἔχουν γραμμένο ἐπάνω εἰς τὰ μέτωπά των τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρνίου καὶ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ.
- Αποκ. 14,2** καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσα, ὡς κιθαρῶδῶν κιθαρῖζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν.
- Αποκ. 14,2** Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀπὸ τῆν θριαμβεύουσας Ἐκκλησίαν τοῦ οὐρανοῦ, σαν τῆν βοήν ὑδάτων πολλῶν, που πίπτουν σαν καταρράκτες ἀπὸ ψηλά, καὶ σαν φωνὴν μεγάλης βροντῆς. Καὶ ἡ φωνή, τῆν ὁποῖαν ἤκουσα, δεν ἦτο τρομακτικὴ ἀλλ' εὐχάριστος, διότι ἦτο σαν φωνὴ κιθαρῶδῶν, που ψάλλουν καὶ συγχρόνως παίζουν με τὰς κιθάρας των.
- Αποκ. 14,3** καὶ ἄδουσιν ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἡγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς.
- Αποκ. 14,3** Καὶ ψάλλουν νέον ὕμνον ἐμπρὸς στὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ τοὺς εἰκοσιτέσσαρες πρεσβυτέρους. Καὶ κανεὶς ἄλλος δεν ἠμποροῦσε νὰ κατανοήσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ᾠδὴν, παρά μόνον οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν εξαγορασθῆ με τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου ἀνάμεσα ἀπ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.
- Αποκ. 14,4** οὗτοί εἰσιν οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἄρνιῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἄρνιῳ·
- Αποκ. 14,4** Αυτοὶ εἶναι οἱ ἀγνοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὸ Ἀρνίον, οἱ

οποίοι δεν ήλθαν εις καμμίαν συνάφειαν με γυναίκας και δεν εμολύνθησαν, διότι είναι παρθένοι. Αυτοί είναι που ακολουθούν πιστώς και θαρραλέως το Αρνίον, όπου και αν υπάγη. Αυτοί έχουν εξαγορασθή ανάμεσα από το πλήθος των ανθρώπων, ως εκλεκτή απαρχή και ευάρεστος προσφορά στον Θεόν και στο Αρνίον.

Αποκ. 14,5 καὶ οὐχ εὐρέθη ψεῦδος ἐν τῷ στόματι αὐτῶν· ἄμωμοι γὰρ εἰσιν.

Αποκ. 14,5 Και δεν ευρέθηκε ποτέ ψέμα στο στόμα των, διότι είναι άμεμπτοι και ακέραιοι.

Το μήνυμα των τριών αγγέλων

Αποκ. 14,6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι, ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελίσαι ἐπὶ τοὺς καθημένους ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν,

Αποκ. 14,6 Και είδα άλλον άγγελον να πετά εις τα μεσουράνια και να έχη χαρμόσυνον, αιωνίου κύρους μήνυμα, το μήνυμα της λυτρώσεως και της ανταποδόσεως, δια να το αναγγείλη και διαλαλήση εις όλους όσοι ευρίσκονται εις την γην, εις κάθε έθνος και κάθε φυλήν και γλώσσαν και λαόν,

Αποκ. 14,7 λέγων ἐν φωνῇ μεγάλη· φοβήθητε τὸν Κύριον καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.

Αποκ. 14,7 λέγων με μεγάλην φωνήν· “φοβηθήτε τον Κυριον και δοξάσατε το όνομα του, διότι ήλθεν η ώρα, που θα κάμη την μεγάλην κρίσιν και θα αποδώση στον καθένα κατά τα έργα αυτού. Και προσκυνήσατε αυτόν, ο οποίος έκαμε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων”.

Αποκ. 14,8 καὶ ἄλλος δεύτερος ἄγγελος ἠκολούθησε λέγων· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα ἔθνη.

Αποκ. 14,8 Και άλλος δεύτερος άγγελος ήλθεν έπειτα από τον πρώτον λέγων· “έπεσεν, έπεσεν η Βαβυλών η μεγάλη. (Η πολυάνθρωπος και διευθαρμένη Ρωμη, η οποία ως προς την φαυλότητα και εξαθλίωσιν της ομοιάζει με την παλαιάν αμαρτωλήν Βαβυλώνα). Αυτή η νέα, διεφθαρμένη

Βαβυλών έχει ποτίσει όλα τα έθνη με την κραιπάλην της ασωτίας της, με την φλόγα και την παραφοράν της σαρκολατρίας της”.

Αποκ. 14,9 Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλη· εἴ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει τὸ χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χειρὰ αὐτοῦ,

Αποκ. 14,9 Καὶ ἄλλος, τρίτος ἄγγελος ἦλθεν ἐπεὶτα ἀπὸ αὐτοῦς, λέγων με φωνὴν μεγάλην· “ὅποιος προσκυνεῖ τὸ θηρίον, τὸν ἀντίχριστον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ παίρνει τὴν χαραγμένην σφραγίδα τοῦ ἐπάνω στο μέτωπόν του ἢ στο χέρι του (καὶ δηλώνει ἔτσι δουλικὴν υποταγὴν εἰς αὐτό)

Αποκ. 14,10 καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ ἁρνίου.

Αποκ. 14,10 καὶ αὐτὸς θα πῖη ἀπὸ τὸν οἶνον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, που ἔχει κερασθῆ ἀνόθευτος καὶ δραστικὸς στο ποτήρι τῆς ὀργῆς του καὶ θα βασανισθῆ με φωτιά καὶ θειάφι (με σωματικὰς καὶ ψυχικὰς τιμωρίας) ἐμπρὸς στοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ ἐμπρὸς στο Ἄρνιον.

Αποκ. 14,11 καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Αποκ. 14,11 Καὶ ὁ καπνὸς ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ τὸ θειάφι τοῦ ἀκαταπαύστου βασανισμοῦ τῶν θα ἀνεβαίνει εἰς αἰῶνας αἰώνων καὶ δὲν θα ἔχουν καθόλου ἀνάπαυσιν ἡμέραν καὶ νύκτα αὐτοὶ που προσκυνοῦν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ ὅποιος ἄλλος παίρνει τὸ χάραγμα τῆς σφραγίδος τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου.

Αποκ. 14,12 Ὡδε ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.

Αποκ. 14,12 Εἰδὼ τῶρα δεῖχεται ἡ ὑπομονὴ τῶν Χριστιανῶν, αὐτῶν που τηροῦν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ κρατοῦν σταθερὰ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ”.

Αποκ. 14,13 Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· γράψον, μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ’ ἄρτι. ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ’ αὐτῶν.

Αποκ. 14,13

Και ήκουσα φωνήν από τον ουρανόν, η οποία έλεγε· “γράψε· μακάριοι απ' εδώ και πέρα είναι οι νεκροί, που πεθαίνουν με την πίστιν και την κοινωνίαν των προς τον Χριστόν. Ναι, πράγματι και αληθεία, είναι μακάριοι, λέγει το Πνεύμα το Αγιον. Και πεθαίνουν, δια ν' αναπαυθούν από τους κόπους των· τα δε ενάρετα έργα των τους συνοδεύουν σαν θησαυρός αναφαίρετος μαζή των, εις την άλλην ζωήν, ως απόδειξις της πίστεώς των και συνήγορός των ενώπιον του δικαίου Θεού”.

Ο θερισμός και ο τρύγος του κόσμου

Αποκ. 14,14

Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενος ὅμοιος υἱῷ ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὄξύ.

Αποκ. 14,14

Και είδα νέον ὄραμα· και ιδού ένα λευκόν, ολόφωτον σύνεφον, και επάνω στο σύνεφο είδα να κάθεται ο δικαιοκρίτης Χριστός, που ωμοίαζε προς υιόν ανθρώπου. Και είχεν επάνω στο κεφάλι του, ως βασιλικόν διάδημα, ολόχρυσον στέφανον και στο χέρι του εκρατούσε δρεπάνι κοφτερό.

Αποκ. 14,15

Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κράζων ἐν φωνῇ μεγάλη τῷ καθήμενῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· πέμψον τὸ δρέπανόν σου καὶ θέρισον, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

Αποκ. 14,15

Και άλλος άγγελος εβγήκεν από τον ναόν του Θεού εκ του ουρανού, κράζων με μεγάλην φωνήν προς εκείνον, που εκάθητο επάνω εις την νεφέλην· “στείλε το δρεπάνι σου και θέρισε, διότι ήλθεν η ώρα να θερίσης, ωρίμασαν πλέον και εμέστωσαν οι κόκκοι του σίτου και εξηράνθησαν τα στάχυα, έτοιμα προς θερισμόν”.

(Μαζεψε ως σίτον εκλεκτόν εις τας ουρανίους αποθήκας σου τους πιστούς εις σε και εκλεκτούς Χριστιανούς).

Αποκ. 14,16

καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τὴν νεφέλην τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

Αποκ. 14,16

Και αυτός που εκάθητο επάνω στο σύννεφον έρριψε το δρεπάνι του εις την γην και εθερίσθη η γη (και οι δίκαιοι, σαν εκλεκτός σίτος μετεφέρθησαν στον ουρανόν).

Αποκ. 14,17

Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ

οὐρανῶ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὄξύ.

Αποκ. 14,17

Και ἄλλος ἄγγελος εβγήκεν ἀπὸ τον ουράνιον ναόν του Θεοῦ. Εἶχε και αὐτός δρεπάνι καλοτροχισμένο και κοπτερό.

Αποκ. 14,18

Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ ἐφώνησε κραυγῇ μεγάλη τῶ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὄξυ λέγων· πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὄξυ καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασεν ἡ σταφυλὴ τῆς γῆς.

Αποκ. 14,18

Και ἄλλος ἄγγελος, εβγήκεν ἀπὸ το θυσιαστήριον, (κάτω ἀπὸ το οποιόν υπήρχαν αι ψυχὰι εκείνων, που εἶχαν σφαγὴ δια την πίστιν των στο Ἀρνίον). Και αὐτός, ὄργανον της θείας δικαιοσύνης, εἶχε ἐξουσίαν στο πυρ της κολάσεως, που φλογίζει τους ασεβεῖς, και ἐκράξε με μεγάλην κραυγὴν στον ἄγγελον που εἶχε το κοπτερό δρεπάνι, λέγων· “στεῖλε το κοπτερό δρεπάνι σου και τρύγησε τα σταφύλια ἀπὸ τα ἀμπέλια της γης, διότι ἔχει ωριμάσει πλέον το σταφύλι της γης”. (Στεῖλε ὄλεθρον και θάνατον στους ασεβεῖς και φαύλους, διότι η κακία των ἔχει φθάσει στο ἀπροχώρητον).

Αποκ. 14,19

καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἀμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην.

Αποκ. 14,19

Και ἐρριψεν ο ἄγγελος το δρεπάνι του εἰς την γην και ἐτρύγησε την ἀμπελον της παρανομίας και ἐρριψε τους ἀμαρτωλούς σαν σταφύλια στο μεγάλο πατητήρι του θυμοῦ του Θεοῦ.

Αποκ. 14,20

καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

Αποκ. 14,20

Και ἐπατήθη το πατητήρι, αὐτό, που ἦτο ἔξω ἀπὸ την πόλιν, και εβγήκεν αἷμα, που ἐπλημμύρισε την περιοχὴν εἰς ἑκτασιν χιλίων ἑξακοσίων σταδίων και εἰς ὕψος μέχρι τα χαλινάρια των ἵππων.

Οι εφτά ἄγγελοι και οι εφτά πληγές

Αποκ. 15,1

Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῶ οὐρανῶ μέγα και θαυμαστόν, ἄγγέλους ἑπτὰ ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

- Αποκ. 15,1** Και είδα άλλο σημείον στον ουρανόν μεγάλο και θαυμαστόν. Είδα επτά αγγέλους, που εκρατούσαν επτά πληγάς, τας τελευταίας τιμωρίας εναντίον των ασεβών της γης, προ της μεγάλης κρίσεως, διότι μέσα εις αυτάς εμαζεύθηκε συμπυκνωμένη ολόκληρος η φοβερά οργή του Θεού.
- Αποκ. 15,2** καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνοσ ἀυτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος ἀυτοῦ ἐστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας τὰς κιθάρας τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 15,2** Και είδα σαν θάλασσαν υαλίνην την ολοφάνερον ενώπιον του Θεού κτίσιν, η οποία τώρα ήτο ανακατεμένη με φωτιά, προμήνυμα της οργής του Θεού. Και είδα τους νικητάς στον αγώνα των εναντίον του θηρίου και της εικόνοσ αυτού και του ονόματος αυτού να στέκωνται επάνω εις την υαλίνην θάλασσαν και να έχουν τας κιθάρας του Θεού.
- Αποκ. 15,3** καὶ ἄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου λέγοντες· μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοὶ σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἐθνῶν.
- Αποκ. 15,3** Και αυτοί, όπως άλλοτε ο δούλος του Θεού Μωϋσής έψαλλε δια την απολύτρωσιν του Ισραηλιτικού λαού, ψάλλουν την ωδήν του Μωϋσέως και την ωδήν προς δόξαν του Αρνίου, λέγοντες· “Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κυριε ο Θεός ο παντοκράτωρ. Απολύτως δίκαιαι και κατά πάντα αληθιναί αι οδοί σου, οι σοφοί τρόποι, που χρησιμοποιεῖς δια την καθοδήγησιν και σωτηρίαν των ανθρώπων, συ που είσαι ο βασιλεύς των εθνών.
- Αποκ. 15,4** τίς οὐ μὴ φοβηθῆ, Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι ὁ μόνος ὁσίου, ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἤξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν.
- Αποκ. 15,4** Ποιός δεν θα φοβηθῆ, Κυριε, και δεν θα δοξάση το ὄνομά σου; Διότι συ είσαι ο μόνος ἅγιος και ἀμίαντος και ἐνεκα τούτου θα ἔλθουν ὅλα τα ἔθνη και θα προσκυνήσουν ἐνώπιόν σου, διότι το ἅγιον θέλημά σου, αι δίκαιαι κρίσεις και αποφάσεις σου έγιναν πλέον φανεραί”.

- Αποκ. 15,5** Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ,
- Αποκ. 15,5** Καὶ ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ εἶδα, ὅτι ἀνοίχθηκε ὁ ἅγιος ναὸς τῆς ἐπουρανίου σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου.
- Αποκ. 15,6** καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ πληγὰς ἐκ τοῦ ναοῦ, οἳ ἦσαν ἐνδεδυμένοι λίνον καθαρὸν λαμπρὸν καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ στήθη ζώνας χρυσαῖς.
- Αποκ. 15,6** Καὶ ἐβγήκαν ἀπὸ τὸν ναὸν οἱ ἐπτὰ ἄγγελοι, ποὺ εἶχαν τὰς ἐπτὰ πληγὰς, δια νὰ τιμωρήσουν τοὺς ἀσεβεῖς. Καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοὶ ἐφοροῦσαν ἐνδυμα λινόν, κατακάθαρον καὶ ολόλαμπρον, καὶ ἦσαν ζωσμένοι γύρω ἀπὸ τὰ στήθη με ζώνας χρυσαῖς.
- Αποκ. 15,7** καὶ ἐν ἑκ τῶν τεσσάρων ζώων ἔδωκε τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις ἑπτὰ φιάλας χρυσαῖς, γεμούσας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
- Αποκ. 15,7** Καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔδωκεν στοὺς ἐπτὰ ἀγγέλους ἐπτὰ χρυσῆς φιάλας, γεμάτες ἀπὸ θυμὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, αἰώνιος καὶ ἀναλοίωτος, ζῆ στους αἰῶνας τῶν αἰώνων.
- Αποκ. 15,8** καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ·
- Αποκ. 15,8** Καὶ ἐγέμισεν ὁ ναὸς ἀπὸ καπνόν, ὁ ὁποῖος ἐσυμβόλιζε τὴν παρουσίαν τοῦ ἐνδόξου καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ.
- Αποκ. 15,9** καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.
- Αποκ. 15,9** Καὶ κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ στὸν ναόν, ὅπου ἦτο παρών ὁ ὠργισμένος ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν Θεός, μέχρις ὅτου λάβουν τέλος αἱ ἐπτὰ πληγαὶ τῶν ἐπτὰ ἀγγέλων ἐναντίον τῶν ἀμαρτωλῶν.

Οἱ ἐπτὰ φιάλας τῆς οργῆς τοῦ Θεοῦ

- Αποκ. 16,1** Καὶ ἤκουσα μεγάλης φωνῆς ἐκ τοῦ ναοῦ λεγούσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· ὑπάγετε καὶ ἐκχέετε τὰς ἑπτὰ φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.
- Αποκ. 16,1** Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ νὰ λέγῃ πρὸς τοὺς ἐπτὰ ἀγγέλους· “πηγαίνετε καὶ χύσετε ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τὰς ἐπτὰ φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 16,2** Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος καὶ ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο ἕλκος κακὸν καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.

- Αποκ. 16,2** Και απήλθεν ο πρώτος άγγελος και έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις την γην και (όπως επί Μωϋσέως με κάποιαν ανάλογον πληγήν εναντίον των αμετανοήτων Αιγυπτίων, έτσι και τώρα) έγινε μία κακή πληγή, γεμάτη πόνους στους ανθρώπους, οι οποίοι είχαν το χάραγμα της σφραγίδος του θηρίου και εις εκείνους, οι οποίοι επροσκυνούσαν το είδωλον αυτού. (Τιμωρία φοβερά εκ μέρους του Θεού, που προκαλούσε σωματικούς και ψυχικούς πόνους).
- Αποκ. 16,3** Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα ἀπέθανεν ἐν τῇ θαλάσῃ.
- Αποκ. 16,3** Και ο δεύτερος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις την θάλασσαν. Και έγινεν η θάλασσα (όπως άλλοτε εις την εποχήν του αμετανοήτου Φαραώ) αίμα σαν ανθρώπου σκοτωμένου. Και κάθε ζωη, που υπήρχε μέσα εις την θάλασσαν, απέθανε.
- Αποκ. 16,4** Καὶ ὁ τρίτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγένετο αἷμα.
- Αποκ. 16,4** Και ο τρίτος άγγελος έχυσε το περιεχόμενον της φιάλης του εις τα ποτάμια και εις τας πηγάς των υδάτων. Και έγιναν όλα αίμα. (Ποταμηδόν έχυσαν οι ασεβεῖς το αίμα των μαρτύρων της πίστεως. Αίμα τώρα, προς τιμωρίαν των, γίνονται τα νερά της γης).
- Αποκ. 16,5** Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· δίκαιος εἶ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὁ ὄσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας·
- Αποκ. 16,5** Και ήκουσα τον άγγελον, που έχει εξουσίαν επάνω εις τα ύδατα να λέγη· “δίκαιος είσαι συ, που υπάρχεις πάντοτε και υπήρχες προαιωνίως, συ ο όσιος, συ ο απολύτως άγιος, διότι σύμφωνα με την άπειρον δικαιοσύνην σου έκρινες, απεφάσισες και έπραξες αυτά.
- Αποκ. 16,6** ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς ἔδωκας πιεῖν· ἄξιοί εἰσι.
- Αποκ. 16,6** Διότι οι ασεβεῖς έχυσαν το αίμα των αγίων και των προφητῶν σου και τους έδωσες συ αντί νερού να πιουν αίμα. Είναι άξιοι δια την τιμωρίαν αυτήν”.
- Αποκ. 16,7** Καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθινὰ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.
- Αποκ. 16,7** Και ήκουσα από το θυσιαστήριον, (δηλαδή από τας ψυχάς των εσφαγμένων δια τον λόγον του Θεού) φωνήν

να λέγη· “ναι, Κυριε ο Θεός ο παντοκράτωρ, αληθινά και δίκαια είναι αι κρίσεις και αποφάσεις σου”.

Αποκ. 16,8

Και ὁ τέταρτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι ἐν πυρὶ τοὺς ἀνθρώπους,

Αποκ. 16,8

Και ο τέταρτος ἄγγελος ἀδειασε το περιεχόμενον της φιάλης του επάνω στον ἥλιον. Και ἐδόθη στον ἥλιον η δύναμις να εξαπολύση μεγάλο καύμα πυρός εναντίον των ανθρώπων.

Αποκ. 16,9

καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας, καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.

Αποκ. 16,9

Και σαν να εψήθηκαν οι ἄνθρωποι μέσα στο ανυπόφορον αυτό λιοπύρι, και, αντί με μετάνοιαν να ζητήσουν το ἔλεος του Θεού, εβλασφήμησαν το ὄνομα του Θεού, που ἔχει την δύναμιν και την εξουσίαν επάνω εις τας πληγὰς αυτὰς και δεν μετενόησαν, δια να τον δοξάσουν.

Αποκ. 16,10

Καὶ ὁ πέμπτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἔσκοτωμένη, καὶ ἔμασῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου,

Αποκ. 16,10

Και ο πέμπτος ἄγγελος ἀδειασε το περιεχόμενον της φιάλης του επάνω στον θρόνον του θηρίου. Και ἐγένε κατασκότεινη η βασιλεία του και οι ἄνθρωποι, οι οπαδοί και δούλοι του θηρίου, εμασούσαν τας γλώσσας των από τον δριμύν πόνον, που ησθάνοντο μέσα στο αδιαπέραστον εκείνο σκοτάδι.

Αποκ. 16,11

καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐλκῶν αὐτῶν, καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

Αποκ. 16,11

Και αντί συντετριμμένοι να ζητήσουν το θείον ἔλεος, εβλασφήμησαν τον Θεόν του ουρανού εξ αιτίας του πόνου των και των πληγών των και δεν μετενόησαν και δεν απηρνήθησαν τα πονηρά των έργα.

Αποκ. 16,12

Καὶ ὁ ἕκτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου.

Αποκ. 16,12

Και ο ἕκτος ἄγγελος ἔχυσε την φιάλην αυτού στον μεγάλο ποταμόν, τον Ευφράτην. Και ἐξηράνθη το

νερό αυτού και έγινε βατός ο ποταμός, δια να είναι έτσι έτοιμος και ελεύθερος ο δρόμος των βασιλέων, που θα ήρχοντο από τα μέρη της Ανατολής (δια να πλημμυρίσουν με τα στρατεύματα των τας δυτικάς περιοχάς και τας εξολοθρεύσουν).

Αποκ. 16,13 Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ἀκάθαρτα, ὡς βάτραχοι·

Αποκ. 16,13 Και είδα από το στόμα του δράκοντος, του διαβόλου, και από το στόμα του θηρίου, του αντίχριστου, και από το στόμα του ψευδοπροφήτου να βγαίνουν τρία ακάθαρτα πνεύματα, που εμοιαζαν με αηδιαστικούς βατράχους.

Αποκ. 16,14 εἰσὶ γὰρ πνεύματα δαιμονίων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

Αποκ. 16,14 Και ήσαν αυτά δαιμονικά πνεύματα, που έκαμναν αγυρτικά και μαγικά θαύματα. Και τα δαιμονικά αυτά πνεύματα, που εξεπήδησαν από τα στόματα εκείνων, έσπευσαν στους βασιλείς όλης της οικουμένης, δια να τους συγκεντρώσουν με τας δολιότητάς των στον πόλεμον, που θα εγίνετο κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν, την οποίαν είχε ορίσει ο Θεός ο Παντοκράτωρ, δια να καταλύση και συντριψη τον αντίχριστον.

Αποκ. 16,15 Ἴδου ἔρχομαι ὡς κλέπτης· μακάριος ὁ γρηγορῶν καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῆ καὶ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.

Αποκ. 16,15 “Ἴδου έρχομαι έξαφνα σαν κλέπτης, λέγει ο Κυριος. Μακάριος είναι εκείνος, που μένει άγρυπνος και προσεκτικός και φυλάσσει αγνά και καθαρά τα ενδύματα της ψυχής του, δια να μη ζη και περιπατή γυμνός από αγαθά έργα και βλέπουν οι άγιοι και οι άγγελοι του ουρανού την ασχημίαν της ηθικής γυμνότητός του”.

Αποκ. 16,16 καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδῶν.

Αποκ. 16,16 Και τότε τα δαιμονικά εκείνα πνεύματα εμάζεψαν τους βασιλείς με τους στρατούς των εις τόπον, ο οποίος λέγεται Εβραϊστί Αρμαγεδών, στους πρόποδας του Καρμήλου, όπου ο Ηλίας είχε κατασφάζει τους ιερείς της

αισχύνης. (Συμβολίζει δε αυτό τους καταστρεπτικούς πολέμους δια μέσου των αιώνων και μάλιστα τον φοβερώτερον απ' όλους, ο οποίος θα συμβή ολίγον προ της οριστικής επικρατήσεως του Ευαγγελίου).

Αποκ. 16,17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα· γέγονε.

Αποκ. 16,17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἔχυσε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης του στον ἀέρα (δια νὰ επακολουθήσουν ἔτσι τρομερὰ ατμοσφαιρικά καὶ γεωλογικὰ φαινόμενα). Καὶ ἐβγήκε μεγάλη φωνὴ ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον ναόν καὶ ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔλεγε· “ἐγένε· ἐπραγματοποιήθη ἐξ ολοκλήρου ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ δια τὸν ἐξαφανισμόν τοῦ ἀντιχρίστου”.

Αποκ. 16,18 καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ σεισμός ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ’ οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικούτος σεισμός οὕτω μέγας.

Αποκ. 16,18 Καὶ ἐγέναν ἀμέσως ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ συνεκλόνησε τὴν γῆν μέγας σεισμός, ὅμοιος πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε γίνει ἀπὸ τότε που οἱ ἄνθρωποι ἐνεφανίσθησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τέτοιος φοβερός καὶ τόσο μέγας σεισμός.

Αποκ. 16,19 καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσαν. καὶ Βαβυλῶν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

Αποκ. 16,19 Καὶ ἐσχίσθη ἡ πόλις ἡ μεγάλη (ἡ πολυάνθρωπος Ῥωμὴ που ἐσυμβολίζετο με τὸ ὄνομα τῆς Βαβυλώνας) εἰς τρία μέρη καὶ ἔπεσαν εἰς ερείπεια αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν. Καὶ τὴν Ῥωμὴν, τὴν νέαν αὐτὴν μεγάλην Βαβυλώνα, (ἔχει δε ἡ κάθε ἐποχὴ μέχρι συντελείας τὴν ἰδικὴν τῆς Βαβυλώνας) τὴν ἐνεθυμήθησαν καὶ τὴν ἐμνημόνευσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δια νὰ τῆς δώσουν τὸ ποτήριον, τὸ γεμάτο ἀπὸ τὸν δραστικόν οἶνον τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 16,20 καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὐρέθησαν.

Αποκ. 16,20 Καὶ κάθε νησί ἐφυγε καὶ ἐχάθη καὶ τὰ βουνὰ ἐγέναν ἀφαντα καὶ δὲν εὐρέθησαν. (Κράτη ἀσεβῆ καὶ ἀντίθεα διαλύονται καὶ θα διαλύωνται δια μέσου τῶν αἰώνων, πληττόμενα ἀπὸ τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ).

- Αποκ. 16,21** καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὕτη σφόδρα.
- Αποκ. 16,21** Καὶ χάλαζα μεγάλη, τῆς ὁποίας κάθε κόκκος εἶχε βάρος ενός ταλάντου, (εἰκόσι πέντε περίπου κιλά) ἔπεσε ἀπὸ τον ουρανό με ορμὴν ἐπάνω στους ἀνθρώπους. Καὶ ἀντὶ αυτοὶ μετανοημένοι να ζητήσουν το θεῖον ἔλεος, ἐβλασφήμησαν τον Θεόν ἐνεκα τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, διότι ἡ πληγὴ αὕτη ἦτο παρά πολύ μεγάλη.

Ἡ μεγάλη πόρνη καὶ το θηρίο

- Αποκ. 17,1** Καὶ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἔχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ λέγων· δεῦρο δείξω σοὶ τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν,
- Αποκ. 17,1** Καὶ ἦλθεν ἀπὸ τον ουρανόνας ἕνας εκ των ἑπτὰ ἀγγέλων, που εἶχαν τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ συνωμίλησε μαζὴ μου, λέγων· “ἐλα να σου δείξω τὴν κατάκρισιν καὶ καταδίκην τῆς πόρνης τῆς μεγάλης (τῆς διεφθαρμένης, δηλαδή, καὶ ἐξηχρειωμένης πολυαρίθμου πόλεως), ἡ ὁποία κάθεται ἐπάνω εἰς ὕδατα πολλὰ (τὰ ὁποία συμβολίζουν λαοὺς καὶ ἔθνη με ἀμαρτωλά καὶ γήϊνα φρονήματα, ὡσάν τὴν μεγάλην πόλιν).
- Αποκ. 17,2** μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς.
- Αποκ. 17,2** Με αὐτὴν διεφθάρησαν καὶ ἐξεφαιλίσθησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ἐμέθυσαν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἀπὸ τον οἶνον τῆς πορνείας τῆς” (ἀπὸ τὴν μεθυστικὴν ζάλην καὶ παραφορὰν τῆς ἠθικῆς ἐξαθλιώσεώς τῆς).
- Αποκ. 17,3** καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι. καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ τὸ θηρίον τὸ κόκκινον, γέμον ὀνόματα βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα.
- Αποκ. 17,3** Καὶ με μετέφερε ἐν ἐκστάσει κατὰ ἕνα τρόπον πνευματικόν εἰς ἕνα τόπον ἔρημον ἀπὸ τὴν χάριν του Θεοῦ καὶ τους ἀνθρώπους του Θεοῦ. Καὶ εἶδα μίαν γυναῖκα (που ἐξεϊκόνιζε τὴν διεφθαρμένην Ρωμὴν) να κάθεται ἐπάνω στο θηρίον τὸ κόκκινον (τὸ αἰμοχαρές καὶ αἱματοβαμμένον ἀπὸ τὰ ἐγκλήματά του), τὸ ὁποῖον ἦτο

γεμάτον από βλασφημίας και είχε επτά κεφαλὰς και δέκα κέρατα (τα οποία συμβολίζουν ασεβείς αυτοκράτορας, που είχαν θεοποιήσει τον εαυτόν τους).

Αποκ. 17,4 και ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ κεχρυσωμένη χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα ποτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, γέμον βδελυγμάτων, καὶ τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας τῆς γῆς,

Αποκ. 17,4 Και η γυναίκα αυτή εφορούσε πολύτιμον πορφυροῦν ἔνδυμα, κατακόκκινον ὁμῶς ἀπὸ τα αἵματα, και ἦτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσὰ στολίδια και πολυτίμους λίθους και μαργαριτάρια. Και εἶχε στο χέρι της ποτήρι χρυσό, που ἦτο γεμάτο ἀπὸ τα αηδιαστικά βδελύγματα της αποχαλινωμένης ειδωλολατρίας· εκρατούσε δε ἀκόμη και τα ἀκάθαρτα ἔργα της φαυλότητός της, που ἐμόλυναν την γην.

Αποκ. 17,5 καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.

Αποκ. 17,5 Και ἐπάνω στο μέτωπον αὐτῆς ἦτο γραμμένον ὄνομα, που ἐφαίνετο μυστηριώδες και ἀκατάληπτο· “Βαβυλῶν η μεγάλη, η πρωτεύουσα και η μητέρα πολυαρίθμων διεφθαρμένων πόλεων, τόπος φαυλότητος και ειδωλολατρίας, που εἶναι βδελύγματα της γῆς”.

Αποκ. 17,6 καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ. καὶ ἐθαύμασα ἰδὼν αὐτὴν θαῦμα μέγα.

Αποκ. 17,6 Και εἶδα αὐτὴν την γυναίκα να μεθὰ ἀπὸ το αἷμα των Χριστιανῶν και ἀπὸ το αἷμα των μαρτύρων του Ἰησοῦ, τους οποίους ἐμισούσε και κατεδίωκε, δια να τους ἐξοντώσῃ. Και ὅταν την εἶδα, ἐθαύμασα μέγαλον θαυμασμόν και δια την μεγαλοπρεπὴ ἐμφάνισίν της και δια την ἐξοντωτικὴν της δύναμιν ἐναντίον των πιστῶν.

Αποκ. 17,7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· διατί ἐθαύμασας; ἐγὼ ἐρῶ σοι τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτὴν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἐπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.

Αποκ. 17,7 Και μου εἶπεν ο ἄγγελος· “διατί ἐθαύμασες; Εγὼ θα σου εἶπω και θα σου ἐξηγήσω το ἀκατάληπτον δια τους πολλοὺς μυστικόν, σχετικῶς με την γυναίκα και με το θηρίον, που την βαστάζει, και το οποίον ἔχει τὰς ἐπτὰ

κεφαλάς και τα δέκα κέρατα.

Αποκ. 17,8

Τὸ θηρίον ὃ εἶδες, ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν· καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλέπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι καὶ παρέσται.

Αποκ. 17,8

Το θηρίον, το οποίο είδες (και το οποίο συμβολίζει τους ασεβείς και τον εαυτόν τους θεοποιούντας αυτοκράτορας, όπως και τας διεφθαρμένας βασιλείας των) ήτο κάποτε και δεν υπάρχει πλέον, διότι έχει συντριβή. Και μέλλει πάλιν να ανεβή από την άβυσσον και να ενσαρκωθή στο πρόσωπον των αθέων ηγετών και αυτοκρατοριών, αλλά και πάλιν μέλλει να υπάγη στον όλεθρον και τον αφανισμόν κατανικημένον από την δύναμιν του Χριστού. Και οι κάτοικοι της γης, των οποίων το όνομα δεν είναι γραμμένον στο βιβλίον της ζωής από τότε που εκτίζετο ο κόσμος, θα θαυμάσουν, όταν ίδουν ότι το θηρίον υπήρχε μεν κάποτε και δεν υπάρχει, και όμως πάλιν θα παρουσιασθή.

Αποκ. 17,9

Ἦδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. αἱ ἐπτὰ κεφαλαὶ ὄρη ἐπτὰ εἰσιν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν,

Αποκ. 17,9

Εδώ δείχνεται ο νους, ο οποίος έχει την σοφίαν του Θεού. Αι επτά κεφαλαί, επί των οποίων κάθεται η γυνάικα, συμβολίζουν επτά ὄρη, επάνω εις τα οποία η διεφθαρμένη Ρωμη είναι κτισμένη.

Αποκ. 17,10

καὶ βασιλεῖς ἐπτὰ εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, ὁ εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὐπω ἦλθε, καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μείναι.

Αποκ. 17,10

Συμβολίζουν ακόμη και επτά βασιλείς, που εκπροσωπούν επτά βασιλείας ασεβείς και διεφθαρμένας. Αι πέντε, αι προχριστιανικαί, έπεσαν, η μία υπάρχει ακόμη. Η άλλη, η του αντιχρίστου, δεν ήλθεν ακόμη. Και όταν έλθη θα είναι προσωρινή και παροδική. Ολίγον χρόνον θα μείνη σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού.

Αποκ. 17,11

καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἐπτὰ ἐστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει.

Αποκ. 17,11

Και το θηρίον, το οποίο ήτο και δεν υπάρχει πλέον, είναι και αυτό ο ὄγδοος βασιλεύς, που κατά τα φρονήματα και την κακίαν είναι από τους επτά προηγούμενους βασιλείς, (διότι αυτό ενέπνεε και

εκείνους). Και αυτό θα είναι παροδικόν, διότι βαδίζει προς την καταστροφήν και τον εξαφανισμόν.

Αποκ. 17,12 καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὐπω ἔλαβον, ἀλλ' ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.

Αποκ. 17,12 Και τα δέκα κέρατα, τα οποία είδες, συμβολίζουν δέκα βασιλείς, οι οποίοι δεν εβασίλευσαν ακόμη, αλλά σαν βασιλείς παίρνουν βασιλικήν εξουσίαν επί μίαν ὥραν (επί μικρόν δηλαδή χρονικόν διάστημα) και θα βασιλεύσουν μαζή με το θηρίον ολίγον χρόνον.

Αποκ. 17,13 οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ διδώσιν.

Αποκ. 17,13 Και αυτοί έχουν τα ίδια φρονήματα και τας ιδίας διαθέσεις, και δίδουν στο θηρίον την δύναμιν και την εξουσίαν των.

Αποκ. 17,14 οὗτοι μετὰ τοῦ ἄρνιου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἄρνιον νικήσει αὐτούς, ὅτι κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.

Αποκ. 17,14 Αυτοί, (μοχθηρά και αιμοβόρα ὄργανα του θηρίου καθώς είναι) θα πολεμήσουν εναντίον του Αρνίου, αλλά θα τους νικήση το Αρνίον, διότι είναι κύριος των κυρίων και βασιλεύς των βασιλέων, και αυτοί που είναι μαζή του και αποτελούν την βασιλικήν του παράταξιν, είναι οι προσκεκλημένοι και διαλεγμένοι από τον Θεόν πιστοί”.

Αποκ. 17,15 Καὶ λέγει μοι· τὰ ὕδατα ἃ εἶδες, οὗ ἡ πόρνη κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶ καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι.

Αποκ. 17,15 Και μου εἶπεν ο ἄγγελος· “τα νερά, τα οποία είδες, επάνω εις τα οποία εκάθητο η διεφθαρμένη πόλις, η Ρωμη, είναι λαοί και ὄχλοι και ἔθνη και γλώσσαι διάφοροι, επάνω εις τα οποία κυριαρχεί η πόρνη, δηλαδή η ενσάρκωσις της διαφθοράς.

Αποκ. 17,16 καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες καὶ τὸ θηρίον, οὗτοι μισήσουσι τὴν πόρνην καὶ ἡρημωμένην ποιήσουσιν αὐτὴν καὶ γυμνήν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρί.

Αποκ. 17,16 Και τα δέκα κέρατα, που είδες και τα οποία συμβολίζουν δέκα βασιλείς και το θηρίον, που τους εμπνέει, ὅλοι αυτοί θα μισήσουν την διεφθαρμένην Ρωμην και την κοσμοκρατορίαν της, θα εξεγερθούν

εναντίον της, (διότι ανάμεσα στους κακούς κυριαρχεί κατά κανόνα το ανθρωποκτόνον και καταστρεπτικόν μίσος) και θα την κάμουν έρημον και γυμνήν από τα πλούτη και την δόξαν της, θα καταφάγουν τας σάρκας της (θα διαμοιρασθούν δηλαδή μεταξύ των τας περιοχάς της) και θα την κατακαύσουν με φωτιάν.

Αποκ. 17,17 ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ, ἄχρι τελεσθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 17,17 Διότι ο Θεός, (που υποτάσσει και τους κακούς εις τα σχέδια του) ἔδωκεν εις τας καρδίας των βουλήν και απόφασιν να κάμουν το θέλημά του και να συμφωνήσουν με μίαν γνώμην μεταξύ των και να δώσουν την βασιλείαν των στο θηρίον, μέχρις ὅτου λάβουν πλήρη πραγματοποιήσιν οι λόγοι του Θεού.

Αποκ. 17,18 καὶ ἡ γυνὴ ἦν εἶδες ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

Αποκ. 17,18 Και η γυναίκα, την οποίαν είδες, είναι η πόλις η μεγάλη, η Ρωμη, η οποία εκτείνει τώρα την κυριαρχίαν της επάνω στους βασιλείς της γης", (δια να θερίση μετ' ολίγον την καταστροφήν της από αυτούς τούτους τους βασιλείς).

Η πτώση της Βαβυλώνας

Αποκ. 18,1 Μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ,

Αποκ. 18,1 Επειτα από αυτά είδα άλλον άγγελον να κατεβαίνει από τον ουρανόν με εξουσίαν μαγάλην, και η γη επλημμύρησε φως από την ολόλαμπρον δόξαν του.

Αποκ. 18,2 καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ λέγων· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

Αποκ. 18,2 —Και ἔκραξε με φωνήν μαγάλην, λέγων· “ἔπεσε, ἔπεσε η Βαβυλών η μαγάλη και ἐγινε κατοικητήριον των δαιμόνων και καταφύγιον παντός ακαθάρτου πνεύματος και απόκρυφη φωλιά κάθε ακαθάρτου και αντιπαθητικού ορνέου.

Αποκ. 18,3 ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκαν

πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνου αὐτῆς ἐπλούτησαν.

Αποκ. 18,3

Και μετεβλήθη εἰς ερείπια, διότι ἀπὸ τον δραστικόν οἶνον της ἀκολάστου και παραφόρου αὐτῆς φαυλότητος ἔχουν πιεῖ ὅλα τα ἔθνη. Και οἱ βασιλεῖς της γῆς ἐπόρνευσαν μαζή της και οἱ ἔμποροι της γῆς ἐπλούτησαν ἀπὸ τους ηδυπαθεῖς και παραφόρους πόθους της”.

Αποκ. 18,4

Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· ἔξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε·

Αποκ. 18,4

Και ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τον ουρανό να λέγη· “εβγάτε ἐξω απ' αὐτὴν την ἀμαρτωλὴν πόλιν σεις, που ἀποτελεῖτε τον λαόν μου, δια να μη γίνετε συμμέτοχοι εἰς τας ἀμαρτίας της και να μη λάβετε μέρος εἰς τας τιμωρίας της.

Αποκ. 18,5

ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἀμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.

Αποκ. 18,5

Διότι ἀνέβηκαν οἱ ἀμαρτίες της μέχρι του ουρανοῦ και ἐθυμήθηκε ὁ Θεὸς τας ἀδικίας της”.

Αποκ. 18,6

ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκε, καὶ διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν.

Αποκ. 18,6

Και διέταξεν ἡ φωνὴ τους εχθρούς της· “ανταποδώστε της κτυπήματα και πληγὰς, ὅπως και αὐτὴ ἀπέδωσεν στους ἄλλους, και διπλασιάστε τα κτυπήματά σας ἐναντίον της και ανταποδώστε της διπλὰς καταστροφὰς σύμφωνα με τα ἔργα της. Μεσα στο ποτήριον της καταστροφῆς, που ἐκέρασε αὐτὴ τους ἄλλους, κεράστε την σεις διπλάσια τώρα.

Αποκ. 18,7

ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν καὶ ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμόν καὶ πένθος. ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει, ὅτι κάθημαι καθὼς βασίλισσα καὶ χήρα οὐκ εἰμὶ καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω,

Αποκ. 18,7

Ὅσον ἀλαζονικά ἐδόξασε τον εαυτόν της και παράφορα ἐρρίφθη εἰς την φαυλότητα, τόσοσόν πολὺν βασανισμόν και βαρὺ πένθος ἀποδώσατε εἰς αὐτὴν. Διότι μέσα εἰς την ἀλαζονικὴν και διεστραμμένην καρδίαν της λέγει, ὅτι κάθημαι σαν βασίλισσα και δεν εἰμαι χήρα και

δεν θα ίδω ποτέ πένθος.

Αποκ. 18,8 διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν.

Αποκ. 18,8 Δια τούτου αιφνιδίως και εις μίαν ημέραν θα πέσουν επάνω της όλαι αι πληγαί της, θάνατος και πένθος και πείνα, και θα κατακαή εξ ολοκλήρου με το πυρ. Διότι ο Κυριος και Θεός, που την έκρινε και την κατεδίκασε, είναι παντοδύναμος και εκτελεί τας δικαίας αποφάσεις του.

Αποκ. 18,9 καὶ κλαύσουσιν αὐτήν καὶ κόψονται ἐπ' αὐτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς,

Αποκ. 18,9 Και θα την θρηνολογήσουν και θα κάμουν κοπετόν δι' αυτήν οι βασιλεῖς της γης, οι οποίοι διεφθάρησαν μαζί της και εφλογίσθησαν από τους παραφόρους πόθους, όταν θα βλέπουν τον καπνόν της πυρκαϊάς της.

Αποκ. 18,10 ἀπὸ μακρόθεν ἐστηκότες διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη Βαβυλῶν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σου.

Αποκ. 18,10 Και θα στέκουν από μακρὰ γεμάτοι φόβον εξ αιτίας του βασανισμού της, θρηνολογούντες· Αλλοίμονον, αλλοίμονον, η πόλις η μεγάλη η Βαβυλών, η πόλις η ισχυρά, διότι ἔξαφνα μέσα εις μίαν ὥραν ἦλθεν η καταδίκη και η τιμωρία σου!

Αποκ. 18,11 καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαύσουσι καὶ πενθήσουσιν ἐπ' αὐτῇ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι,

Αποκ. 18,11 Και οι ἔμποροι της γης θα κλαύσουν και θα πενθήσουν δι' αυτήν, διότι το πολύτιμον φορτίον των εμπορευμάτων των κανεὶς πλέον δεν το αγοράζει.

Αποκ. 18,12 γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου καὶ μαργαρίτου, καὶ βυσσίνου καὶ πορφύρας καὶ σηρικοῦ καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρμάρου,

Αποκ. 18,12 Φορτίον χρυσού και αργύρου και πολυτίμου λίθου και μαργαριταριού και πολυτελοῦς βυσσίνου ενδύματος και πορφύρας και μεταξωτού και κοκκίνου υφάσματος και κάθε σκεύος καμωμένο από ευώδες ξύλον κέδρου και κάθε σκεύος από ελεφαντοστούν και κάθε σκεύος από

πολυτιμότατον ξύλον και χαλκόν και σίδηρον και μάρμαρον.

Αποκ. 18,13 και κινάμωμον και ἄμωμον και θυμιάματα, και μύρον και λίβανον και οἶνον και ἔλαιον και σεμίδαλιν και σῖτον και κτήνη και πρόβατα, και ἵππων και ῥεδῶν και σωμαίων, και ψυχὰς ἀνθρώπων.

Αποκ. 18,13 Κανείς πλέον δεν αγοράζει κανέλλαν και ἄμωμον (πολύτιμον αρωματώδες φυτόν) και θυμιάματα και μύρον και λιβάνι και οἶνον και ἔλαιον και σεμιγδάλι και σῖτον και κτήνη και πρόβατα και φορτίον ἵππων και τετρατρόχων αμαξίων και σωμαίων, που πωλοῦν οι σωματέμποροι, ὅπως και ἄλλους ζωντανούς ἀνθρώπους.

Αποκ. 18,14 και ἡ ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπώλετο ἀπὸ σοῦ, και πάντα τὰ λιπαρὰ και τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, και οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ εὐρήσεις.

Αποκ. 18,14 Και τα οπωρικά, που ἐπιθυμοῦσε η ψυχὴ σου, ἐχάθησαν πλέον ἀπὸ σε και ὅλα τα λιπαρὰ και τα πολυδάπανα και τα νόστιμα ἐφυγαν ἀπὸ σε και δεν θα τα εὐρης πλέον.

Αποκ. 18,15 οἱ ἔμποροι τούτων, οἱ πλουτήσαντες ἀπ’ αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς κλαίοντες και πενθοῦντες,

Αποκ. 18,15 Οἱ ἔμποροι ὅλων αὐτῶν των ειδῶν, που ἐπλούτησαν ἀπὸ την καταστροφείσαν πόλιν, θα σταθοῦν μακρὰ φοβούμενοι και τρέμοντες τον βασανισμόν της και θα κλαίουں και θα πενθοῦں

Αποκ. 18,16 λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον και πορφυροῦں και κόκκινον και κεχρυσωμένη ἐν χρυσίῳ και λίθῳ τιμίῳ και μαργαρίταις, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

Αποκ. 18,16 λέγοντες· “αλοῖμονον, αλλοῖμονον, η πόλις η μεγάλη, που εἶχεν ἐνδυθῆ σαν βασίλισσα πολύτιμον βύσσινον ἐνδυμα και πορφυροῦں και κόκκινον και ἦτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσὰ στολίδια και πολύτιμον λίθον και μαργαριτάρια, αλλοῖμονον, διότι ἔξαφνα μέσα εις μίαν ὥραν ἐρημώθηκε ο τόσοσ μεγάλος και πολύτιμος πλοῦτος της”.

Αποκ. 18,17 και πᾶς κυβερνήτης και πᾶς ὁ ἐπὶ τόπον πλέων, και ναῦται και ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν,

- Αποκ. 18,17** Και κάθε κυβερνήτης πλοίου και καθένας, που πλέει στον τόπον της αμαρτωλού Βαβυλώνας, και οι ναύται και όσοι εργάζονται εις την θάλασσαν εστάθησαν από μακρυά
- Αποκ. 18,18** και ἔκραζον βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ;
- Αποκ. 18,18** και βλέποντες τον καπνὸν της πυρκαϊᾶς της ἔκραζαν, λέγοντες· “ποία ἄλλη πόλις της οικουμένης ἦτο ὁμοία με την πόλιν αὐτήν την μεγάλην;”
- Αποκ. 18,19** καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ ἔκραζον κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ἧ ἔπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς· ὅτι μιᾶ ὥρᾳ ἠρημώθη.
- Αποκ. 18,19** Και ἀπὸ την μεγάλην των θλίψιν ἔρριψαν χῶμα ἐπάνω εις τα κεφάλια των και ἔκραζαν κλαίοντες και πενθοῦντες και λέγοντες· “αλλοίμονον, αλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, μέσα εις την οποίαν ἐπλούτησαν ἀπὸ την ακριβὴ πώλησιν των ἐμπορευμάτων των ὅλοι ὅσοι εἶχαν τα πλοῖα εις την θάλασσαν και ἔκαμαν μεταφορὰς και ἐμπόρια! Αλλοίμονον, διότι μέσα εις μίαν ὥραν ἐρημώθηκε”.
- Αποκ. 18,20** Εὐφραίνου ἐπ’ αὐτῇ, οὐρανέ, καὶ οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.
- Αποκ. 18,20** Και ο ἄγγελος ἐστράφη τώρα προς τον ουρανὸν και ἐφώνηξε με χαρούμενην φωνήν· “εὐφραίνου δια την δικαίαν καταστροφήν της αμαρτωλῆς πόλεως, ουρανέ και οἱ ἅγιοι που υπάρχουν στον ουρανὸν και οἱ ἀπόστολοι και οἱ προφῆται, διότι ἔκρινε και ἐδίκασεν ὁ Θεὸς την αμαρτωλὴν πόλιν, και ἡ τιμωρία της εἶναι ἀπόδοσις δικαιοσύνης δια τους διωγμούς, που ἔκαμε ἐναντίον σας, και δια το αἷμα σας, που ἔχυσε”.
- Αποκ. 18,21** Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων· οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔτι.
- Αποκ. 18,21** Και ἓνας δυνατὸς ἄγγελος ἐσήκωσε ἓνα μὲγαν, βαρύν λίθον σαν μυλόπετραν και τον ἔρριψε με ὁρμήν εις την θάλασσαν, λέγων· “με τέτοια ὁρμή θα κτυπηθῆ ἡ

Βαβυλών, η πόλις η μεγάλη και δεν θα υπάρξει πλέον”.

Αποκ. 18,22 και φωνή κιθαρῶδῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιστῶν οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἔν σοι ἔτι, καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔν σοι ἔτι, καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἔν σοι ἔτι,

Αποκ. 18,22 Και φωνή κιθαρῶδῶν και μουσικῶν και εκείνων που παίζουν αυλόν, και φωνή σαλπικτών δεν θ' ακουσθῆ πλέον μέσα εις την περιοχὴν σου. Και κανένας τεχνίτης κάθε τέχνης δεν θα ευρεθῆ πλέον ανάμεσα εις σε και η βοή μύλου δεν θα ακουσθῆ πλέον εις τα ερείπιά σου.

Αποκ. 18,23 καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῆ ἔν σοι ἔτι, καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἔν σοι ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροὶ σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, ὅτι ἔν τῇ φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη,

Αποκ. 18,23 Και φως λύχνου δεν θα φανῆ εις τα χαλάσματά σου και χαρμόσυνος φωνὴ νυμφίου και νύμφης δεν θα ακουσθῆ στον τόπον σου. Διότι οι ἀπληστοὶ ἔμποροὶ σου, οι πλουτοκράται και εκμεταλευταί, ἦσαν οι κύριοι και οι δυνάσται της οικουμένης· διότι με τα μαγικά σου φάρμακα και τας αμαρτωλὰς γοητείας σου ἐπλανήθησαν και παρεσύρθησαν εις την εξαχρείωσιν ὅλα τα ἔθνη.

Αποκ. 18,24 καὶ ἔν αὐτῇ αἵματα προφητῶν καὶ ἁγίων εὐρέθη καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 18,24 Και μέσα εις αὐτὴν την αμαρτωλὴν Βαβυλώνα εὐρέθησαν αἵματα προφητῶν και ἁγίων και ὄλων των μαρτύρων, που δια την πίστιν του Ἀρνίου εσφάγησαν εις την γην.

Η πτώση της Βαβυλώνας

Αποκ. 18,1 Μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ,

Αποκ. 18,1 Επειτα ἀπὸ αὐτὰ εἶδα ἄλλον ἄγγελον να κατεβαίνη ἀπὸ τον ουρανόν με ἐξουσίαν μαγάλην, και η γη ἐπλημμύρησε φως ἀπὸ την ολόλαμπρον δόξαν του.

Αποκ. 18,2 καὶ ἔκραξεν ἔν ἰσχυρᾷ φωνῇ λέγων· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

- Αποκ. 18,2** —Και έκραξε με φωνήν μεγάλην, λέγων· “έπεσε, έπεσε η Βαβυλών η μεγάλη και έγινε κατοικητήριον των δαιμόνων και καταφύγιον παντός ακαθάρτου πνεύματος και απόκρυφη φωλιά κάθε ακαθάρτου και αντιπαθητικού ορνέου.
- Αποκ. 18,3** ὅτι έκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκαν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ’ αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς έκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνου αὐτῆς ἐπλούτησαν.
- Αποκ. 18,3** Και μετεβλήθη εις ερείπια, διότι από τον δραστικόν οἶνον της ακολάστου και παραφόρου αυτής φαυλότητος έχουν πιεί όλα τα ἔθνη. Και οι βασιλεῖς της γης ἐπόρνευσαν μαζή της και οι ἔμποροι της γης ἐπλούτησαν από τους ηδυπαθείς και παραφόρους πόθους της”.
- Αποκ. 18,4** Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν έκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· ἔξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα έκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε·
- Αποκ. 18,4** Και ἤκουσα ἄλλην φωνήν από τον ουρανόν να λέγη· “εβγάτε ἐξω απ’ αυτήν την αμαρτωλήν πόλιν σεις, που αποτελείτε τον λαόν μου, δια να μη γίνετε συμμετοχοι εις τας αμαρτίας της και να μη λάβετε μέρος εις τας τιμωρίας της.
- Αποκ. 18,5** ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἀμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.
- Αποκ. 18,5** Διότι ανέβηκαν οι αμαρτίες της μέχρι του ουρανού και εθυμήθηκε ο Θεός τας αδικίας της”.
- Αποκ. 18,6** ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκε, καὶ διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν.
- Αποκ. 18,6** Και διέταξεν η φωνή τους εχθρούς της· “ανταποδώστε της κτυπήματα και πληγὰς, ὅπως και αυτή ἀπέδωσεν στους ἄλλους, και διπλασιάστε τα κτυπήματά σας εναντίον της και ανταποδώστε της διπλὰς καταστροφὰς σύμφωνα με τα ἔργα της. Μεσα στο ποτήριον της καταστροφῆς, που ἐκέρασε αυτή τους ἄλλους, κεράστε την σεις διπλάσια τώρα.
- Αποκ. 18,7** ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν καὶ ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος. ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει, ὅτι κάθημαι καθὼς βασίλισσα καὶ χήρα οὐκ εἰμὶ καὶ

πένθος οὐ μὴ ἴδω,

Αποκ. 18,7

Ὅσον αλαζονικά ἐδόξασε τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ παράφορα ἐρρίφθη εἰς τὴν φαυλότητα, τόσοσὸν πολὺν βασανισμόν καὶ βαρὺ πένθος ἀποδώσατε εἰς αὐτήν. Διότι μέσα εἰς τὴν αλαζονικὴν καὶ διεστραμμένην καρδίαν τῆς λέγει, ὅτι κάθημαι ὡς βασίλισσα καὶ δὲν εἶμαι χήρα καὶ δὲν θὰ ἴδω ποτέ πένθος.

Αποκ. 18,8

διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν.

Αποκ. 18,8

Διὰ τοῦτο αἰφνιδίως καὶ εἰς μίαν ἡμέραν θὰ πέσουν ἐπάνω τῆς ὅλαι αἱ πληγαὶ τῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ πείνα, καὶ θὰ κατακαή ἐξ ὀλοκλήρου με τὸ πυρ. Διότι ὁ Κύριος καὶ Θεός, πού τὴν ἔκρινε καὶ τὴν κατεδίκασε, εἶναι παντοδύναμος καὶ ἐκτελεῖ τὰς δικαίας ἀποφάσεις του.

Αποκ. 18,9

καὶ κλαύσουσιν αὐτήν καὶ κόψονται ἐπ' αὐτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς,

Αποκ. 18,9

καὶ θὰ τὴν θρηνολογήσουν καὶ θὰ κάμουν κοπετόν δι' αὐτήν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι διεφθάρησαν μαζὴ τῆς καὶ ἐφλογίσθησαν ἀπὸ τοὺς παραφόρους πόθους, ὅταν θὰ βλέπουν τὸν καπνὸν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς.

Αποκ. 18,10

ἀπὸ μακρόθεν ἐστηκότες διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη Βαβυλῶν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σου.

Αποκ. 18,10

καὶ θὰ στέκουν ἀπὸ μακρὰ γεμάτοι φόβον ἐξ αἰτίας τοῦ βασανισμοῦ τῆς, θρηνολογούντες· Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ Βαβυλῶν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά, διότι ἐξαφνα μέσα εἰς μίαν ὥραν ἦλθεν ἡ καταδίκη καὶ ἡ τιμωρία σου!

Αποκ. 18,11

καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαύσουσι καὶ πενθήσουσιν ἐπ' αὐτῇ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι,

Αποκ. 18,11

καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς θὰ κλαύσουν καὶ θὰ πενθήσουν δι' αὐτήν, διότι τὸ πολυτίμον φορτίον τῶν ἐμπορευμάτων τῶν κανεῖς πλέον δὲν το ἀγοράζει.

Αποκ. 18,12

γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου καὶ μαργαρίτου, καὶ βυσσίνου καὶ πορφύρας καὶ σηρικῶν καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου καὶ

χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρμάρου,

Αποκ. 18,12

Φορτίον χρυσού και αργύρου και πολυτίμου λίθου και μαργαριταριού και πολυτελούς βυσσίνου ενδύματος και πορφύρας και μεταξωτού και κοκκίνου υφάσματος και κάθε σκεύος καμωμένο από ευώδες ξύλον κέδρου και κάθε σκεύος από ελεφαντοστούν και κάθε σκεύος από πολυτιμότερον ξύλον και χαλκόν και σίδηρον και μάρμαρον.

Αποκ. 18,13

καὶ κινάμωμον καὶ ἄμωμον καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον καὶ λίβανον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ σεμίδαλιν καὶ σῖτον καὶ κτήνη καὶ πρόβατα, καὶ ἵππων καὶ ῥεδῶν καὶ σωμάτων, καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

Αποκ. 18,13

Κανείς πλέον δεν αγοράζει κανέλλαν και άμωμον (πολύτιμον αρωματώδες φυτόν) και θυμιάματα και μύρον και λιβάνι και οἶνον και έλαιον και σεμιγδάλι και σῖτον και κτήνη και πρόβατα και φορτίον ἵππων και τετρατρόχων αμαξών και σωμάτων, που πωλούν οι σωματέμποροι, όπως και άλλους ζωντανούς ανθρώπους.

Αποκ. 18,14

καὶ ἡ ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπώλετο ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ εὐρήσεις.

Αποκ. 18,14

Και τα οπωρικά, που επιθυμούσε η ψυχή σου, εχάθηκαν πλέον από σε και όλα τα λιπαρά και τα πολυδάπανα και τα νόστιμα έφυγαν από σε και δεν θα τα εύρης πλέον.

Αποκ. 18,15

οἱ ἔμποροι τούτων, οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς κλαίοντες καὶ πενθοῦντες,

Αποκ. 18,15

Οι έμποροι όλων αυτών των ειδών, που επλούτησαν από την καταστροφείσαν πόλιν, θα σταθούν μακριά φοβούμενοι και τρέμοντες τον βασανισμόν της και θα κλαίουν και θα πενθούν

Αποκ. 18,16

λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

Αποκ. 18,16

λέγοντες· “αλοίμονον, αλλοίμονον, η πόλις η μεγάλη, που είχεν ενδυθή σαν βασίλισσα πολύτιμον βύσσινον ένδυμα και πορφυρούν και κόκκινον και ήτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσά στολίδια και πολύτιμον λίθον

και μαργαριτάρια, αλλοίμονον, διότι έξαφνα μέσα εις μίαν ώραν ερημώθηκε ο τόσοσ μεγάλος και πολύτιμος πλούτος της”.

Αποκ. 18,17 και πᾶς κυβερνήτης και πᾶς ὁ ἐπὶ τόπον πλέων, και ναῦται και ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν,

Αποκ. 18,17 Και κάθε κυβερνήτης πλοίου και καθένας, που πλέει στον τόπον της αμαρτωλού Βαβυλώνας, και οι ναῦται και ὅσοι ἐργάζονται εις την θάλασσαν ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρυά

Αποκ. 18,18 και ἔκραζον βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ;

Αποκ. 18,18 και βλέποντες τον καπνὸν της πυρκαϊᾶς της ἔκραζαν, λέγοντες· “ποία ἄλλη πόλις της οικουμένης ἦτο ὁμοία με την πόλιν αὐτὴν την μεγάλην;”

Αποκ. 18,19 και ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν και ἔκραζον κλαίοντες και πενθοῦντες, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ἧ ἔπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ θαλάσση ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς· ὅτι μιᾶ ὥρα ἠρημώθη.

Αποκ. 18,19 Και ἀπὸ την μεγάλην των θλίψιν ἐρριψαν χῶμα ἐπάνω εις τα κεφάλια των και ἔκραζαν κλαίοντες και πενθοῦντες και λέγοντες· “αλλοίμονον, αλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, μέσα εις την ὁποίαν ἐπλούτησαν ἀπὸ την ακριβὴ πώλησιν των ἐμπορευμάτων των ὅλοι ὅσοι εἶχαν τα πλοῖα εις την θάλασσαν και ἔκαμαν μεταφορὰς και ἐμπόρια! Αλλοίμονον, διότι μέσα εις μίαν ὥραν ερημώθηκε”.

Αποκ. 18,20 Εὐφραίνου ἐπ’ αὐτῇ, οὐρανέ, και οἱ ἅγιοι και οἱ ἀπόστολοι και οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.

Αποκ. 18,20 Και ο ἄγγελος ἐστράφη τώρα προς τον ουρανὸν και ἐφώνηξε με χαρούμενην φωνήν· “εὐφραίνου δια την δικαίαν καταστροφὴν της αμαρτωλῆς πόλεως, ουρανέ και οι ἅγιοι που υπάρχουν στον ουρανὸν και οι ἀπόστολοι και οι προφῆται, διότι ἔκρινε και ἐδίκασεν ο Θεὸς την αμαρτωλὴν πόλιν, και ἡ τιμωρία της εἶναι ἀπόδοσις δικαιοσύνης δια τους διωγμούς, που ἔκαμε ἐναντίον σας, και δια το αἷμα σας, που ἔχυσε”.

Αποκ. 18,21 Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν και

ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων· οὕτως ὀρμήματι βληθήσεται Βαβυλῶν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔτι.

Αποκ. 18,21 Καὶ ἓνας δυνατός ἀγγελος εσῆκωσε ἓνα μέγαλον, βαρύν λίθον σαν μυλόπετραν καὶ τον ἔρριψε με ὀρμήν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγων· “με τέτοια ὀρμή θα κτυπηθῆ ἡ Βαβυλῶν, ἡ πόλις ἡ μεγάλη καὶ δεν θα υπάρξη πλέον”.

Αποκ. 18,22 καὶ φωνὴ κιθαρωδῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιστῶν οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἓν σοὶ ἔτι, καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ μὴ εὐρεθῆ ἓν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἓν σοὶ ἔτι,

Αποκ. 18,22 Καὶ φωνὴ κιθαρωδῶν καὶ μουσικῶν καὶ ἐκεῖνων που παίζου ἀυλόν, καὶ φωνὴ σαλπικτῶν δεν θ' ἀκουσθῆ πλέον μέσα εἰς τὴν περιοχὴν σου. Καὶ κανένας τεχνίτης κάθε τέχνης δεν θα εὐρεθῆ πλέον ἀνάμεσα εἰς σε καὶ ἡ βοή μύλου δεν θα ἀκουσθῆ πλέον εἰς τὰ ἐρείπιά σου.

Αποκ. 18,23 καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῆ ἓν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἓν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροὶ σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, ὅτι ἓν τῆ φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη,

Αποκ. 18,23 Καὶ φως λύχνου δεν θα φανῆ εἰς τὰ χαλάσματά σου καὶ χαρμόσυνος φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης δεν θα ἀκουσθῆ στον τόπον σου. Διότι οἱ ἀπληστοὶ ἔμποροὶ σου, οἱ πλουτοκράται καὶ ἐκμεταλευταί, ἦσαν οἱ κύριοι καὶ οἱ δυνάσται τῆς οἰκουμένης· διότι με τὰ μαγικά σου φάρμακα καὶ τὰς ἀμαρτωλὰς γοητείας σου ἐπλανήθησαν καὶ παρεσύρθησαν εἰς τὴν ἐξαχρείωσιν ὅλα τὰ ἔθνη.

Αποκ. 18,24 καὶ ἓν αὐτῆ αἵματα προφητῶν καὶ ἀγίων εὐρέθη καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 18,24 Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀμαρτωλὴν Βαβυλῶνα εὐρέθησαν αἵματα προφητῶν καὶ ἀγίων καὶ ὄλων τῶν μαρτύρων, που δια τὴν πίστιν τοῦ Ἀρνίου ἐσφάγησαν εἰς τὴν γην.

Ἡ πτώση τῆς Βαβυλώνας

Αποκ. 19,1 Μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς φωνὴν μεγάλην ὄχλου πολλοῦ ἓν τῶ οὐρανῶ λεγόντων· ἀλληλουῖα· ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,

Αποκ. 19,1 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἤκουσα σαν φωνὴν μεγάλην λαοῦ

πολλού, των στον ουρανό αγγέλων και αγίων, που έλεγαν· “αλληλούϊα (=αινεείτε τον Κυριον)· η σωτηρία και η δόξα και η δύναμις είναι του Θεού μας και από εκείνον χορηγείτε.

Αποκ. 19,2 **ὅτι ἀληθινὰ καὶ δίκαια αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἣτις διέφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς.**

Αποκ. 19,2 **Ὅτι εἶναι δοξασμένος πάντοτε, διότι εἶναι ἀληθινὰ καὶ δίκαια αἱ κρίσεις καὶ αἱ αποφάσεις· διότι ἔκρινε καὶ κατεδίκησε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, (τὴν φαύλην Βαβυλῶνα), ἣ ὅποια διέφθειρε τὴν γῆν με τὴν φαυλότητά της, (κατεδίωκε τοὺς πιστοὺς) καὶ ὁ δίκαιος Θεὸς ἐξεδίκηθη τὸ αἷμα τῶν πιστῶν δούλων του, που ἐχύθη ἀπὸ τὸ χέρι της”.**

Αποκ. 19,3 **καὶ δευτέρον εἶρηκαν· ἀλληλούϊα· καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.**

Αποκ. 19,3 **Καὶ δια δευτέραν φοράν εἶπαν· “ἀλληλούϊα· καὶ ὁ καπνὸς ἀπὸ τοῦ καταστρεπτικοῦ πυρ, που τὴν ἐρήμωσε ὀριστικῶς, ἀνεβαίνει στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων”.**

Αποκ. 19,4 **καὶ ἔπασαν οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ λέγοντες· ἄμήν, ἀλληλούϊα.**

Αποκ. 19,4 **Καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔπασαν με ἀέραντον σεβασμὸν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν δίκαιον Θεόν, τὸν καθημένον ἐπάνω στὸν θρόνον λέγοντες. “Ἀμήν, ἀλληλούϊα”.**

Το γαμήλιο τραπέζι του Αρνίου

Αποκ. 19,5 **καὶ φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε λέγουσα· αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.**

Αποκ. 19,5 **Καὶ φωνὴ ἀγγέλων, τῶν περιστοιχούντων τὸν Θεόν, ἐβγήκε ἀπὸ τοῦ θρόνου, λέγουσα· “αινεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν ὅλοι οἱ δούλοι αὐτοῦ καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι”.**

Αποκ. 19,6 **Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.**

- Αποκ. 19,6** Και ήκουσα σαν φωνήν πλήθους λαού και σαν βοήν πολλών υδάτων, που πίπτουν εις μεγάλους καταρράκτας, και σαν κρότους ισχυρών βροντών, που έλεγαν· “αλληλούϊα, διότι εβασίλευσε Κυριος ο Θεός, ο παντοκράτωρ.
- Αποκ. 19,7** χαίρωμεν και άγαλλιώμεθα και δῶμεν τήν δόξαν αύτῶ, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου και ἡ γυνή αύτοῦ ἠτοιμάσεν ἑαυτήν.
- Αποκ. 19,7** Ας χαίρωμεν και ας ευφραινώμεθα και ας δώσωμεν εις αυτόν δόξαν, διότι ἦλθεν ο καιρός να γίνη ο γάμος του Αρνίου (του Χριστού, του ουρανίου νυμφίου) και η γυναίκα του (η πνευματική νύμφη, η Εκκλησία) έχει ετοιμάσει τον ευατόν της”.
- Αποκ. 19,8** και ἐδόθη αύτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον λαμπρόν καθαρόν· τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων ἐστί.
- Αποκ. 19,8** Και ἐδόθη εις αυτήν από τον Θεόν να ενδυθῆ λαμπρόν, ολοκάθαρον βύσσινον ιμάτιον, διότι το βύσσινον ένδυμα είναι αι αρεταί των πιστών, αι οποίαι αποτελούν ολόλαμπρον στόλισμα της θριαμβευούσης εις ουρανούς Εκκλησίας.
- Αποκ. 19,9** Καὶ λέγει μοι· γράψον, μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. και λέγει μοι· οὔτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ εἰσι.
- Αποκ. 19,9** Και εν συνεχεία μου εἶπεν ο άγγελος· “γράψε· μακάριοι και τρισευτυχισμένοι είναι οι προσκεκλημένοι στο βασιλικόν δείπνον του γάμου του Αρνίου”. Και μου εἶπεν ακόμη· “αυτοί οι λόγοι, που αναφέρονται εις την ατελείωτον μακαριότητα των πιστών μετά του Χριστού, είναι αληθινοί, λόγοι αυτού του Θεού”.
- Αποκ. 19,10** Καὶ ἔπεσα ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αύτοῦ προσκυνῆσαι αύτῶ. και λέγει μοι· ὄρα μή· σύνδουλός σου εἰμι και τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τήν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ ἐστί τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.
- Αποκ. 19,10** Και ἔπεσα εμπρός εις τα πόδια του αγγέλου, δια να τον προσκυνήσω. Και μου εἶπε· “πρόσεχε μη κάμης κάτι τέτοιο· εἰμαι και εγώ σύνδουλός σου και ένας από τους αδελφούς σου, που έλαβαν και κρατούν την ομολογίαν και μαρτυρίαν της πίστεώς των στον Ιησούν Χριστόν.

Τον Θεόν προσκύνησε· διότι η προαγγελία, που σου έκαμα εγώ περί αυτών που θα γίνουν στο μέλλον, δεν προέρχεται από εμέ, αλλά δίδεται ως προφητικόν χάρισμα από την μαρτυρίαν και ομολογίαν της πίστεως προς τον Ιησούν”.

Ο καβαλάρης και το άσπρο άλογο

- Αποκ. 19,11** Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἀνεωγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ’ αὐτόν, καλούμενος πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ·
- Αποκ. 19,11** Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ανοικτόν. Καὶ ἰδοὺ ἕνας ἵππος λευκός καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς αὐτόν ἐκαλεῖτο ἀξιόπιστος κατὰ πάντα καὶ ἀληθινός, καὶ κρίνει καὶ δικάζει με δικαιοσύνην καὶ πολεμεῖ με ἀκατανίκητον δύναμιν.
- Αποκ. 19,12** οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλόξ πυρός, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλὰ, ἔχων ὀνόματα γεγραμμένα, καὶ ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός,
- Αποκ. 19,12** Τα δε μάτια του είναι σαν φλόγα φωτιάς, (ὥστε τίποτε να μη μένη ἀφανές καὶ κρυμμένον ἐνώπιόν του, να εἶναι δε φως δια τοὺς δικαίους καὶ πυρ καταστρεπτικόν δια τοὺς ἀμαρτωλοὺς). Καὶ, διότι εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, φέρει ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του διαδήματα πολλὰ, που ἔχουν ὀνόματα πολλὰ, δια να φανερώνουν τα ἀναρίθμητα αὐτοῦ βασιλικά προσόντα καὶ προνόμια. Καὶ ἔχει ἀκόμη καὶ ἕνα ὄνομα γραμμένον, το ὁποῖον κανένας ἄλλος δεν γνωρίζει εἰς ὅλον το βάθος καὶ πλάτος παρά μόνον αὐτός, (διότι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπειροτέλειον αὐτοῦ θεότητα).
- Αποκ. 19,13** καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον ἐν αἵματι, καὶ κέκληται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὃ λόγος τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 19,13** Καὶ ἔχει ἐνδυθὴ ἱμάτιον βαμμένον με αἷμα (με το ἰδικόν του αἷμα, το ὁποῖον ἔχυσε ἐπάνω στον σταυρόν) καὶ το ὄνομά του ἔχει κληθῆ προαιωνίως “ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ”.
- Αποκ. 19,14** καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐπὶ ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καθαρόν.
- Αποκ. 19,14** Καὶ τα ἐπουράνια στρατεύματα τον ἀκολουθοῦσαν ὡς Κυρίον τῶν δυνάμεων ἐπάνω εἰς λευκοὺς ἵππους καὶ ἦσαν ὅλοι ἐνδεδυμένοι με ολόλευκον, κατακάθαρον

βύσσινον ένδυμα.

Αποκ. 19,15 καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα δίστομος, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάσῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

Αποκ. 19,15 Και από το στόμα του εξέρχεται ο αληθινός και παντοδύναμος λόγος του, σαν δίκοπο κοφτερό μαχαίρι, δια να κτυπήσῃ με την δύναμιν του προστάγματός του ὅλα τα ἔθνη. Και αὐτός θα ποιμάνῃ τους λαοὺς με ῥάβδον σιδηράν, με ἀπεριόριστον δύναμιν και ἐξουσίαν. Και αὐτὸς πατεῖ στον ληνὸν της ἀκατανικήτου δικαίας ὀργῆς του Θεοῦ, του παντοκράτορος, (δια να τιμωρῇ ἐν ὀνόματι του Πατρὸς τους ἐσκληρυμένους εἰς τὴν ἀμαρτίαν των ἀσεβεῖς).

Αποκ. 19,16 καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον, βασιλεὺς βασιλέων καὶ κύριος κυρίων.

Αποκ. 19,16 Και ἐπάνω στο ένδυμά του, στο μέρος όπου αὐτό καλύπτει τον μηρόν του, εἶναι γραμμένον το ὄνομα “βασιλεὺς βασιλέων και κύριος κυρίων”.

Αποκ. 19,17 Καὶ εἶδον ἓνα ἄγγελον ἐστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ, καὶ ἔκραξεν ἐν φωνῇ μεγάλη λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετομένοις ἐν μεσουρανήματι· δεῦτε συνάχθητε εἰς τὸ δεῖπνον τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ,

Αποκ. 19,17 Και εἶδα ἓνα ἄγγελόν που ἐστέκετο με θείαν λαμπρότητα ψηλά στον ἡλίον, και ο οποίος ἔκραξε με φωνήν μεγάλην, διατάσσων και λέγων εἰς ὅλα τα ὀρνεα, που πετοῦν εἰς τα μεσουράνια· “ελάτε, μαζευθήτε στο μεγάλο δεῖπνο της ὀργῆς του Θεοῦ,

Αποκ. 19,18 ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων καὶ σάρκας χιλιάρχων καὶ σάρκας ἰσχυρῶν καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ’ αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, καὶ μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

Αποκ. 19,18 δια να φάγετε σάρκας ἀσεβῶν βασιλέων και σάρκας χιλιάρχων και σάρκας ἰσχυρῶν και σάρκας ἵππων και ἐκείνων, που κάθηνται ἐπάνω στους ἵππους, και σάρκας ὀλων, ἐλευθέρων και δούλων και μικρῶν και μεγάλων, ὀλων ἐκείνων που υπεδουλώθησαν και ἐπροσκύνησαν το θηρίον”.

Αποκ. 19,19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ

στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.

Αποκ. 19,19 Και εἶδα το θηρίον, τον αντίχριστον, και τους ασεβείς βασιλείς της γης και τα στρατεύματά των συναθρισμένα δια να κάμουν πόλεμον εναντίον του καθημένου επάνω στον λευκόν ἵππον και εναντίον της ουρανίας στρατιάς του.

Αποκ. 19,20 καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν θείῳ.

Αποκ. 19,20 Και ἐπιάσθηκε αιχμάλωτον το θηρίον και μαζή με αυτό ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είχε κάμει τα παραπλανητικά σατανικά θαύματα εμπρός εις αυτό, με τα οποία ἐξηπάτησε και παρεπλάνησε αυτούς, που ἐδέχθησαν την χαραγμένην σφραγίδα του θηρίου και προσκυνούν σαν Θεόν την εικόνα του. Ζωντανοί ἐρρίφθησαν και οι δύο εις την λίμνην της φωτιάς, που καίεται συνεχώς και ακαταπαύστως με θειάφι.

Αποκ. 19,21 καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, τῇ ἐξελεύσῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

Αποκ. 19,21 Και οι υπόλοιποι εφονεύθησαν σαν με ρομφαίαν από το παντοδύναμον πρόσταγμα, που ἐβγήκε από το στόμα του Χριστοῦ, του καθημένου επάνω στον λευκόν ἵππον. Και ὅλα τα ὄρνεα ἐχορτάσαν από τας σάρκας των ἐξολοθρευθέντων ἐχθρῶν του Μεσσίου.

Η χιλιετής βασιλεία του Χριστοῦ

Αποκ. 20,1 Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καὶ ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Αποκ. 20,1 Και εἶδα ἄγγελον να κατεβαίνει από τον ουρανό, να κρατῆ το κλειδί της ἀβύσσου του Αδου και να ἔχη επάνω στο χέρι του μια μεγάλη αλυσίδα.

Αποκ. 20,2 καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶ Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην, καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη,

- Αποκ. 20,2** Και συνέλαβε τον δράκοντα, τον αρχαίον όφιν, που παρέσυρε εις την αμαρτίαν τους πρωτοπλάστους, και ο οποίος είναι ο διάβολος και ο σατανάς που έχει ως έργον του να συκοφαντή τον Θεόν και να παρασύρη εις την πλάνην την οικουμένην. Και τον έδεσε, δια να μένη αιχμάλωτος και ανίκανος να βλάψη επί ωρισμένην χρονικήν περίοδον, που συμβολίζεται με χίλια έτη.
- Αποκ. 20,3** καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανᾷ ἔτι τὰ ἔθνη, ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον.
- Αποκ. 20,3** Και τον έρριψεν εις την άβυσσον του Αδου και έκλεισε και εσφράγισε ασφαλώς την σκοτεινήν φυλακήν επάνω από αυτόν, δια να μη παρασύρη πλέον εις τας πλάνας τα έθνη, μέχρις ότου συμπληρωθούν τα χίλια έτη. Μετά ταύτα πρέπει, σύμφωνα με την βουλήν του Θεού, να λυθή και να απολυθή αυτός δι' ολίγον χρόνον.
- Αποκ. 20,4** Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθησαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρῖμα ἐδόθη αὐτοῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη·
- Αποκ. 20,4** Και είδα θρόνους και εκάθισαν επάνω εις αυτούς οι Απόστολοι, όπως τους είχεν υποσχεθή ο Χριστός, και οι άγιοι. Και εδόθη εις αυτούς από τον Θεόν δικαστική εξουσία. Και είδα τας ψυχάς αυτών, που είχαν πελεκηθή με τσεκούρια και θανατωθή με βασανιστικόν τρόπον δια την μαρτυρίαν και την ομολογίαν της πίστεώς των στον Ιησούν και δια τον λόγον του Θεού, και οι οποίοι δεν επροσκύνησαν το θηρίον ούτε την εικόνα αυτού, και δεν εδέχθησαν να πάρουν το χάραγμα της σφραγίδος του επάνω εις τα μέτωπά των και επάνω στο χέρι των. Και αυτοί έζησαν και εβασίλευσαν και εδοξάσθησαν μαζί με τον Χριστόν κατά το διάστημα αυτό, που

συμβολίζεται με τα χίλια έτη.

Αποκ. 20,5 καὶ οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη. αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

Αποκ. 20,5 Οἱ δε υπόλοιποι ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἀμετανόητοι, δὲν ἀνέζησαν κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, μέχρις ὅτου συμπληρωθούν τα χίλια ἔτη. Αὐτὴ ἡ ἀναβίωσις τῶν δικαίων δια τα χίλια αὐτὰ ἔτη, εἶναι ἡ πρώτη ἀνάστασις.

Αποκ. 20,6 μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῆς πρώτης· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη.

Αποκ. 20,6 Μακάριος καὶ ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος που θα ἔχη μέρος εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτήν, τὴν πρώτην ἀνάστασιν. Ἐπάνω εἰς αὐτοὺς δὲν ἔχει καμμίαν ἐξουσίαν ὁ δεύτερος θάνατος, (ὁ πλήρης δηλαδὴ καὶ αἰώνιος χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ), ἀλλὰ θα εἶναι ἱερεῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ θα βασιλεύσουν μαζὴ με τὸν Χριστόν ἐπὶ χίλια ἔτη.

Ἡ τελικὴ ἥττα τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν ἐθνῶν τοῦ

Αποκ. 20,7 Καὶ ὅταν τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ,

Αποκ. 20,7 Καὶ ὅταν συμπληρωθῆ ἡ μακρὰ περίοδος, που συμβολίζεται με τα χίλια ἔτη, θα λυθῆ ὁ σατανᾶς ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ·

Αποκ. 20,8 καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γῶγ καὶ τὸν Μαγῶγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

Αποκ. 20,8 καὶ θα βγῆ, δια να πλανῆσῃ τα ἀγρία ἔθνη, τα ὁποῖα μακρὰν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς θα ζοῦν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, καὶ τα ὁποῖα συμβολίζονται ἀπὸ τοῦ Γῶγ, τοῦ σκληροῦ βασιλέα, καὶ τοῦ Μαγῶγ, τοῦ βάρβαρου καὶ ἀγρίου λαοῦ τοῦ. Αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους καὶ αἰμοχαρεῖς, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς θα εἶναι σαν τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, θα τοὺς συγκεντρώσῃ ὁ σατανᾶς, δια να πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ.

Αποκ. 20,9 καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλευσαν

τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἠγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς·

Αποκ. 20,9

Και ανέβησαν, πράγματι, οἱ λαοὶ αὐτοὶ καὶ κατέκλυσαν τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ περιεκύκλωσαν τὴν παράταξιν τῶν ἁγίων καὶ τὴν ἠγαπημένην πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν νέαν Σιών, τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν. Καὶ κατέβηκε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς κατέφαγε.

Αποκ. 20,10

καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου, ὅπου καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 20,10

Και ὁ διάβολος, που τοὺς παραπλανοῦσε στο ψεῦδος καὶ εἰς τὴν κακίαν, ἐρίφη εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιάς καὶ τοῦ θειαφιοῦ, ὅπου ἦσαν τὸ θηρίον, δηλαδή ὁ ἀντίχριστος, καὶ ὁ ψευδοπροφήτης. Καὶ θα βασανισθοῦν ἐκεῖ ἀκατάπαυστα ἡμέραν καὶ νύκτα στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἡ τελικὴ κρίση

Αποκ. 20,11

Καὶ εἶδον θρόνον μέγαν λευκὸν καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτῷ, οὗ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, καὶ τόπος οὐχ εὐρέθη αὐτοῖς.

Αποκ. 20,11

Καὶ εἶδα θρόνον μέγαν, ολόλευκον, καὶ ἐκείνον, που ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτόν, τὸν Χριστόν, καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ ἔφυγε καὶ ἐσχάθη ἡ φθαρτὴ οὐσία καὶ τὸ προσωρινὸν σχῆμα τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ δὲν εὐρέθη τόπος καὶ τρόπος διὰ τὴν παλαιάν τῶν ὑπόστασιν, (διότι ὁ Χριστὸς θα ἀναδημιουργοῦσε τώρα νέους οὐρανοὺς καὶ νέαν γῆν).

Αποκ. 20,12

καὶ εἶδον τοὺς νεκρούς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ βιβλία ἠνοίχθησαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοίχθη, ὃ ἐστὶ τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

Αποκ. 20,12

Καὶ εἶδα τοὺς νεκρούς τῶν αἰώνων, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, νὰ στέκωνται ἐμπρὸς στὸν θρόνον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ εἶδα ὅτι ἠνοίχθησαν βιβλία, που

είχαν γραμμένες τας πράξεις των ανθρώπων. Και άλλο βιβλίο ηνοιχθη, το οποίον είναι το βιβλίον της ζωής, διότι εις αυτό είναι γραμμένοι όσοι θα κληρονομήσουν την αιωνίαν ζωήν. Και από όσα είναι γραμμένα μέσα εις τα βιβλία εκρίθησαν όλοι οι νεκροί, σύμφωνα με τα έργα των.

Αποκ. 20,13 και ἔδωκεν ἡ θάλασσα τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἔδωκαν τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

Αποκ. 20,13 Και ἔδωσεν ἡ θάλασσα τοὺς νεκρούς, που εἶχαν πνιγὴ εἰς αὐτήν· καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἀδης ἔδωσαν, ἐπίσης, ὅλους τοὺς νεκρούς. Καὶ ἐκρίθησαν ὁ καθένας σύμφωνα με τὰ ἔργα των.

Αποκ. 20,14 καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτος ὁ θάνατος ὁ δεύτερός ἐστιν.

Αποκ. 20,14 Και τότε ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἀδης ἐρρίφθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός, (δια νὰ μὴ ἐξέλθουν ποτέ πλέον ἀπὸ ἐκεῖ. Θα ἔχουν καταργηθῆ δια παντός). Αὐτός εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος, ὁ αἰώνιος δηλαδὴ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ φρικτὴ καὶ ατελείωτος κόλασις.

Αποκ. 20,15 καὶ εἶ τις οὐχ εὐρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.

Αποκ. 20,15 Και ὁποῖος δὲν εὐρέθηκε γραμμένος στο βιβλίον τῆς ζωῆς ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιάς.

Ο καινούργιος ουρανός και η καινούργια γη

Αποκ. 21,1 Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι.

Αποκ. 21,1 Και εἶδα νέον οὐρανόν καὶ νέαν γην, διότι ὁ πρῶτος οὐρανός καὶ ἡ πρώτη γη, με τὴν οὐσίαν καὶ τὴν μορφήν που εἶχαν, σαν φθαρτοὶ καὶ ἀστατοὶ που ἦσαν, ἐφυγαν. Καὶ ἡ θάλασσα, σύμβολον τῆς χαώδους καταστάσεως που εἶχεν ἐπικρατήσει εἰς τὴν οἰκουμένην ἐξ αἰτίας τῆς αμαρτίας, δὲν ὑπάρχει πλέον.

Αποκ. 21,2 καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἰερουσαλὴμ καινήν εἶδον καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἠτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

- Αποκ. 21,2** Και είδα την πόλιν την αγίαν, την Ιερουσαλήμ, την θριαμβεύουσαν και ένδοξον Εκκλησίαν, νέαν και αυτήν, να κατεβαίνει από τον ουρανόν, από τον Θεόν, ετοιμασμένη και στολισμένη σαν νύμφη δια τον άνδρα της, τον Χριστόν.
- Αποκ. 21,3** καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσῃ μετ’ αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ’ αὐτῶν ἔσται,
- Αποκ. 21,3** Και ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τον ουρανόν να λέγη “ἰδοὺ, αὐτὴ εἶναι ἡ αἰωνία καὶ ἀληθινὴ σκηνή, ὅπου θα συγκατοικῇ ὁ Θεός με τους δικαίους ἀνθρώπους. Καὶ θα κατοικήσῃ μαζὴ με αὐτούς, καὶ αὐτοὶ θα εἶναι λαὸς ἰδικός του καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός θα εἶναι μαζὴ των.
- Αποκ. 21,4** καὶ ἐξαλείψει ἀπ’ αὐτῶν ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.
- Αποκ. 21,4** Και θα εξαφανίσῃ ὁ Θεός ἀπὸ τα μάτια των κάθε δάκρυ (διότι δεν θα ἔχουν πλέον καμμίαν θλίψιν καὶ κανένα πόνον) καὶ ὁ θάνατος δεν θα υπάρξῃ πλέον, οὔτε πένθος οὔτε θρηνώδης κραυγὴ οὔτε πόνος θα υπάρξῃ πλέον. Διότι αὐτοὶ προηγουμένοι θλίψεις καὶ κακοπάθειαι ἐπέρασαν πλέον δια παντός).
- Αποκ. 21,5** Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ· ἰδοὺ καινὰ ποιῶ πάντα. καὶ λέγει μοι· γράψον, ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ εἰσι.
- Αποκ. 21,5** Και εἶπεν ὁ Θεός, που κάθηται ἐπάνω στον θρόνον· “ἰδοὺ, κάμνω τα πάντα νέα”. Καὶ μου εἶπε· “γράψε αὐτὰ που ἤκουσες, διότι οἱ λόγοι αὐτοὶ εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ ἀληθινοί”.
- Αποκ. 21,6** καὶ εἶπέ μοι· γέγονεν. ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν.
- Αποκ. 21,6** Και μου εἶπε· “ἔχουν γίνῃ ὅλα νέα, ὅπως υπεσχέθην καὶ διέταξα. Εγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, που κλείω στον εαυτόν μου ὅλην τὴν δημιουργίαν, τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν της. Εγὼ, εἰς ἐκεῖνον που διψά τὴν δικαιοσύνην, τὴν εἰρήνην, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, θα του δώσω δωρεάν ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῆς αἰωνίου ζωῆς.

- Αποκ. 21,7** ὁ νικῶν, ἔσται αὐτῷ ταῦτα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς καὶ αὐτὸς ἔσται μοι υἱός.
- Αποκ. 21,7** Ο νικητὴς στον αγώνα της πίστεως και της αρετῆς θα αποκτήσῃ τα αγαθὰ αὐτά, και θα εἶμαι δι' αὐτὸν Θεός και αὐτός θα εἶναι δι' ἐμέ υἱός.
- Αποκ. 21,8** τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένη ἐν πυρὶ καὶ θείῳ, ὃ ἔστιν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος.
- Αποκ. 21,8** Εἰς δε τους δειλοὺς, που υπεδουλώθησαν στον αντίχριστον και την αμαρτίαν, και στους ἀπίστους και στους βδελυροὺς και ακαθάρτους δια την αποκρουστικὴν φαυλότητα των, και στους φονεῖς και τους πόρνους και τους μάγους και τους εἰδωλολάτραις και εἰς ὄλους, που υπεδουλώθησαν θεληματικὰ στο ψεύδος και την κακίαν, επιφυλάσσεται αἰώνιος τόπος καταδίκης των μέσα εἰς την λίμνην, που καίεται ακατάπαυστα με φωτιά και θειάφι. Και αὐτός εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος”, (ο οριστικὸς δηλαδή και αμετάκλητος χωρισμὸς των ἀπὸ τον Θεόν και ἡ αἰωνία των καταδίκη εἰς την κόλασιν).

Ἡ νέα Ἱερουσαλήμ

- Αποκ. 21,9** Καὶ ἦλθεν εἷς τῶν ἐπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἐπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας τῶν ἐπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ λέγων· δεῦρο δείξω σοὶ τὴν νύμφην τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρνίου.
- Αποκ. 21,9** Και ἦλθεν ἓνας ἀπὸ τους ἐπτὰ ἀγγέλους, που εἶχαν τὰς ἐπτὰ φιάλας τὰς γεμάτας ἀπὸ τὰς ἐπτὰ τελευταίας πληγὰς, και ωμίλησε μαζί μου, λέγων. “ἐλα, να σου δείξω τὴν νύμφην, τὴν γυναῖκα του Ἀρνίου, τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν”.
- Αποκ. 21,10** καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύματι ἐπ' ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ,
- Αποκ. 21,10** Με ἐπήρε και με μετέφερε με το πνεῦμα μου ἐν ἐκστάσει εἰς ὄρος μέγα και ὑψηλόν και ἀπὸ ἐκεῖ μου ἔδειξε τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ, τὴν βασιλείαν των ουρανών, που εἶχεν ετοιμάσει ὁ Θεός, να κατεβαίνη ἀπὸ τον ουρανόν.
- Αποκ. 21,11** ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος

λίθω τιμιωτάτω, ὡς λίθω ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι·

Αποκ. 21,11

Και εἶχε την ἀπερίγραπτον δόξαν του Θεοῦ. Το φως και η λαμπρότης, που ἀπήστραπτε εις αὐτήν, ὡμοίαζε με πολυτιμότετον λίθον· ἦτο σαν διαμάντι κρυσταλλένιο.

Αποκ. 21,12

ἔχουσα τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλόν, ἔχουσα πυλῶνας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἃ ἔστιν ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

Αποκ. 21,12

Και εἶχεν ολόγυρα μεγάλο και ὑψηλόν τεῖχος (δια να συμβολίζεται η ἀπόλυτος πλέον ἀσφάλειά της), ευρύχωρες και μεγάλες πύλες δώδεκα, κατὰ τον ἀριθμόν των δώδεκα φυλῶν του νέου Ἰσραήλ της χάριτος, και δώδεκα ἀγγελοι ἦσαν εις τας πύλας αὐτάς, ἐπάνω εις τας ὁποίας εἶχαν ἐπιγραφὴ ὀνόματα, τα ὀνόματα των δώδεκα φυλῶν, των ἀπογόνων του Ἰσραήλ.

Αποκ. 21,13

ἀπ' ἀνατολῶν πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ βορρᾶ πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ νότου πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ δυσμῶν πυλῶνες τρεῖς.

Αποκ. 21,13

Και ὑπῆρχαν τρεις μεγαλοπρεπεῖς πύλες εις την ἀνατολικήν πλευράν του τεῖχους και τρεις εις την βορείαν και τρεις μεγαλοπρεπεῖς πύλες εις την νοτίαν και τρεις εις την δυτικήν πλευράν.

Αποκ. 21,14

καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 21,14

Και το τεῖχος της πόλεως εἶχε δώδεκα θεμέλια, και ἐπάνω εις αὐτά ἦσαν δώδεκα ὀνόματα, των δώδεκα ἀποστόλων του Ἀρνίου.

Αποκ. 21,15

Καὶ ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ εἶχε μέτρον κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν και τοὺς πυλῶνας αὐτῆς και τὸ τεῖχος αὐτῆς.

Αποκ. 21,15

Και ο ἀγγελος, που συνωμιλοῦσε μαζί μου, εἶχε ὡς μέτρον ἓνα χρυσὸ καλάμι (σύμβολον της δόξης αὐτοῦ και της πόλεως), δια να μετρήσῃ την πόλιν και τας πύλας και το τεῖχος της.

Αποκ. 21,16

καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς ὅσον καὶ τὸ πλάτος. καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν ἐν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίους δώδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἔστί.

Αποκ. 21,16

Και η πόλις εἶναι τετράγωνη (σύμβολον της

στερεότητός της) και το μήκος της είναι όσον και το πλάτος της. Και εμέτρησε την πόλιν με το χρυσό καλάμι και την ευρήκε να εκτείνεται εις δώδεκα χιλιάδες στάδια (δηλαδή δύο χιλιάδες διακόσια και πλέον χιλιόμετρα). Και το μήκος της και το πλάτος της και το ύψος της είναι ίσα.

Αποκ. 21,17 καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὃ ἐστὶν ἀγγέλου.

Αποκ. 21,17 Και εμέτρησε το ύψος του τείχους αυτής και ευρήκε τον συμβολικόν αριθμόν εκατόν σαράντα τέσσαρας πήχεις. Μετρημα που έκαμνε ο άγγελος με το συνιθισμένο ανθρώπινον μέτρον. (Η τεραστία έκτασις της λαμπροτάτης αυτής πόλεως μαρτυρεί την άνεσιν και την ανάπαυσιν, που θα έχουν οι κάτοικοί της).

Αποκ. 21,18 καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις, καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρὸν, ὅμοιον ὑάλῳ καθαρῷ.

Αποκ. 21,18 Και το οικοδομικόν υλικόν του τείχους της είναι διαμάντι, και ολόκληρος η πόλις από καθαρό χρυσάφι, που ακτινοβολεί σαν καθαρό γυαλί.

Αποκ. 21,19 οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος ἴασπις, ὁ δεῦτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών, ὁ τέταρτος σμάρραδος,

Αποκ. 21,19 Τα θεμέλια του τείχους της πόλεως είναι στολισμένα με κάθε πολύτιμον λίθον. Ο πρώτος θεμέλιός της είναι διαμάντι, ο δεύτερος ζαφείρι, ο τρίτος χαλκηδών, ο τέταρτος σμαράγδι,

Αποκ. 21,20 ὁ πέμπτος σαρδόνυξ, ὁ ἕκτος σάρδιον, ὁ ἑβδομος χρυσόλιθος, ὁ ὄγδοος βήρυλλος, ὁ ἕνατος τοπάζιον, ὁ δέκατος χρυσόπρασος, ὁ ἐνδέκατος ὑάκινθος, ὁ δωδέκατος ἀμέθυστος.

Αποκ. 21,20 ο πέμπτος σαρδόνυξ (πολύτιμος λίθος με χρώμα καστανοκόκκινον), ο εκτός κοκκινόχρωμος πολύτιμος λίθος, ο έβδομος χρυσόλιθος, ο όγδοος βήρυλλος (θαλασσόχρωμος πολύτιμος λίθος), ο ένατος τοπάζιον (πολύτιμος πρασινωπός λίθος), ο δέκατος χρυσοπράσινος, ο ενδέκατος υάκινθος (όμοιος με ζαφείρι) και ο δωδέκατος κοκκινωπός πολύτιμος αμέθυστος. (Και συμβολίζουν οι πολυτιμότετοι αυτοί λίθοι τας εξαιρέτους αρετάς των αγίων Αποστόλων).

Αποκ. 21,21 καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες δώδεκα μαργαρίται· ἀνὰ εἷς

ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἕξ ἑνὸς μαργαρίτου. καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως χρυσίον καθαρὸν ὡς ὕαλος διαυγής.

Αποκ. 21,21

Και οἱ δώδεκα πύλες τῆς πόλεως ἦσαν δώδεκα τεράστια μαργαριτάρια. Καθε μίᾱ ἀπὸ τὰς πύλας εἶχε κατασκευασθῆ ἀπὸ ἑνὸς τεράστιου πολυτιμώτατου μαργαριτάρου. Καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως ἦτο ολοκάθαρο χρυσάφι, σαν γυαλί διαφανές καὶ ακτινοβόλον.

Αποκ. 21,22

Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ναὸς αὐτῆς ἐστὶ, καὶ τὸ ἄρνιον.

Αποκ. 21,22

Καὶ ναὸν δεν εἶδα μέσα εἰς τὴν πόλιν. Καὶ τούτο, διότι ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ τὸ Ἄρνιον, εἶναι ὁ ἀπειροτέλειος καὶ ζων ναὸς τῆς πόλεως, ὥστε νὰ λατρεύωνται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

Αποκ. 21,23

καὶ ἡ πόλις οὐ χρειᾶν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης ἵνα φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἄρνιον.

Αποκ. 21,23

Καὶ ἡ πόλις δεν εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τοῦ ἡλίου οὐτε ἀπὸ τῆς σελήνης, διὰ νὰ τὴν φωτίζουν. Διότι ἡ ἀποστράπτουσα δόξα τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπλημμύριζεν στο φως, καὶ ἀκτινοβόλον λύχνον τῆς ἔχει τὸ Ἄρνιον.

Αποκ. 21,24

καὶ περιπατήσουσι τὰ ἔθνη διὰ τοῦ φωτὸς αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς αὐτήν,

Αποκ. 21,24

Καὶ τὰ ἔθνη, που ἦσαν ἄλλοτε εἰδωλολατρικά, πολίται τῶρα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, θὰ περιπατήσουν καὶ θὰ ζήσουν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ θεῖον τῆς φως. Καὶ οἱ λυτρωμένοι βασιλεῖς τῆς γῆς θὰ προσφέρουν εἰς τὴν πόλιν τὴν δόξαν τῶν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν.

Αποκ. 21,25

καὶ οἱ πυλώνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέρας· νῦξ γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ·

Αποκ. 21,25

Καὶ αἱ πύλαι αὐτῆς δεν θὰ κλεισθοῦν ποτέ κατὰ τὴν ἀτελείωτον ἡμέραν τῆς αἰωνιότητος, διότι νύκτα καὶ σκότος δεν θὰ υπάρχουν πλέον εἰς αὐτήν.

Αποκ. 21,26

καὶ οἴσουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἔθνῶν εἰς αὐτήν.

Αποκ. 21,26

Καὶ θὰ προσφέρουν εἰς αὐτήν τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἐθνῶν, που ἔχουν λυτρωθῆ διὰ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ.

Αποκ. 21,27

καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν πᾶν κοινὸν καὶ ὁ ποιῶν

βδέλυγμα καὶ ψεῦδος, εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 21,27

Και δεν θα εισέλθη ποτέ εις αυτήν τίποτε το ακάθαρτον· δεν θα εισέλθη εκείνος που έπραξε βδελυράς πράξεις η ο,τι άλλο υπαγορεύει το ψεύδος της πλάνης και της αμαρτίας. Εις αυτήν θα εισέλθουν μόνον όσοι είναι γραμμένοι στο βιβλίον της ζωής του Αρνίου.

Η νέα Ιερουσαλήμ

Αποκ. 22,1

Καὶ ἔδειξέ μοι ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 22,1

Και ο άγγελος μου έδειξε τον ποταμόν του ύδατος της ζωής, διαυγή και λαμπρόν σαν το κρύσταλλον, ο οποίος επήγαζε και εξεχύνετο από τον θρόνον της χάριτος του Θεού και του Αρνίου.

Αποκ. 22,2

ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ξύλον ζωῆς, ποιοῦν καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδούν τὸν καρπὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν.

Αποκ. 22,2

Και στο μέσον της πλατείας της πόλεως και του ποταμού, ποτιζόμενον απ' εδώ και απ' εκεί από τα ύδατα του ποταμού, υπήρχε το δένδρον της ζωής, το οποίον έκαμνε δώδεκα καρπούς· κάθε μήνα έδιδε τον καρπόν του, και τα φύλλα του δένδρου αυτού προορίζονται δια τους εθνικούς (που ερρύθμιζαν την ζωήν των σύμφωνα με τον νόμον της συνειδήσεως, διότι δεν είχαν γνωρίσει τον Χριστόν).

Αποκ. 22,3

καὶ πᾶν κατάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ

Αποκ. 22,3

Και δι' εκείνους που θα εισέλθουν εις την αγίαν πόλιν, δεν υπάρχει κανένας φόβος εξώσεώς των. Και ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου θα υπάρχη αιωνίως εις την πόλιν αυτήν, και οι δούλοι του Θεού θα τον λατρεύσουν,

Αποκ. 22,4

καὶ ὄψονταὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

Αποκ. 22,4

Και θα ίδουν το πρόσωπόν του, την δόξαν της θεότητος του, και θα φέρουν με χαράν το όνομά του

επάνω εις τα μέτωπά των (δια να δηλωθή έτσι, ότι ανήκουν εις αυτόν και μετέχουν ως ιδικοί του εις την θείαν του δόξαν).

Αποκ. 22,5 καὶ νῦν οὐκ ἔστι ἔτι, καὶ οὐ χρεία λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 22,5 Καὶ νύκτα δεν θα υπάρχη πλέον εκεί, ούτε και καμμία ανάγκη λύχνου και φωτὸς ηλίου, διότι Κυριος ο Θεός θα φωτίζει αὐτούς με το απρόσιτον υπέρλαμπρον αὐτοῦ φως, και θα βασιλεύσουν στους αἰῶνας των αἰώνων.

Ο ερχομός του Κυρίου

Αποκ. 22,6 Καὶ λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.

Αποκ. 22,6 Καὶ μου εἶπεν ὁ ἄγγελος· “ὅλοι αυτοί οἱ λόγοι, που περιέχονται στο βιβλίον, εἶναι ἀπολύτως ἀξιόπιστοι και ἀληθινοί. Καὶ Κυριος ὁ Θεός των ἀγγέλων και των προφητῶν ἔστειλε τον ἄγγελόν του να δείξη στους δούλους του, στους πιστούς δηλαδή της Εκκλησίας, εκείνα τα οποία, σύμφωνα με την θείαν βουλήν του, θα πραγματοποιηθούν σύντομα”.

Αποκ. 22,7 καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ. μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

Αποκ. 22,7 “Και ἰδοὺ, λέγει ὁ Χριστός, ἔρχομαι γρήγορα. Μακάριος εἶναι εκείνος, ὁ οποίος τηρεῖ τας προφητείας, που εἶναι γραμμένες στο βιβλίον τούτο”.

Αποκ. 22,8 Κάγῳ Ἰωάννης ὁ ἀκούων καὶ βλέπων ταῦτα. καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.

Αποκ. 22,8 Καὶ ἐγώ, που ἤκουσα και εἶδα ὅλα αυτά, εἶμαι ὁ Ἰωάννης. Καὶ ὅταν τα ἤκουσα και τα εἶδα, γεμάτος ἱερόν δέος και ευλάβειαν δι' αυτά, ἔπεσα να προσκυνήσω ἐμπρός εις τα πόδια του ἀγγέλου, που μου τα ἔδειχνε.

Αποκ. 22,9 καὶ λέγει μοι· ὄρα μή· σύνδουλός σου εἰμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

Αποκ. 22,9 Καὶ μου εἶπεν ὁ ἄγγελος· “πρόσεξε, μη κάμης κάτι τέτοιο· διότι ἐγώ εἶμαι σύνδουλος ἰδικός σου και των

προφητών και όλων εκείνων, οι οποίοι φυλάσσουν τα λόγια του βιβλίου τούτου. Τον Θεόν προσκύνησε”.

Αποκ. 22,10 Καὶ λέγει μοι· μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν.

Αποκ. 22,10 Καὶ μου εἶπεν ὁ Χριστός· “μὴ σφραγίσῃς, μὴ κρατήσῃς κρυμμένους καὶ μυστικούς τοὺς λόγους τῶν προφητειῶν, ποὺ περιέχονται στὸ βιβλίον τούτο, ἀλλὰ ἀνακοίνωσέ τοὺς καὶ διάδωσέ τοὺς· διότι ὁ καιρὸς τῆς πραγματοποιήσεώς τῶν πλησιάζει”.

Αποκ. 22,11 ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπαρὸς ῥυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι.

Αποκ. 22,11 (Ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ τοὺς δεχθῆ ἢ νὰ τοὺς ἀρνηθῆ. Θα βαστάσῃ δι' αὐτὸ τὴν εὐθύνην του). “Ὁ ἀδικός, ἀς ἐξακολουθήσῃ νὰ διαπράττῃ τὰς ἀδικίας καὶ ἀμαρτίας· ἐλεύθερος εἶναι. Ὁμοίως καὶ ὁ ἀκάθαρτος, ἀπὸ τὰ ρυπαρὰ ἔργα τῆς διαφθοράς του ἀς γίνῃ περισσότερο ρυπαρὸς, εἴαν αὐτὸ θέλῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ δίκαιος, ποὺ ἔχει δώσει τὴν θέλησίν του στὸ ἀγαθόν, ἀς πραγματοποιήσῃ περισσότερο δικαιοσύνην. Ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος, ἀς ἁγιασθῆ ἀκόμη περισσότερο.

Αποκ. 22,12 Ἴδου ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ’ ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἔσται αὐτοῦ.

Αποκ. 22,12 Ἴδου ἔρχομαι γρήγορα καὶ ἔχω μαζί μου τὸν μισθόν, διὰ νὰ ἀνταμείψω τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἐναρέτους σύμφωνα με τὰ ἔργα τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς καρδίας του.

Αποκ. 22,13 ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος.

Αποκ. 22,13 Εγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀπειροτελεία ὑπαρξίς, ὁ χωρὶς ἀρχὴν πρῶτος καὶ χωρὶς τέλος ἔσχατος. Εἶμαι ὁ αἰώνιος καὶ ἀναλλοίωτος, ἡ δημιουργικὴ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν πάντων καὶ ὁ ὑψίστος σκοπὸς αὐτῶν”.

Αποκ. 22,14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

Αποκ. 22,14 Καὶ ὁ ἄγγελος ἐπρόσθεσε· “Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ τηροῦν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ ἔχουν ἔτσι ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ δικαίωμα νὰ τρέφονται ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ νὰ εἰσέλθουν ἐλεύθερα ἀπὸ τὰς

πύλας εις την πόλιν του Θεού, εις την βασιλείαν των ουρανών.

Αποκ. 22,15 ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

Αποκ. 22,15 Ἐξω οἱ αδιάντροποι σαν τα σκυλιά καὶ οἱ ὁποῖοι κατατεμαχίζουν την Εκκλησίαν του Χριστοῦ· ἔξω οἱ μάγοι καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ κάθε ἕνας, που αρνεῖται την ἀλήθειαν, ἀγαπά δε καὶ ἀκολουθεῖ το ψεῦδος της ἀμαρτίας”.

Αποκ. 22,16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγὼ εἶμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος Δαυΐδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωῖνός.

Αποκ. 22,16 “Ἐγώ, ὁ Ἰησοῦς, ἔστειλα τὸν ἄγγελόν μου να κηρύξῃ καὶ μαρτυρήσῃ εις σας ὅλα αὐτά, που περιέχονται στο βιβλίον τούτο, δια να γίνουν γνωστά εις τὰς Εκκλησίας. Ἐγὼ εἶμι ἡ ρίζα του Δαυΐδ, ὁ γνήσιος αὐτοῦ ἀπόγονος καὶ κληρονόμος των θείων επαγγελιών. Ἐγὼ εἶμι τὸ λαμπρὸν ἀστὴρ της αὐγῆς, ὁ ἀνέσπερος ἥλιος της δικαιοσύνης, που χαρίζω τὴν ἀτελείωτον αἰωνίαν ἡμέραν”.

Αποκ. 22,17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· ἔρχου. καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω, καὶ ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

Αποκ. 22,17 Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ ἡ νύμφη- Εκκλησία λέγουσιν· “ἔλα, Νυμφίε ἔλα”. Καὶ καθένας, που ἀκούει τὰς προφητείας αὐτάς, ας εἴπῃ· “ἔλα, Νυμφίε, ἔλα”. Καὶ καθένας που διψᾷ τὸν Νυμφίον Χριστόν καὶ τὴν αἰωνίαν μακαριότητα ας ἐλθῇ· καὶ ὁποῖος θέλει, ας πάρῃ δωρεάν τὸ ὕδωρ της ζωῆς.

Επίλογος

Αποκ. 22,18 Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ’ αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·

Αποκ. 22,18 Ἐγώ, ὁ Ἰωάννης, ὁμολογῶ καὶ διαβεβαιῶνω καθένα, που ἀκούει τὰ λόγια των προφητειῶν του βιβλίου τούτου, ὅτι ἐάν κανεὶς προσθέσῃ εις αὐτά, θα προσθέσῃ ὁ Θεὸς ἐπάνω εις αὐτὸν τὰς πληγὰς καὶ τὰς τιμωρίας, που εἶναι γραμμένες στο βιβλίον τούτο.

Αποκ. 22,19 και εάν τις αφέλη από τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

Αποκ. 22,19 Και εάν κανείς αφαιρέση ἀπὸ τα προφητικά λόγια του βιβλίου, θα αφαιρέση ὁ Θεὸς την μερίδα και την συμμετοχὴν του ἀπὸ το δένδρον της αιωνίου ζωῆς και ἀπὸ την ἁγίαν πόλιν, που εἶναι γραμμένα στο βιβλίον αὐτό.

Αποκ. 22,20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· ναὶ ἔρχομαι ταχύ. ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Αποκ. 22,20 Λεγει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ την ἀπόλυτον ἀλήθειαν των προφητειῶν του βιβλίου. “Ναι, ἔρχομαι γρήγορα”. Και ὁ Ἰωάννης μαζί με ὅλην την Εκκλησίαν ἀπαντοῦν· “ἀμήν· ναι, ἔλα, Κυριε Ἰησοῦ”.

Αποκ. 22,21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

Αποκ. 22,21 Η χάρις του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶθε να εἶναι με ὅλους τους Χριστιανούς. Ἀμήν.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ- ΚΕΙΜΕΝΟ & ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΗΓΗ:

https://orthodoxoiorizontes.gr/Kainh_Diathikh/Apokalupsis_Iwannou/Apokalupsis_Iwannou.htm